

НИКОЛ ДАНЕВА
ТРЕТИЯТ
ИЛИ РЕКВИЕМ ЗА ЕДИН
УБИЕЦ

chitanka.info

Никол Данева е псевдоним. Авторката е инженер по образование, завършила е кинорежисура в Москва, работила е като редактор в кабелна телевизия. „Третият или Реквием за един убиец“ е дебютният ѝ роман. Има издадени още два романа, в които зад криминалните интриги се крие втори, дълбок пласт на посланията ѝ за общочовешките ценности и неочаквани разкрития за смисъла на живота и силата на любовта, но и на прошката.

Действието в романа „Третият“ е развито по законите на жанра. Напрежението непрекъснато се покачва, а личността на убиеца става ясна едва накрая след редица обрати. Паралелно се изследват причините, предизвикали прелом в душата на един иначе много интелигентен и надарен човек. Търсят се корените на неговата сексуална извратеност, довели го до насилие, изследва се затъването му в кризата на едиповия комплекс. Внушава се огромната роля на семейството и особено на майката за формирането на психиката на детето, третия член в съюза, създаден от един мъж и една жена. Действието е динамично, зримо, като на филмова лента, но без кървави сцени.

Читателят, който търси леко, остросюжетно четиво, няма да бъде разочарован. В романа има и комични ситуации, и лек нюанс на мистика. Това е роман за чудесата, които прави любовта, ако я пуснем в сърцата си, и за тъмните бездни на ада, които се отприщват в душата на човек, лишен от обич.

По действителен случай.

Всички лица и събития са измислени.

Всяка прилика е случайна.

След болката дойде невероятно усещане за лекота.

...Беше много изплашена отначало. Сама в тъмнината, тя не знаеше къде е, не можеше да помръдне, не можеше да извика колко я боли.

Гласът на сестра ѝ идваше оттам, от онова светло място, където преди цяла вечност двете можеха заедно да се смеят и да плачат, да мечтаят и дори да се карат.

Сега тя цялата бе само болка. Океан от болка. Болка, каквато по-рано не познаваше, защото в нея сега се вливаха безброй реки. Реки от чужда и неизличима болка. Разпознаваше покрусата на майката, лишена от единственото си дете, заливаше я предсмъртната му агония, усещаше отчаянието на младежа, загубил своята любима... давеше се в чуждата самота...

Нямаше време, нямаше пространство, нямаше светлина. Само океан от болка. И като остров в него бе гласът на сестра ѝ. Но и той скоро щеше да потъне, ако не успееше да я спре от това, което се канеше да направи. Сестра ѝ беше в смъртна опасност, а тя не можеше дори с клепач да трепне, за да я предупреди...

И ето че най-сетне болката отстъпи. Трябваше само да мине през тунела, за да се освободи завинаги от нея. В дъното му блестеше светлина и тя се устреми към примамливия ѝ блясък. Ставаше ѝ все по-леко, а светлината ставаше все по-ярка. Вече се бе откъснала от земята и летеше към сияйния край на тунела, когато видя как там се появяват очертанията на някакъв силует. Още малко и ще започне да го различава... Една жена я чакаше там и тя знаеше коя е. Вече виждаше един невероятен и прекрасен свят, изпълнен с хармония от багри, светлини и звуци. Нейната покровителка протегна ръка и в същия миг тя дочу името си...

Оттам, от света на болката, който бе останал зад гърба ѝ, я догони гласът на сестра ѝ, който я зовеше. Океанът вече заливаше нейното малко островче...

ОСЕМ ДНИ ПО-РАНО

22 ДЕКЕМВРИ

Над тихото немско градче се носеше предколеден звън. От пръснатите из целия град катедрали и кирхи дори в делничен ден на всеки час ту отгук, ту оттам се възнасяше дискретно напомняне за преходността на земните ни пощявки. А сега, броени дни преди най-фееричния и пищен празник, въздухът сякаш беше напоен с тази мелодична святост. Святост, която контрастираше със забързания ритъм по централните улици, с разбунения мравуняк на магазините и с натрапливите реклами, атакуващи замаяния потребител от най-неочакван ъгъл. Дори реката сякаш течеше по-бързо, а почти питомните патици се гмуркаха по-екзалтирано в крайбрежните вирчета, подмамани от необичайно топлото време.

По тясната калдъръмена уличка, спускаща се към кея, вървяха две момичета. Мария забързано крачеше по левия тротоар, Магдалена — по десния. Малкото случайно срещнати минавачи се обръщаха след тях, но двете бяха свикнали с интереса, който будеха. Още невръстни, те откриха, че навсякъде стават център на внимание, и още тогава решиха да го игнорират. Техният свят, свят само за двама, досега беше тъй прекрасен, че чужденецът биваше априори отхвърлян.

Носещи библейски имена, кръстени на двете най-самоотвержени жени, въплътили двете крайни женски същности, те не само си приличаха като огледален образ. Бяха надарени с оная грациозна красота, която предразполага и обсебва. Високи, стройни, с лица на ренесансови мадони и с гърдна обиколка, за която някои харчат огромни суми, те пленяваха въображението с неизказано, но ярко загатнато обещание за пламенна страст. Ефектът бе още по-зашеметяващ поради това, че цялата тази прелест се явяваше в двоен образ. Приличаха си дотолкова, че само родната им майка никога не ги объркваше. Понякога дори спекулираха с приликата си, прикривайки успешно малките разлики в характерите.

Двете вървяха, привидно еднакви в устрема си. Мария ядосано отметна с ръка дългата си коса, тръсна глава и се обърна към сестра си. Изобщо не се учуди, като видя точно същия жест. Винаги изглеждаха като отражение една на друга, когато нещо владееше съзнанието им.

— Знаеш ли какво мисля?

— Знам! — Магдалена също отметна коса. — Че скапвам Коледа на нашите!

— Не разбрах обаче кога взе това решение. Утре пътуваме, а ти изведнъж проваляш всичко!

— Ти така си мислиш! Изведнъж! Не е така! — Магдалена се насочи към сестра си и двете се срещнаха по средата на улицата. — Помниш ли, още от детската градина първо казваха твоето име, после моето?

— Нещо не си в час...

— Забрави ли колко често ми напомняш, че си по-голяма, та било то и с 12 минути? Помниш ли...

— Какво ти става, Маги? Толкова сме се майтапели и с имената ни, и с тези минути... Я се опитай да кажеш „Магдалена и Мария“, не усещаш ли, че някак не ляга на езика?

— Ето! Виждаш ли! Дори не забелязваш, че тази дреболия не е никаква дреболия! Винаги еднакви, но само за другите!

— Маги! Винаги ни е било добре да сме еднакви...

— На тебе — може би. Колко пъти съм била принудена да правя това, което ти решиш? Да ям, да обличам, да гледам това, което ти избираш? Колко пъти!

— Глупости! Винаги заедно сме решавали всичко! Какво намекваш, че съм ти се налагала? И кой ти е пречел да се обличаш различно? Защо отиде и си купи точно същите дънки, същото яке? Може пък и аз да не искам да се оглеждам в тебе!

Мария премести чантата си на другото рамо, но като видя, че и Магдалена прави същото, ядно я тръсна на земята.

— Ами недей! Защо ме накара да запиша психология?

— Аз ли съм те накарала?! Аз?

— Да! Ти реши, че ще имаме бъдеще в психологията при нашия опит! — Магдалена, без да се усети, също тръсна чантата си на земята. — Да, ама аз искам като върша нещо, да ми идва отвътре, а не да припкам подире ти!

— Много бързо забравяш! Кой казваше, че е трениран да чете чуждите мисли?! Как можеш за такива глупости да се заяждаш!? — Мария така се бе ядосала, че не се усещаше колко високо вика. Малкото минувачи се бяха спрели и с любопитство наблюдаваха колоритната сцена, като фактът, че еднаквите чужденки се карат на някакъв странен за тях език, ни най-малко не ги смущаваше. — Изобщо не мога да те позная! Съвсем се промени, откакто почна работа в оня бар!

— Защо не дойде и ти? Сами предлагаше и на двете ни!

— Знаеш, че работата там не е съвсем легална! И какво от това, че имате договорка? Ама аз се досещам откъде ти е бръмнала тая муха. И защо не ти се сяда на задника да си напишеш реферата!

— Не бери грижа, твоят нали е готов! Мария винаги е първа! — С преправен детски глас Магдалена вдигна ръка като примерна ученичка.

— Ако си мислиш, че пак ще те спасявам, дълбоко се лъжеш. Хич не си въобразявай, че ще ида вместо теб при Райнеке! Баста! И аз съм дотук! — Мария си вдигна чантата. — Като искаш да имаш тайни, оставай! Аз заминавам!

— Точно така, заминавай! Искам да съм сама! Да съм си само аз! Е, вярно, не мога да съм единствена и неповторима, защото оня на небето е решил да ми направи копие! Но искам да съм различна! Разбираш ли? Раз-лич-на!

Магдалена вдигна чантата си, завъртя се и тръгна в обратната посока, като преди това хвърли един поглед на зрителите и обяви на родния им език:

— Представлението свърши, дами и господа!

Мария направи няколко крачки след нея и извика:

— Първо го попитай кой на кого е копие! — после се спря и измърмори. — И всичко това заради един реферат! Или нещо друго...

Магдалена вече доста се бе отдалечила, когато чу подире си последните думи на Мария:

— Чао, Дели! Знаем, че няма да го напишеш, но поне си прекарай добре!

Дочула това обръщение, останало от детските им години, Магдалена гузно трепна, но закрачи още по-енергично, ядосана на

себе си. Нейната малка тайна бе внесла раздор в техния доскоро съвършен свят...

Той прегледа дисковете и този път се спря на един от Хенделовите концерти за орган и оркестър. Преминало през вековете, посланието за хармония, възвишеност и вечност изпълни и най-скришните кътчета в стаята. С удовлетворение хвърли преценяващ поглед наоколо. Всичко си беше на точно определеното място, подредено с изискан вкус и създаващо чувство за уютна защитеност. Мразеше бъркотията, най-много държеше на реда и чистотата. Погледна се в огледалото над камината и остана доволен. Беше облечен в любимите си домашни дрехи — панталони от фина шотландска каша с цвят на мляко с какао, жилетка от вълна на перуанска лама и тъмнокафява маркова риза. Не понасяше размъкнатите спортни парцали, с които някои от колегите му се навличаха. Винаги беше елегантен до изтънченост, сякаш готов за снимка, дори когато си приготвяше храната. За тази специална вечер се подготвяше отдавна. Беше я заслужил. Беше дочакал Деня. Запали свещите и старинната настолна лампа. Избра подходящи за случая ароматни индийски пръчици, запали и тях. Вече беше готов.

Извади от шкафа сребърната кутия за бижута, останала от майка му, и бавно, предвкушвайки насладата, я отвори. Вътре в кадифено лилавата ѝ утроба проблясваха няколко обеци и златисто копче. Погали ги бавно, както се гали жена. Извади копчето — последният му трофей. Плетеницата отгоре заискри в светлината на запалените свещи. Ръцете му се изпотиха, той извади от чекмеджето снежнобяла ленена кърпа, избърса ги, сгъна я внимателно и я върна на мястото ѝ. Взе копчето в шепите си и притвори очи. Остави образите да извикат в тялото му познатата тръпка.

... Момичето нямаше сили да пици. Идваше бавно в съзнание и го гледаше с безмълвен ужас. Сякаш не вярваше, че това наистина се случва. Дори почувства разочарование, че не се бори. Съпротивата би му доставила още по-голямо удоволствие. Жалко, защото бе точно неговият тип — едрогърдо, високо, с италиански черти, свидетелстващи за страстност. Приличаше малко на неговата

богиня, чиято съвършена красота бе толкова недостижима, че доволният създател — дали Бог, дали природата — я бе сътворил двойно. Галейки кадифената кожа, той стисна ръце около шията, неочаквано крехка и нежна. Под пръстите му бясно пулсираше вена, в такт с нея той усети нарастващото бучене на кръвта си, което като приближаващ влак му носеше връхлитащото удоволствие. Пръстите стискаха все по-силно, влакът приближаваше гарата. Момичето захрипя, изви се в конвулсии, подобни на разтърсващ оргазъм..., и притихна, омекнало в ръцете му. Той разкъса дрехите ѝ — бързаше да посрещне влака. Семафорът светна... Грохот изпълни цялото му тяло. Влакът-снаряд избухна в експлозията на космическо изригване. Беше успял.

Извади чиста кърпа, обърса потта от лицето си, сгъна я и бавно я прибра в левия джоб. От десния извади малка торбичка и се наведе над проснатото тяло. Вече беше забелязал, че момичето не носеше обеци. Но горното копче на палтото му просветваше със златисти отблясъци, имитирайки старинност. С бързо движение го скъса, пусна го в торбичката и я прибра в джоба.

...Хенделовият концерт приближаваше грандиозния си финал. За съжаление с времето тръпката от извиканите образи отслабваше, но той беше намерил решение и на тази задача. Скоро отново щеше да си направи Празник.

Извади от кутията всичките си реликви и ги подреди върху малката масичка пред камината. В центъра сложи малко календарче с оградени дати. Запали приготвената за случая червена свещ и направи отгоре няколко кръгови движения, които след това плавно преминаха в хоризонтални осморки. Знакът на безкрая. Беше си създал ритуал. Спазваше го вечерта преди всеки Празник. Утре щеше да бъде особен ден. Утре щеше да се завърне неговата богиня и той трябваше подобаващо да я посрещне. Беше планирал извънреден Празник, едно извънредно жертвоприношение... Утре влакът отново щеше да пулсира във вените му и пак щеше да има свежа храна за въображението...

23 ДЕКЕМВРИ

— Миличкото ми! Как пътува? Къде е сестра ти?

Майката на Мария не можеше да се нарадва на дъщеря си, преживявайки все още всяка раздяла и всяко завръщане като първо.

— Мама! — Мария за миг се почувства отново малка, сгушена в най-топлата прегръдка на света. — Маги остана там. Малко се посдърпахме за това. Нищо особено. Исква да работи по празниците. Как си, мама? Татко къде е?

Майка и дъщеря, погълнати една от друга, стояха сред тълпата, сякаш отделени с невидима преграда. Току-що бяха кацнали два самолета и залата за посрещачи беше претъпкана. Изобщо не усетиха втренчения поглед на мъжа, застанал така, че двете жени да не го виждат.

— Милото ми, не можа ли да я разубедиш? Коледа е. Разбирам, по празници много се печели, ама...Как така? Толкова ви чакахме и двете! Какъв ще е тоя празник сега? — Гергана се разкъсваше между радостта от срещата и разочарованието от липсата на другото си дете.

— Опитах! Каза, че ще ви се обади, не е ли звъняла?

— Не е. Хайде да тръгваме. Това ли е всичкият ти багаж? Ти защо не ни предупреди? Можехме да се опитаме да я убедим!

— Забрани ми да ѝ се бъркам в работите. Къде е татко?

— Баща ти пак трябваше да пътува, има клиенти във Варна. Ама ще се върне за Коледа.

Те тръгнаха към изхода, без да забележат промъкващия се след тях мъж. Той се качи в такси, което бързо задмина колата им и се изгуби някъде напред.

Мария се обърна към майка си, която внимателно шофираше в снежната привечер.

— Някой да е питал за мене?

— Елена също се е върнала, вчера ви търси. Виктор и още някои, записала съм ги, ще видиш. А, и съседът пита за вас. От горния етаж. Срещнах го на стълбите оня ден. Предава ви поздрав.

— А, Юли... Маги му е обещала една книга, трябва да му я предам. Мама, не се сърди, ама тази вечер ще поизлезе. Виктор щеше да ми търси едни дискове. Дали ги е намерил? Каза ли нещо?

— Обичайните любезности... Ама как така ще излизаш!? Едва си дошла!

— Е, не веднага, и с теб ще се видим, маменце! — Мария целуна майка си по бузата, защото се чувстваше гузна, но просто не я свърташе на едно място. — Трябва да се обадя на приятелчетата! Или поне на тези, които са тук. Няма да се бавя, връщам се по пепеляшово време. Обещавам! Ей, не очаквах, че тук ще е такава снежна приказка!

Колата спря пред добре поддържан блок в тих квартал недалеч от центъра. Мария пъргаво изскочи и помъкна куфара, изпреварвайки майка си. На входната врата се сблъскаха с млад мъж, тръгнал да излиза.

— О, добър вечер, госпожо Владова! Мария, или може би Магдалена? Радвам се да те видя. Може ли да ви помогна? — Мъжът вкара куфара във входа и извика асансьора.

— Здравей, Юли! Благодаря! Утре ще ти се обадя, нося ти книгата.

— О, Магдалена, това си ти! Къде е сестра ти?

— Реши да остане.

Мария хвърли предупредителен поглед на майка си, която щеше да поправи грешката, но като видя знака от дъщеря си, се въздържа. Гергана не беше доволна от слабостта на дъщерите си понякога да заблуждават хората, но не им се месеше.

— Странно. Почти не съм ви виждал разделени за дълго време. Но като се замисли човек, време е вече. Навярно си има приятел?

— Поне аз не знам — отсече Мария. — Много ти благодаря, че ми помогна за куфара!

Тя затвори вратата на апартамента и отново прегърна майка си.

— Уф! Сега всеки ще ме пита къде е Маги. Дали да не си направя майтап и да се представя за нея — току-виж съм научила някоя тайна, която не ми е казала? Пък и тя вече взе да ми липсва... Мама, какво е да си единствен и неповторим?

— Милото ми — погали я Гергана по косите. — От вратата ли почваш с тези съмнения? Мислех, че сте ги преодолели...

— И аз така мислех... Доскоро!

Мария хвърли на закачалката палтото си и влезе в хола, огледа се и седна в любимото си кресло, подвивайки крака:

— Колко си е хубаво вкъщи! Всичко си е същото! И каква голяма елха сте сложили! А тези гирлянди не ги знам! — тя с радостна възбуда оглеждаше коледната украса.

— Да, рожбенце. Тук всичко те чака. А иначе... От малка не си задавала този въпрос... Слушай, всяка от вас си има своя път. Всеки идва на тази земя с някаква мисия. Нещо да научи или да помогне на другите да научат, нещо да остави след себе си... Всеки идва, за да даде любов. И да я получи... И никой друг не може да извърви това, което е определено за тебе. Двете с Маги сте колкото еднакви, толкова и различни. И пътищата ви ще бъдат различни. И всяка от вас, тръгнала по своя път, е единствена и неповторима. Радвайте се на рядкото щастие всяка да има до себе си сродна душа! Вие сте просто двойно по-богати, миличко! Ама сега наистина не е моментът за такива разговори! Изморена си — Гергана седна отстрани на облегалката на креслото, в което бе Мария, и я прегърна. — Гладна ли си? Приготвила съм ти нещо да хапнеш. Пилешки хапки, любимите ти. А след малко ще се обадим и на Маги. Може пък да я придумаме да се върне!

— Едва ли. И не съм гладна още, маменце, благодаря ти. В самолета ядох.

Гергана познаваше добре дъщерите си и винаги усещаше, когато нещо не бе наред.

— Какво има, Мари?

— Виж, мамо... Маги напоследък се промени. Стана някак потайна... Не мисля, че се задържа там само заради работата или пък заради реферата, дето не го е написала. Има нещо друго...

Мария стана, отиде до прозореца и се загледа в падащия сняг.

— Наистина е хубаво. Не очаквах, че ще има истинска снежна Коледа тази година. Там беше топло...

— Мари, ще ме побъркаш! — Гергана хвана дъщеря си за раменете и я обърна към себе си. — Казвай!

— Казах ти, не е нещо особено. Маги май изживява някаква криза на самоличността. И май си има някого...

Може би ако не беше срещата със съседа, на Мария нямаше да ѝ хрумне решението, което внезапно взе в този момент. Мислеше, че е

страхотно, но дори не подозираше колко е съдбоносно. Ще се представи за сестра си. Пред всичките им приятели и познати. Ето един начин да разбере наистина ли всяка от тях е единствена и неповторима. Бунтът на Маги не можеше да я остави равнодушна. Ако успее да заблуди всички, значи те двете наистина са взаимозаменяеми. Като винтчета в някоя машина. Като две чаени лъжички например. Дори двата крака или двете ръце на един човек не бяха еднакви — нима те дотолкова се бяха уеднаквили в стремежа си да запазят своя свят? Може би Маги беше права...

— Мари, ако Маги има някой, не мислиш ли, че ти си първата, която би разбрала? Да не би вече да имате тайни една от друга?

— Може би... Моля те, мамо, измислих нещо! Само не казвай, че е глупост. После аз сама ще кажа на всички, че съм се пошегувала, но нека отначало ме мислят за Маги! Съгласна ли си? Кажи, мама? Моля те!

— Ама защо ще ме караш да лъжа! И не мислиш ли, че е непочтено към сестра ти?

Мария скочи, прегърна майка си и замърка като коте.

— Само за ден-два, мама! И тати ще помоля. Ще видиш, че няма да ми откаже! Той винаги е по-навит от тебе!

— Ами да, като е за щуротии, е навит! — Гергана не можеше да устои на напористото желание на дъщеря си, сгушила се в нея. Толкова време двете момичета й липсваха... — Добре де. Но само до Коледа! И после да не ми се оплакваш, ако някой ти се разсърди!

— Ще се оправя с тях! Ей-сега ще им звънна. Те всички са готини и носят на майтап! Ще видиш, че ще се спускаме после от смях!

— Детенце, мислех, че вече си надраснала тези номера... — Гергана прегърна дъщеря си и я целуна по челото.

— Именно за това, мама. Не разбираш ли, това е страхотен експеримент! Ако ги заблудя, то тогава... Тогава значи наистина с Маги трябва да помислим за някои неща. Като самоличността например. Или може би трябва аз да се замисля, защото Маги май вече го е направила...

Магдалена затвори вратата след последния клиент и въздъхна с облекчение. Наистина за да си тръгне най-сетне нисичкият и дебел

германец, тя трябваше да го подбутне доста яко към вратата и добре, че шефът бе отзад в склада, та не можа да види неуважителното ѝ отношение. Ако имаше как, по празници заведението щеше денонощно да е пълно. Нейната смяна отдавна бе свършила, но по договорка със собственика на бара — тъмен като шоколад и сух като чироз индиец, тя работеше, докато имаше посетители. Беше твърде изморително, понякога и досадно. Заплатата и бакшишите обаче бяха добри. С плоските шегии свикна бързо, но някои от подмятанията бяха направо дебелашки. Тогава ѝ идваше да обърне халбата с бира върху „уважаемия гост“, както ги величаеше Сами-индиецът. Всъщност това не бе истинското му име, което затрудняваше немците. От десетина години той се бе установил в този южен немски град и си имаше постоянна клиентела, която обичаше от време на време да пробва нещо по-екзотично и пикантно, но все пак наблягаше на бирата и наденичките. И на още нещо.

От момичето, което ѝ уреди тази работа, Магдалена бе научила тайната на Сами. По някакви свои канали той се снабдяваше с най-качествена индийска трева и в определени случаи я ползваше като хранителна подправка. Наричаше я бханг. Бханг представляваше смлени на фин прах листа марихуана, запарени и смесени с пипер и мляко. Освен дето почетените от него клиенти демонстрираха такъв апетит, че омиаха светкавично по няколко порции, ами и настроението им се повдигаше и в пристъп на веселие те забравяха да си тръгнат, благославяйки Сами, кухнята му и питиетата му. Добавен особено в сладоледа, бханг имаше невероятен ефект. Сами обичаше да покровителства влюбени двойки и им предлагаше безплатно от ледения си специалитет. Те твърдяха, че сексът след това бил фантастичен.

В една такава празнична вечер в бара шумно нахълтаха няколко американски войници от близката военна база. Един от тях — русокос, среден на ръст и с чаровна момчешка усмивка, се оказа приятел на Сами. Дватамата играха на зарове и през цялото време усмивката му караше сърцето на Магдалена да трепка като голишарче, изпаднало от гнездото. Когато преди да си тръгне ѝ благодари незнайно за какво, тъй като тя обслужваше друга маса, а не неговата, Магдалена разбра, че голишарчето май се кани да хвъркне.

После Майкъл започна да идва при всяка възможност и да сядва на нейната маса. Фермерски син някъде от Айова, той от момче страстно желаел да пътува по света и ето че се бе озовал тук, в бара на индиеца Сами, за да срещне, както казваше, момичето на своите сънища. Магдалена го слушаше, смееше се на историите му, тичаше от бара до масите и обратно, защото поръчките валяха като тропически порой, и не пропускаше пътъом хапливо да отвърне на забележките на Сами. Шефът не беше доволен, че тя отделя повече внимание на един от клиентите, но постепенно спря да се заяжда. Дори им предложи от своя специалитет.

Тази вечер Магдалена следеше вратата, изпълнена с противоречиви чувства. Майкъл вече втори ден не се бе обаждал. На частта му предстоеше заминаване за размирнен район в Средна Азия и явно режимът в базата е бил затегнат. Магдалена вече горещо съжаляваше, че не бе споделила със сестра си. Така имаше нужда да поплаче на нечие рамо и да чуе няколко утешителни думи! Знаеше, че повече няма да го види, не можеше да си представи, че ще загуби приветливата му усмивка, и отчаяно желаше раздялата с него да се превърне в нещо незабравимо. Майкъл я караше да се чувства единствена, а и тя не му каза, че има сестра близначка. Той се опитваше да повтаря някои думи на български и специално я бе накарал да му напише на латиница на едно листче „Ти си приказно хубава“. Често го изричаше — понякога на висок глас посред улицата или край реката, друг път ѝ го шепнеше на ухото, размивайки я с акцента си. Как да му каже, че има още една като нея, също толкова „приказно хубава“!

Отначало скри от сестра си, защото чудесно знаеше каква ще бъде реакцията ѝ, а пък и искаше да запази Майкъл само за себе си. Желаше да има само свое изживяване и само свой съкровен спомен. После някак ѝ ставаше все по-трудно да си признае, че има тайна от нея. Сега обаче Мария ѝ липсваше. Това, че тя бе толкова далече, чак в България, я караше да се чувства несигурна и уязвима. Двете много рядко се разделяха задълго и винаги се стремяха да се съберат колкото е възможно по-скоро. Но освен тегавото чувство на празнота Магдалена усещаше и някакъв странен хлад в областта на слънчевия сплит, малко над стомаха. Сякаш някаква призрачна ръка беше

изтръгнала част от нея и бе напълнила образувалата се кухня с нещо ледено, снабдено с остри нокти и зъби.

Магдалена тръсна глава и се опита да отхвърли мрачните си предчувствия. Всичко щеше да бъде наред. Мария ще се постарее родителите им да прекарат добре Коледа, а Майкъл ще успее да се освободи и те ще бъдат заедно ...

На стъклото леко се почука. Майкъл стоеше отвън, разрошен и усмихнат. Магдалена забрави всичките си терзания, викна на Сами, че е приключила, и хукна навън.

„...Ела да посвириш на гостите! Не ме ли чуваш?“ — Гласът на майка му го извади от вигвама, където заедно с Великия вожд щеше да запали лулата на мира, за да отбележи поредната си победа, и го върна там, където се чувстваше малък и уязвим...

Той стисна с длани глава, сякаш да спре нахлуващите спомени, пулсиращи под съпровода на един натраплив тон.

Днес я видя как пристига като богиня от облаците. Как влезе в залата, как лицето ѝ се озари от нейната неповторима усмивка... Тя стоеше сред тълпата на летището, толкова различна от всички други. Стоеше, презгърната от майка си, без да забелязва нищо край себе си. Той очакваше, че тя както винаги ще бъде придружена от сестра си, и отначало не знаеше дали трябва да се радва на късмета си. Щеше да е безкрайно разочарован, ако това бе нейната двойница, но съдбата му поднесе подарък. Въпреки че външно все още не ги различаваше, той бе направил своя избор. Искаше единствената, която би могла да го разбере. Недостижима като римска богиня, тя носеше име на юдейска блудница. То говореше много повече за нея, отколкото тя показваше. Страстно желаше да я хване за ръка и да я отведе. Далеч от сребърната кутия за бижута на майка си, далеч от Хендел, от софийските улици... Щеше да я заведе на вилата си, да запали огъня и под звуците на Gravity Co — бе чувал, че харесва тази група — щеше да сложи най-хубавото от своя свят в краката ѝ. Тя щеше да прозре силата на дълбоката му любов и да му прости. Както на нея е било простено там, в древна Юдея... Копнееше да бъде разбран. От нея...

...Как копнееше като малък за простора на прериите! Усещаше пръхкавия мирис на степна трева, конска пот и свежия полъх на спускащия се от скалистите планини волен вятър. Беше ходил на гости заедно с родителите си при техни познати във вилата им и в близкото село за първи път успя да погали и да яхне кон. Може би това бе най-щастливият ми, откакто се помнеше. Знаеше, беше убеден, че на тяхно място би се справил не по-зле от тези силни, горди и мълчаливи мъже, изправени срещу спираци дъха предизвикателства. Жадуваше да бъде като тях, но връщането при досадните му задължения го превръщаше отново в нещо, което дълбоко ненавиждаше. И най-лошото беше, че мразеше самия себе си в тези мигове. Сега майка му отново щеше да го повика, а това беше недопустимо. От сутринта очакваше със страх предстоящото изпитание и за да си вдъхне малко кураж, се бе опитал да се скрие в един измислен живот, където всичко беше толкова просто и разбираемо. Там бе достатъчно да си добър, смел и умен и целият свят ти принадлежеше. Той знаеше, че е умен, стараяше се да бъде добър и отчаяно искаше да е смел.

...Ръцете му се изпотиха, усети, че се задъхва. За да не чуе отново подканянето, скочи от леглото и се втурна към хола, като събори часовника от шкафчето. Дори не разбра как го закачи. Лицето му пламна и зачервен като трескав, влезе в стаята, където предстоеше инквизицията.

Майка му стана да го посрещне, прегърна го — как копнееше по-често да получава тази ласка! — и с явна гордост в гласа изреди всичките му успехи. Сред гостите присъстваше и някакво музикално светило, на което неговите родители много разчитаха. Струваше му се, че е изправен срещу многоглаво чудовище, дишащо лава и готово да го погълне за най-малката му грешка. Прочисти гърлото си, в което сякаш се беше загнездил кактус, поздрави и стисна длани, за да не забележат как треперят пръстите му...

Следваше провал в спомените му. Единственото, което и досега избухваше със силата на взривяваща се граната всеки път, когато се чувстваше притиснат до стената, беше онзи срамен миг, в който той изведнъж разбра, че в главата му не бе останала нито една нота.

Главата му беше един огромен празен лист. Въпреки че обичаше тази соната и я свиреше със стремително вдъхновение, ако никой не го слушаше, сега изведнъж бе забравил докъде бе стигнал. Като че ли отстрани се видя как с втория пръст на дясната ръка натиска клавиш ре-бемол, и отново, и отново го натиска, и не знае какво да прави с другите си пръсти, които изведнъж се оказаха твърде много...

Следващото, което си спомняше, беше надвесеното над него лице на майка му. Той скочи от леглото и се хвърли към нея с крехката надежда, че ще се сгуши, ще вдъхне упойващия ѝ мирис, тя ще го помилва и тази ласка ще му даде сили да пребори в себе си лепкавия страх...

Толкова искаше да е като другите момчета, които с нехайна походка излизаха пред черната дъска, които се дърпаха и биеха, разменяха си касети, лепенки и други момчешки страховити тайни, до които не биваше допускан. Тях не ги интересуваше какво мисли за бомбичките и дали не разполага с някоя нова рецепта за взривна смес, а той така чакаше сгоден момент да се похвали с постиженията си! Не го викаха нито да поритат заедно, нито на гости, а и самите те не идваха. Понякога отправяха към него хапливи подмятания, но най-често просто не го забелязваха. Той беше различен, усещаше, че не е като тях и че те също го знаят.

...Майка му, жена с кралска осанка и аристократична хубост, го отстрани от себе си, като притисна двете му ръце към тялото, така че да не може да мръдне. Крехката надежда се сви и увехна като прерийно цвете. Знаеше какво ще последва. Не, никога не го биеха. Те бяха твърде интелигентни, твърде преизпълнени със съзнание за принадлежност към стар род, за да използват такива варварски средства на възпитание. А и наказанието вече не му тежеше. Беше свикнал да остава сам в стаята си, телевизията не му липсваше, дори намираще удоволствие в това, да я замества с решаване на задачи. Но как искаше да бъде при тях, да не е сам!

Родителите му приемаха за проява на лош вкус малко дете да се мотае сред гостите. Когато идваше някой, те — или по-точно майка му — с гордост демонстрираха своя наследник, караха го да посвири или да издекламира нещо, след което го отправяха в стаята му.

...Понякога се измъкваше на пръсти и с подкосени от страх крака се промъкваше към вратата, зад която бяха майка му и баща му. Не искаше да го разкроят, защото вече знаеше как с лека подигравка щяха да му покажат къде му е мястото и какво мислят за подслушвачите. Беше му особено интересно да ги следи, когато бяха сами и говореха за своите проблеми. Много неща от разговорите им не разбираше, но обичаше да се чувства причастен и посветен в живота им. От различни откъслечни фрази сглобяваше истории, които даваха обяснение на събития, в които не го посвещаваха. Много преди да му разкажат за леля Вени, той знаеше за нея и странното ѝ заболяване, отвело я в специална клиника. Досещаше се кога майка му е била на посещение при старата си леля, усърдно дебнеше кога ще го отстранят, за да коментират лудостта и живота ѝ, и със замиране в сърцето ги подслушваше...

Беше подразбрал за своите родители доста неща, които пред него не се коментираха. За многобройните роднини от майчиния му род често се говореше с чувство за заслужена принадлежност и гордост. С поучителна цел му разказваха всичко, като се изключи злополучната леля. Всеки един член на старата фамилия беше достоен образец за подражание — лекари, адвокати, имаше една художничка, един дипломат, известен професор по точните науки и не много известен, но уважаван писател. Бурната младост на майка му, за която бе подразбрал — младост с един краткотраен неуспешен брак и с няколко почти скандални връзки, беше завършила със сватбената снимка, на която баща му изглеждаше някак отнесен, но много щастлив. За бащиния му род обаче не се говореше. Знаеше само, че е от малък град, но коренът му е от село, че сам е постигнал всичко. Възхищаваше се на бързия му ум и енциклопедичната му памет. Искеше по-често да го вижда такъв като на снимката, но колкото по-разгорещени ставаха подслушаните иззад вратата упреци на майка му, толкова по-студен и отдаден на работата си ставаше баща му. Не можеше да разбере дали се карат заради истински или въображаеми поводи, но отначало беше на негова страна — той имаше много приятели и се харесваше не само на жените, за което получаваше почти всекидневни натяквания. Беше изобретателен, остроумен и много добър. Ако можеше да е като него... Обичаше шегите му, искаше да е наследил атлетичната му

фигура и бързия му ум, но засега повече приличаше на изнежнено тайно цвете. Тайно ходеше късно вечер бос по балкона, за да се калява, и резултатът във вид на поредното заболяване не закъсняваше.

С липсата на баща си през седмицата някак се примиряваше — той се връщаше късно, а и умората веднага го поваляше, така че почти не го виждаше. Знаеше, че работата му е отговорна, че всички разчитат на него, чуваше как понякога го викат в службата и през нощта. Но отсъствието му през почивните дни го караше да се чувства още по-самотен. Затворен в стаята си, седнал над учебниците, той бързаше да си научи уроците, за да отиде в хола при майка си и да я остави да го препита. Тя много държеше на неговото представяне и много стриктно проверяваше знанията му. Не пропускаше нито ден, колкото и заета да беше, а за него бе удоволствие да ѝ покаже колко е способен. Е, тя приемаше това като в реда на нещата, но дори лекото ѝ кимване беше голяма похвала. Щеше да е безкрайно щастлив, ако след проверката водеха и обикновени, глупави разговори... Но времето все не ѝ стигаше и тя, свършена и изваяна като мраморна римска статуя, бързаше за поредния коктейл или друго събитие, което трябваше да отрази за вестника, в който работеше. А когато си беше вкъщи, не биваше да бъде безпокоена, защото почти винаги имаше спешна работа.

...Когато понапредна в уменията си, той измисли хитроумен начин за индиректен контакт с майка си. Бе построил макет на хола и на стаята ѝ. Сложи вътре малки лампички, свърза ги с помощта на датчици с местата, където тя седеше, и те светваха, примигваха и показваха местоположението ѝ. Понякога седеше дълго край макета си и почти я виждаше как работи на бюрото или гледа телевизия.

Може би всичко щеше да бъде друго, ако мраморът не бе толкова хладен материал... Може би тогава нямаше да има нужда от старата ѝ сребърна кутия...

...Той отново стисна с ръце главата си, за да заглуши камбанения звън на ре-бемол...

Копнееше за нея, за своята богиня. Вярваше, че би му помогнала да не бъде тъй различен. Да не бъде тъй отчайващо сам по празниците. Само тя можеше да го върне в света на нормалните

желания, чувства и отношения. Само тя можеше да му прости жертвите, които принасяше в нейно име...

Но дотогава имаше нужда от своята кутия.

Той отвори инкрустирания ѝ капак и пусна вътре една обещаност, която извади от вътрешния си джоб.

Някъде горе се хлопна врата, запали се стълбищното осветление и се дочу кратко и весело излайване. Бързите пружиниращи стъпки се приближаваха и най-вероятно трупът нямаше да бъде открит толкова бързо, ако не беше любопитството на кучето. Животното вече бе изпреварило своя стопанин. Подминало изхода, то с недоумение и уплаха душеше своята находка в нишата под стълбите. Когато чу, че господарят му отваря вратата към улицата и го вика, за не се втурна навън както обикновено, а най-сетне реши да даде воля на обзелите го чувства. В паниката си скачаше и лаеше и човекът, тръгнал на обичайната среднощна разходка с любимеца си, беше безкрайно притеснен заради очакваната реакция на съседите. Но когато се спусна към входа за мазетата, за да успокои обезумялото куче, видя нещо, от което му се прииска също да закрещи на висок глас...

Оперативната група пристигна бързо. Останал да допише отчета за деня, Николай вече беше решил да си тръгва, когато получи сигнала. Умората му някак се сви и стана на топка в стомаха, когато пристигна на местопрестъплението и видя трупа на младото момиче. С някои неща не можеше да свикне, колкото и външно да изглеждаше хладнокръвен и енергичен.

Униформените вече бяха отцепили мястото с жълти ленти. В светлината на прожекторите експертите обработваха трупа и околното пространство, проблясваха светкавиците на фотоапаратите, дочуваше се радиостанцията на полицаите — цареше обичайната делова суматоха, вдъхваща уважение у примерните граждани.

Николай се зарадва, като видя кой е съдебният лекар. С Петър се знаеха отдавна и се разбираха от половин дума. Бяха колкото различни, толкова и сходни, що се отнася до работата. Докато Николай не беше нито висок, нито пък се отличаваше с някаква ярка външност, но пък обичаше веселите компании, Петър бе кльощав като върлина и с дълъг нос, един вечно настинал недоволенник. Вадеше смачкани кърпи от

всеки джоб на охлузганото си кожено яке, шумно се секнеше, но и най-върлият грип не можеше да го събори и да го накара да си даде малко почивка. Зад постоянното му мърморене се криеше такава отдаденост на работата, че при цялото неразбиране от страна на съпругата му, продължаваше да бъде все същият ентузиаст. Дори и след като тя го напусна.

— С какво разполагаме?

Николай го потупа по рамото и Петър се обърна. Обикновената им закачка беше „Какво е менюто тази вечер“, но прекършената младост на жертвата можеше да стъписа и най-закоравелия професионалист.

— Да му таковам и живота! — Лекарят се изправи и затършува по джобовете си за носна кърпа. — Изнасилване, следи от удушване и никакви следи да е оказвала съпротива. Станало е между 22 и 23, след аутопсията ще имаш точния час. Не си е оставил подписа мизерникът, няма сперма. Хитрото копеле! И под ноктите на пръв поглед няма нищо, ама ще чакаме резултатите. Аз свърших, можеш да застъпваш. И не се мотай много, че скоро ще съмне.

Петър се отдръпна, за да му направи място.

Николай прилекна до проснатото върху мръсния под тяло. Момичето е било хубаво и смъртта още не беше изкривила правилните черти на лицето. Виждаше се, че е високо, с разкошни форми. Скромните му дрешки бяха разкъсани, ала не повече от необходимото за осъществяване на един бърз акт. Лежеше по гръб — като заспало, но с широко отворени очи, а скъсаното беше прикрито с палтото ѝ. Николай погледна въпросително към колегите.

— Така е била, като са я открили. Мъжът, който пръв я забелязал, е зъболекар. Учил е медицина и веднага е разбрал, че е мъртва. Не я е пипал.

Шокираните съседни се бяха скупчили на горната площадка и не смееха нито да мръднат, нито да обсъждат събитието. Вече я бяха разпознали. Студентка, живеела тук под наем на четвъртия етаж, тихо, работливо момиче, без склонност към шумни компании. Никой не знаеше има ли приятел, нито къде е била. Никой нищо не беше чул освен лая на кучето, който бе накарал някои от тях да изскочат ядосани от апартаментите си.

Николай повдигна косите ѝ и огледа шията. Имаше ясно изразени кръвоизливи. Защо не се беше съпротивлявала? Нямахте драскотини. Нямахте следи от влачене. Била е дръзко изнасилена и убита на метри от нищо неподозиращите съседи! Защо не е викала? Той се вгледа по-внимателно, леко извърна главата на момичето и това, което видя, не му хареса.

— Докторе, виж това тук. Това петно. С по-тъмен цвят е. Май си имаме работа с познавач. Изглежда я е „изключил“.

— Казах ти, подробностите — в доклада.

— Пак едната обеща липсва. Прилича на двата случая отпреди — взима си по нещо за спомен, копелето мръсно! Има и още едно момиче, само че на нея ѝ беше откъснал горното копче на палтото. Е, честито! Имаме си сериен убиец! Само нова жертва на този маниак ни липсваше! — намръщи се Николай.

Макар с извратена психика, убиецът явно никак не бе глупав. Нападението беше колкото дръзко, толкова и прецизно. Дирите бяха оскъдни. По лачената чантичка най-вероятно щяха да открият само собствените отпечатащи на жертвата. А и падащият вече втори ден сняг бе заличил всякакви оперативни следи отвън пред блока. Вътре кучето и съседите бяха довършили другите. Николай се надяваше заключенията на експертите да му дадат още сламки, но интуицията му подсказваше, че го чакат безкрайни часове с отработване на безплодни версии. А имаше само две неща, от които можеше да тръгне. Билетът за концерт в НДК от тази вечер, пъхнат в чантичката. И обещата, която липсваше...

24 ДЕКЕМВРИ

Беше Бъдни вечер. Снегът продължаваше да вали.

Мария сутринта се позавъртя край майка си в кухнята, отскочи до магазина, а после отново излезе. Едва пристигнала предния ден, тя още вечерта бе изхвъркнала да се види с приятели от тяхната компания. В кафенето, където обикновено се засичаха, бе открила само Елена. С нея сестрите се знаеха още от прогимназията, после завършиха заедно Немската гимназия и пътищата им се разделиха. Елена замина да следва икономика в Бохум, в северната част на Германия, и доста рядко успяваха да си организират среща. Двете се хвърлиха една на друга в прегръдките, говорейки едновременно. Мария, както беше вече решила, се представи за сестра си, но Елена не се усети. Разбраха се да се видят отново, като предварително се обадят на всичките си приятели. И ето днес Мария заседна в любимото си кафене, като с радост посрещаше един, изпращаше друг, отговаряше на телефонни обаждания и сама звънеше. Със смесени чувства тя откри, че никой не я разобличи. Дори Виктор, който домъкна цял куп дискове с нови записи и който преди да замине откровено ухажваше двете сестри, дори и той нито за миг не се усъмни.

Нима бяха толкова еднакви в техните очи? Или може би тя просто беше добра актриса, подражавайки на Магдалена в някои нейни жестове, реакции и любими думички?

Вратата се отвори и влезе Александър, собственикът на интернет-кафенето. Тъй като през последните две години това беше любимо място на тяхната групичка, те добре се познаваха. Оттук ровиха из страниците на немските университети, когато кандидатстваха, оттук заедно пращаха по електронната поща своите документи. Беше им по-забавно да вършат всичко това заедно, а не всеки от дома си. Специалностите и университетите се коментираха разгорещено и на висок глас. Той бе в течение на проблемите им, дори даваше съвети по някои въпроси, свързани с избора им. Имаше обширни познания както за градовете в Германия, така и за различните

възможности, които предлага едно или друго образование. Беше стегнат млад мъж с внимателен поглед, твърди устни и фини, изящни пръсти. Той работеше към някаква чужда фирма, занимаваща се с компютърни програми, а това кафене бе направил в получено от реституцията помещение.

Мария му махна с ръка за поздрав и той дойде на нейната маса.

— Здравей, Магдалена! Добре дошла! Разбрах още вчера, че си пристигнала, радвам се да те видя!

— Благодаря! Кой ти каза?

— Била си тук... Къде остави сестра си?

— Тя ме остави, не аз нея. Реши да кара Коледа в Германия, намерила си е добра работа там...

— Щом така е решила. Но все пак Коледа си е семеен празник, нали? Добре е човек да е с близките си. Дали няма да съжاليا? Там няма тате, мама, няма баница с късмети...

— Чухме се, казва, че си прекарва добре. А пък нейният късмет си е тук. Майка ми е направила страхотна баница, ще видим какво ще й се падне. Тя обикновено е по-голяма късметлийка от мене, въпреки че не си го признава.

— Не може да бъде! Винаги съм смятал, че при близнаците всичко е еднакво, значи и късметът ви е поделен поравно.

— Да, ама не! Искаш ли да се хванем на бас? Утре ще ти донеса листчетата с късметите да се убедиш лично! На какво се обзалагаме?

— Ако спечеля, ще ми направиш компания за една хубава вечеря, а ако ти спечелиш, аз ще ти направя компания. Става ли? Елена, ти си свидетел! — обърна се Александър към току-що пристигналата й приятелка, която само кимна, хвърли си чантата и с вик „Удавиха ми се рибките!“ се втурна към тоалетната.

— Ама че си хитър! Става! — засмя се Мария.

Виж ти, той май я сваля. Но дали нея или сестра й? Нали я мисли за Магдалена... И къде изчезна Елена точно когато й трябваше! Тя би могла отстрани по-добре да прецени.

Поговориха си още малко за общите познати. Скоро към тях се присъедини и Елена, но Александър повече не направи никакъв намек...

Вече се бе стъмнило и Мария реши да се прибира. Чувстваше се гузно, че е оставила майка си, затова се отби в магазина срещу блока

да купи от любимия ѝ сладкиш. Там се засече с Юли — съседа, по чиято молба двете с Магдалена дълго бяха търсили в Германия поръчаната строго научна и безинтересна от тяхна гледна точка книга. Трябваше и на него да отдели внимание, все пак бяха добри съседни. Отскочи за малко до вкъщи за обещаното, а той влезе да я изчака на топло в кварталното барче. С него също ѝ се отвори приказка, после тръгна най-сетне да се прибира.

Вкъщи завари баща си, който се бе завърнал от пътуването си до Варна. Тя се сгуши в прегръдките му като малко момиче и само едно нещо разваляше семейния празник. Колкото и да не го показваха, родителите ѝ усещаха остро липсата на другата си дъщеря. За да ги зарадва, Мария хукна да извади от куфара подаръците, които им бяха избрали. В залисията си беше забравила да ги сложи под елхата. Когато се върна в стаята, по телевизията вървяха новините. Съобщаваха за някакъв психар, задушил и изнасилил млада жена, студентка от провинцията.

— Господи! — изстена майка ѝ. — Как го търпи земята този изрод! Да зачерни хората точно по празниците!

— Маменце, ще го хванат, не се притеснявай толкова!

— Ще го хванат те! — измърмори баща ѝ. — Как ли пък не. Няма хора, които да работят за тия пари! Най-добрите отдавна отидоха в частния бизнес. С джипове се разкарват...

— Частен бизнес! Хайде да не говорим точно днес на тия теми, че се ядосвам. После защо децата ни бягали в чужбина, ами ще бягат! Откакто нашите са в Германия, не треперя всяка вечер как ще се приберат вкъщи. А ти с пристигането си и хукна навън! — обърна се Гергана с укор към дъщеря си. — Моля те, не закъснявай, виждаш какво става тук!

— Стига де, мамо! Не ходим с такива, заради които да си хабиш нервите. Споко! Es ist nur wichtig споки zu sein!

— Ама как човек да е спокоен! Ей го тоя маниак, ходи си някъде по улиците, среща се с хората... Моля те, детенце, искам да те знам къде и с кого излизаш, чуваш ли!

— Споко, мама! И тази вечер, и утре вечер съм си вкъщи. Малко ще поизлезя утре, ама няма да закъснявам. Ще се прибера по светло, обещавам. Разбрахме се с Виктор да ми даде едни нови дискове, че

днес имаше много работа. Дай да ти помогна за масата. Кога ще въртим баницата? Нали ще има парче и за Маги?

— Има. Данчо, хайде на масата. Да си видим късметите. После ще се обадим на Маги да я чуем и да ѝ кажем какво ѝ се е паднало.

Майка ѝ за последно преброи ястията, за да е сигурна, че традицията да бъдат нечетен брой не е нарушена, после завъртя тавата. Мария нетърпеливо изрови своето късметче от парчето баница и малко недоволно го обяви.

— Пак здраве ми се пада!

— Какво по-хубаво от това — възрази майка ѝ. — Всичко друго можеш или сама да го постигнеш, или да го получиш, само здравето никой не ти го дава, ако го нямаш... Я да видим на Маги късмета...

— Ами да, ето! Знаех си аз! На Маги — голямата любов, а на мен — здравето! А твоето, мама? Тати, внимавай!

— Данчо, ти какво имаш? Къде е парата?

— На мен се падна. За малко да я сдъвча.

— Ами като бързаш... На мен се падна пътят! Ще чакаш гости, Мари! Ако татко ти не може, сама ще дойда да ви видя двете какви ги вършите там...

Днес, ден преди Коледа, той отново видя своята богиня. Беше толкова щастлив от това, че тя му предложи среща! Вярно, той беше измислил някакъв повод, но инициативата всъщност беше нейна. Разговаряха дълго, тя му разказваше за студентския си живот в чужбина, говореше много за сестра си, за интересите си, дори му даде една своя курсова работа, или както я наричаше — реферат. Поласкан, че иска мнението му, ѝ обеща бързо да го прочете, нали от това зависеше да я види пак скоро. Естествено, насаме.

Снощи бе извършил жертвоприношение в чест на нейното пристигане. Този път денят не беше празничен, но той не смяташе, че е изневерил на себе си. Какъв по-голям повод за празнуване може да има от нейното завръщане!

И отново всичко мина без никакви усложнения. Всичко стана чисто и бързо. Съдбата бе благосклонна към него, възнаграждавайки го за положените упорни усилия, за да придобие уменията си. От хилаво и болнаво дете той се бе превърнал в строен, слаб и жилест,

но як мъж, закалил тялото си с източителни тренировки. Владееше похвати от източни бойни изкуства и всяка неделя при всякакво време изкачваше пеша Черни връх. Заради бляскавия си ум, безпогрешната памет и богата култура той бе уважаван от всичките си познати. Ако беше жива, майка му щеше да се гордее с него. Вярваше, че е изпълнил идеала ѝ за достоен син, а другото... Другото си оставаше негова тайна.

Бе успял да изгради за себе си образ на порядъчен човек, на когото може да се разчита. Винаги спокоен и любезен, той се владееше до съвършенство пред чуждите хора. Но какви усилия му струваше да тренира не само тялото си! Колко разочарования, колко мигове на отчаяние преживя!

...Като дете страдаше, че е изолиран от връстниците си. Като тийнейджър опита да се хвърли в другата крайност и да реализира качествата, за които намекваше името му — име на победител. На няколко пъти предизвика сбивания, за да покаже превъзходството на тренираните си мускули, но вътрешно трепереше от страх, че ще се изложи. Съучениците му някак разбираха, че всичкото това перчене е поза и демонстрация на превъзходство, и не го възприемаха на сериозно. За да привлече вниманието им, той замисли да направи нещо, за което да му бъдат благодарни. Промъкна се една нощ в гимназията, открадна дневниците и ги запали в тоалетните. Но още докато пламъците се разгаряха, започна да съжалява за стореното. Представи си презрителната студенина в очите на майка си. Чу гласа ѝ, който щеше да го накара да се чувства като последното нищожество. Грабна една кофа и започна да ги гаси, после ги върна в учителската стая. На другия ден имаше голяма разпрavia, учителите се заканваха да изгонят злосторника, но така и не го разкриха. Нямаше никакви доказателства срещу него, но съучениците му го поглеждаха с подозрение и скрита насмешка. По зачервеното му лице и заекването се досещаха, че има пръст в тази работа и че не му е стискало да я довърши докрай.

След тази случка той престана да търси благоволенieto им. Хвърли всичките си сили в ученето и още повече се изолира от тях. Майка му бе доволна, че си стои вкъщи и учи. Тя не пропускаше честолюбиво да подчертае пред познатите си, че синът ѝ е достоен наследник на стария им род. Другите ходеха по дискотеки, бягаха от

час, за да играят карти и да пушат, а той беше трън в очите им, беше примерният първенец на випуска и гордост за учителите. Неизменно печелеше по олимпиадите, завърши със златен медал и всички му предричаха бляскаво бъдеще.

Именно решаването на задачи му помогна да изживее някак юношеството си, когато от всяка насмешка на момиче почти се разболяваше. Никак не успяваше да се отпусне и да им се хареса. Преди среща трепереше, втрисаше го от страх, че ще се изложи, потеше се и накрая с прекъсващ от вълнение глас се обаждаше, че не може да дойде, защото е болен, след което сядаше на бюрото и решаваше задачи до пълно изтощение. Ако някой път се осмелеше да отиде на срещата, правеше плахи опити да привлече вниманието на момичето, като му разказваше интересни според него неща, които бе научил от книгите. И колкото повече скучаеше то, толкова по-схванат ставаше той. Позорно бягаше вкъщи и отново сядаше да решава задачи, за да заглуши натрапливото звучене на ре-бемол, което от малък го преследваше при всеки неуспех. Нищо чудно, че първият му опит за сексуален контакт завърши с такова фиаско, че ре-бемол кънтеше като камбана в главата му дни наред. Оттогава този тон беше като забит в черепа му пирон, като някакъв дяволски камертон, който на всеослушание разобличаваше мъжката му несъстоятелност при всеки следващ провал.

Завърши с блестяща диплома следването си и получи перспективна и добра работа, но бе все така самотен. За щастие попадна в колектив, където никой не се интересуваше от интимния живот на другите, стига той да не става повод за интрига. Уважаваха го заради способностите му и много не любопитстваха какво прави след работа. А той продължаваше да има проблеми със секса. Можеше да го направи само с абсолютно непозната жена, с точно определена външност — висока, с едър бюст и тип красота, странно напомняща майка му, но дори и пред себе си не признаваше това. Пред колегите си бе създал като параван една въображаема приятелка, с която уж излизаше, и това им беше напълно достатъчно, за да го оставят на мира. Имаше две-три колежки — отначало те му хвърлиха око, но той успешно се дистанцира от тях. Не можеше да допусне да се разбере колко е безсилен в леглото с жена, която познава и уважава.

Когато откри своята богиня — онази, толкова различната от другите жени, разбра със сърцето си, че само с нея ще може да бъде наистина щастлив, само на нея ще може да даде най-доброто от себе си. Тя бе богиня с име на юдейска блудница и лице на непорочна мадона. Толкова прекрасна, че се явяваше в двоен образ. Другата, нейната двойница, носеше името на неговата майка...

Познаваше сестрите отдавна, но откри, че е влюбен, едва когато на един концерт случайно срещна едната от тях. Беше празник, а по празници се чувстваше особено зле. За да поддържа илюзията, че не е сам, за да е сред хората, бе започнал в такива дни да ходи на концерт или театър. Обикновено предпочиташе класика, този път обаче бе решил да чуе нещо ново и съвременно и никак не съжали за това. Тя го видя и му кимна. След концерта тръгнаха заедно и той се постара да блесне пред нея — вече владееше до съвършенство уменията да играе ролята на уверен в себе си мъж. Тя бе впечатлена от познанията му, показа, че ѝ е интересно да разговаря с него. А той през цялото време се притесняваше, че поразителната прилика на близначките ще му пречи да я разпознава. Когато ги виждаше поотделно, никога не можеше да ги различи, но след тази среща не би трябвало да сбърка своята богиня. Вярваше, че съдбата му е направила огромен подарък. Какво по-голямо чудо от това да срещне точно нея в един от редките моменти, когато бе сама. И да успее да привлече вниманието ѝ. Двете бяха все заедно, заети както винаги една с друга, но тази вечер сестра ѝ бе болна. Разходиха се съвсем малко, тъй като тя също се разболяваше и бързаше да се прибере. Тази разходка стана за него повратен момент в живота.

Той започна да чака среща с нея. Усилено търсеше поводи да я вижда, но тя почти винаги беше в компанията на сестра си. За съжаление двете скоро заминаха да учат в чужбина. Изпълнен с тъга, той ходеше до театъра, вглеждаше се в жените, сякаш някакво чудо щеше да му я върне обратно. Вече не можеше да бъде с никоя друга, тъй като нейният образ засенчваше всичко. Бе още по-самотен отпреди.

И когато веднъж в антракта видя в театъра момиче, приличащо донякъде на нея, тръгна подире му... На другата сутрин го откриха изнасилено и убито. Стръвната страст да притежава

нещо, което не може да има, го бе връхлетяла изненадващо като влак, спускащ се под наклон без спирачки. Той самият бе учуден от древния инстинкт, пробудил се някъде дълбоко вътре в него. Необуздан инстинкт да сграбчи и разкъса жертвата си. Движеше се като лунатик, прилагайки всичките си умения. В мозъка му се включи неподозиран автопилот, който му диктуваше действията — от неутрализирането на волята на момичето до внимателното заличаване на всички улики. Първия път не беше планирал нищо предварително, но по някаква случайност имаше в джоба си кондом. Имаха шеговита викторина в службата и той го бе спечелил. Дали това парче пластмаса не бе дало тласък на подсъзнанието му да отприщи древния зов на ловеца в кръвта му?

Наслаждението, което изпита, надхвърляше всичко, което очакваше. Несравнимо с нищо, преживяно от него до този момент, съпоставимо навярно само с върховния екстаз, който, както бе чел, се получавал при религиозна нирвана или при комбиниране на секс с определена дрога. Вместо обикновеното удоволствие настъпваше шеметно излитане към космически висини. Имаше усещането, че е побрал вътре в себе си цялата Вселена. В този миг виждаше в лицето на поредното момиче образа на своята богиня, шепнеше името ѝ и избухваше в експлозията на звездно изригване. Бе намерил решението на задачата и не се съпротивлява дълго на слабия глас на съвестта си. Чувството за мощ и превъзходство бе толкова всепоглъщащо, че всичко друго отстъпваше на заден план. Нито религия, нито дрога можеха да му доставят подобно изживяване — едното отхвърляше като заблуда за разума, а другото презираше като проява на слабост на характера. Потърси отговор на измъчващите го въпроси и в литературата. Откри окултни текстове, в които се споменаваха, че при употреба на хашиш и определен ритуал при обладаването жената — ако наистина е обичана — се превъплътявала в богиня. Изсмя се. Той нямаше нужда от подобни стимуланти. Той бе намерил своята богиня...

Определи празничните дни за свой ден на реванша, създаде си ритуал, който стриктно изпълняваше предната вечер, и с някакво не докрай осъзнато отмъстително чувство избра сребърната кутия на майка си за пазителка на своите трофеи. Това бе реванш за всички изпитани от него унижения и страхове. Реванш за всекидневния

упорит труд да поддържа пред другите образа на силен, смел и във всяко отношение съвременен мъж. И в миговете на своя триумф той бе именно такъв, без да има нужда да играе ролята си.

В антрактите се запознаваше с подходящо момиче — колкото и да бе странно, откри, че доста от тях ходеха сами на концерт или театър. Вдъхваше доверие на поредната си жертва със сериозното си излъчване, предлагаше ѝ да я изпрати до дома, а после с ловък похват я обезсилваше и се отдаваше на страстта си, мислейки за своята непорочна блудница.

Оттогава живееше от празник до празник. Понякога вадеше старинната кутия, разглеждаше трофеите си и преживяваше отново мига на своя триумф. Мига, в който властваше над жените.

Сега, на Бъдни вечер, той ще празнува по начин, различен от общоприетия. Този път избра за фон на бурните си чувства Шестата симфония на Чайковски, Патетичната. Отвори кутията и нареди в кръг бляскавото копче и обещаните. Те вече бяха с една повече...

25 ДЕКЕМВРИ

Николай подреди снимките на четирите убити момичета върху бюрото си. Помилва с ръка образа на всяко едно от тях. Млади, образовани, хубави. Нито едно не е имало леко поведение. И четирите са били високи, с хубави фигури. С това обаче свършваха приликите. Момичетата бяха с различен произход, едно дори беше дошло да учи в София от малко габровско село. Нямаха общи познати, нито имаше вероятност да са се познавали помежду си. Обличаха се различно, но в приетия от младите стил на лека небрежност.

Още веднъж прочете изготвения от психолозите профил на предполагаемия престъпник. Мъж на средна възраст около 30-те, плюс-минус две години, в добро физическо здраве. Със сигурност добре изглеждащ или поне с прилична външност — иначе не би могъл да привлече вниманието на момичетата, с които най-вероятно се е запознавал предварително. От предположението, че владее източни похвати, следваше, че е положил големи усилия върху физическото си формиране. Обременен най-вероятно с неблагоприятно детство, от което излязъл с огромен комплекс за малоценност, този тип би трябвало да го прикрива с разкрепостените си обноски. Обикновено в такива семейства майката е невротизирана, зациклена на собствените си проблеми — било с мъж, било заради някакво заболяване, заради прекалена амбициозност в кариерата или поради елементарен егоизъм. Бащата като правило живее свой живот, без да участва във възпитанието на децата. Липса на душевен уют и топлина в семейството, липса на разбиране от страна на възрастните, строг контрол и повишени изисквания или напротив — пълно отсъствие на такива, са само част от факторите, довели го до твърде дебалансирана душевна структура. В съчетание с определени качества като лабилна психика и прекалена ранимост на чувствата например, себевъзприятието му е било изтласкано извън границите на нормалното. При наличие и на шизоиден характер такъв човек много трудно успява да се приспособи към заобикалящата го реалност,

затваряйки се в свой измислен свят. От самотата и сексуалната неудовлетвореност, гарнирани с наранено самолюбие, най-често се образува експлозивна смес, изразяваща се в насилие. И въпреки всичко много деца, израснали в подобна среда, не стават престъпници. Трябва да е имало още нещо, което го е превърнало в опасен сексуален маниак. Нещо е отключило агресията и тя буквално е изригнала през последните месеци.

Николай въздъхна. Прочетената справка не му помагаше кой знае колко. Нямаха нито един заподозрян, към когото да приложат психопрофила. Отново прегледа събраните материали в четирите папки. Само у последното момиче имаше билет от концерт, но у първото бяха намерили театрална брошура. И датата на представлението бе от деня на убийството. Тогава този факт не хвърли никаква допълнителна светлина върху разследването, а и още не бе известно, че убийството е само начална брънка на тази зловеща серия... Но дали не е възможно и другите две да са ходили на театър? Трябва отново да се разпитат свидетелите, да се потърсят нови — в показанията нямаше достатъчно информация къде са били момичетата преди нападението.

Николай включи компютъра и се зае с плана за работа върху новото убийство. В сградата на управлението бе тихо и работата му спореше. Можеше несмуцаван от нищо бързо да завърши доклада, а после да отиде в дома на родителите си, където го очакваха. Коледният ден изтичаше мирно и спокойно. Но той знаеше, че някъде там, неизвестно къде, един смахнат тип живее в един объркан свят. Никой от околните му най-вероятно няма и най-малък повод да го подозира. И никой не знае кога отново ще реши да излезе и да нападне поредното беззащитно момиче.

С яростен замах на ръката той помете всички дреболии, сложени на малката масичка до креслото. Бяха все неща, на които държеше. Като кристалния кон например. Изправен на задните си крака, с рязвата грива и раздути ноздри, той излъчваше едновременно устрем, страст и усещане за уязвима стъклена преходност. Баща му го бе донесъл от една командировка в Италия преди много години и му беше скъп спомен. Но сега в яда си изобщо не се сети за него.

Той потърси с какво да си отбележи мястото, което го бе наранило толкова много, и това, което първо хвана в чекмеджето на масичката, бе джобното му календарче. Пъхна го между страниците. Не понасяше бъркотии и затова стана да събере парчетата от счупеното. После, за да се разсее, извади сребърната си кутия и пусна концерта на Григ, чийто тържествен финал му напомни как трябва да се чувства един победител.

Бе се видял с нейните очи. Лишен от любов и изплашен от самотата си тип, бягащ от всякакви близки контакти от страх да не бъде наранен. Разкъсван между стремежа да поддържа фасадата си на стабилен, начетен и любезен човек и вътрешната неувереност, произтичаща от постоянната тревога да не се провали в очите на другите. Изпълнен същевременно с чувство на превъзходство над околните, но подвластен на дълбоката необходимост да им докаже на всяка цена своето изстрадано съвършенство.

Отдавна бе осъзнал пропастта, която го делеше от света на обикновените хора. И също толкова отдавна бе намерил своя начин да върви по ръба ѝ, без да му се вие свят. Бе достатъчно да изглежда така, сякаш се чувства добре. Това бе изкуство и той го усвои също толкова перфектно, колкото всичко, с което се захващаше.

Но как ги презираше! Не вярваше нито в Бог, нито в карма и не чувстваше никаква вина за момичетата, чиито обеци проблясваха сред лилавото кадифе на кутията му. Те просто бяха инструмент на удоволствието и имаха лошия късмет да попаднат в ръцете му. Дори не желаше, за всеки случай, да възкликне като Шопенхауер: „Господи, ако те има, спаси душата ми, ако имам такава!“ Наскоро го прочете и хареса математическата логика на тази мисъл. Ако няма Бог и душата е само фикция, значи няма какво да се спасява. Не са нужни никакви усилия, никакви угризения на съвестта. Преведено на езика на математиката: минус по минус дава плюс. А при липсата на Бог, ако душата наистина съществува, то няма кой да я спаси. Имат ли смисъл тогава терзанията? Или: минус по плюс дава минус. Същото разсъждение се отнасяше и за обратната хипотеза, която допускаше съществуването на Бог — ако има Бог, но няма душа, какво тогава трябва да се спасява? Другият краен плюс предполагаше наличието както на Бог, така и на душа. Същият резултат се получаваше и при прилагането на двоичната система. Следователно

за да има положителен резултат, трябваше да открие доказателства за наличието на Бог и душа...

В търсене на отговор на своите въпроси той се бе запознал както с Библията, така и с източни философски учения. Някои неща приемаше и дори прилагаше във всекидневието си. Като фън шуй, например. Откри някаква странна логика в делението на всяко пространство на зони, повлияващи определен аспект от човешкото битие. Дори бе сложил съответните символи на подходящото място. Кой знае колко не вярваше, че ще подействат, но изследователският му ум бе склонен да проведе и този опит. Скептицизмът му обаче надделяваше.

И тъй като пристрастието му към точните науки го караше да отхвърля недоказуеми величини като наличието на някаква имагинерна душа и на някаква всеобхватна космическа сила, разпореждаща се по закони, неподвластни на никакви прогнози, изводът му беше, че той самият е над всички правила. Минус по минус дава плюс. Просто и ясно.

Точно този бе неговият начин да докаже своята мъжественост, своята насмешка над всичките им дребни игрички на флирт и влюбвания. Смяташе, че щом му е отказана обич, то поне има пълното право да стъпче и разруши това, което не може да притежава. Така най-сетне той бе действащият, а не страдащият. И бе сигурен, че насладата, която при това изпитваше, бе недостъпна за другите, непосмели да престъпят чертата. Струваше си. Чувството, че е дарен със способността да изпитва нещо повече от тях, обикновените, го опияняваше. Вярваше, че има само една още по-върховна наслада — близостта с неговата богиня. С тяло на грешница и лице на мадона, тя щеше да бъде кулминацията в неговите преживявания. Тя заслужаваше жертвите, които той поднасяше на нейния олтар. Тя бе тази, която би го разбрала. И само от нея би могъл да иска прошка.

Тя го бе дарила с благоволенieto си, доверявайки му своите мисли.

И точно тя му нанесе най-болезнения удар. В своя реферат се бе осмелила да оскверни паметта на майка му. Най-святото и съкровено ъгълче в неговата душата. Би приел от нея всичко друго, колкото и да

го болеше, но само до това не биваше да се докосва... Тя го бе предала...

Щом няма Бог, няма и богини! Трябва или да я свали от piedестала, или да опровергае грешката ѝ. Пред себе си и пред нея...

На Коледа Магдалена беше на работа през нощта. Трябваше да успее преди смяната да си почине, тъй като заради Майкъл почти не бе спала две поредни нощи и имаше огромна нужда да затвори поне за малко очи. Тя изключи телефона си, дръпна пердетата и се зави презглава. Скоро щеше да съмне. Доплака ѝ се. Повече нямаше да види Майкъл, а вече много остро чувстваше и липсата на сестра си. Освен това ѝ беше домъчняло и за уюта на дома, за родителите. Дали да не се прибере къщи за Нова година? И откъде би намерила сега билет? Неусетно заспа.

...Вървеше по коридор, в който абсолютно всичко беше бяло. Нямаше представа защо се налага да бърза, но знаеше, че е въпрос на живот и смърт. Трябваше да излезе от това смразяващо място, а не биваше да отваря страничните врати. Те бяха много. Отляво и отдясно. И нещо я дебнеше отвътре. Някак предусещаше, че там има само всепоглъщаща унищожителна пустота. Лампите примигваха с бръмчене, стъпките ѝ глухо кънтяха и нямаше кого да попита как да излезе. Започна да тича. В края имаше двойна врата и тя със страх се питаше какво ли може да я чака зад нея — изходът или нещо ужасно. А не можеше да се върне, помнеше, че отзад една също такава врата току-що се бе заключила. Стигна края на коридора, със замряло сърце натисна бравата и видя стълби. Водеха надолу. Хукна. Те я доведоха пак до подобна врата, зад която блестеше пак един празен коридор. После пак стълби, пак коридор... а трябваше някак да се измъкне от този лабиринт, защото някъде там, в края на тези призрачни коридори, се намираше една затворена стая, в която — вече знаеше! — я чакаше Мария, която имаше нужда от нея...

Магдалена се събуди, плувнала в пот. Беше спала съвсем малко. Откъде се взе този кошмар? Тя не вярваше в сънища, пренебрегваше разните тълковници и съновници, но си даваше ясна сметка, че работата на мозъка има своите закономерности. Нещо, загнездено в подсъзнанието, се бе свързало с наблюдения, мисли и предположения

и катализирано от интуицията, бе създадо тази ужасяваща картина. А и по-рано се бе случвало двете със сестра ѝ да установят почти свръхестествена връзка помежду си. Дано, дано нищо лошо да не е станало, повтаряше си Магдалена. Бе около единайсет часа, значи в България бе дванайсет. Грабна телефона, включи го и набра номера на Мария. Тя вдигна веднага. Беше в „тяхното“ заведение с хора, които и двете познаваха. Изсмя се на притеснението ѝ. Разказа ѝ как забавно си прекарва времето, пита я докъде е стигнала с реферата, после се пошегуваха за късметите от баницата. Магдалена тайничко бе доволна от своя — пожелание за любов никога не е излишно, въпреки че сега, след раздялата с Майкъл, не можеше да си представи скоро да се влюби отново. Но късметът на сестра ѝ бе наистина безинтересен. Мария си беше здрава, не боледуваше — как да се зарадваш, когато ти пожелават нещо, което си имаш и не си усетил липсата му. Магдалена предаде поздравите на приятелите, специално поръча да целуне родителите им от нея веднага като се върне за обяд и поуспокоена затвори телефона.

Не можеше повече да спи. Стана и влезе под душа. Хапна, помота се малко и излезе да се разходи край реката. Скоро щеше да се стъмни и смяната ѝ да започне, но преди това искаше да проветри главата си, която след кошмарния сън сякаш бе пълна с тежък мокър памук. Загледа се в мътните води на реката, като си представяше колко добре би било един бистър ручей да нахлуе в нея и да изхвърли тази тежест, която я изпълваше. Не беше много студено и тя седна на любимата им пейка. Изпуши няколко цигари и се почувства още по-зле. Пред погледа ѝ реката бавно и спокойно си течеше, внушавайки мисли за напразните усилия, които всеки един прави, забравяйки от къде идва и къде отива. Загледана във водите ѝ, Магдалена изведнъж видя една друга река. По-голяма и заледена. Като деца двете с Мария бяха на гости с родителите им при роднини, живеещи на Дунава. Зимата онази година бе рядко мразовита. Възрастните разгорещено коментираха ниските температури, ледохода по реката и незапомненото ѝ замръзване. Двете момичета се въртяха край тях, слушаха разговорите и им беше много интересно как може една река да замръзне — та нали тя си тече? Сестра ѝ бе настинала, тя също чувстваше, че носят я смъди, но реши тайно да тръгне на разходка. Искаше да разкаже на сестра си как изглежда най-северната ни

граница и дали може да се стигне до отсрещната страна. Наскоро бяха учили по география точно за границите на България. Магдалена се изсули от къщи без някой да я забележи и скоро се озова на високия полегат склон, от който всичко се виждаше достатъчно добре. Но любопитството ѝ не бе задоволено. Трябваше да се спусне долу и да се запознае по-отблизо с реката, за която толкова бяха слушали. Отсрещният бряг се губеше в синкава мъгла, а ледът пред краката ѝ сякаш я подканяше да стъпи на него и да изпробва здравината му. И тя направи точно това. Забравила всяка предпазливост, бавно напредваше по замръзналата повърхност на реката към черното пространство отпред. Там загадъчно и примамливо се носеха на талази тъмни води. Огромни буци лед се премятаха и бучаха страховито. Странно, но тя не се изплаши. Донякъде си даваше сметка, че не бива да стига до края на ледения блок, знаеше, че я грози опасност, но нещо я влечеше към ръба. Като хипнотизирана правеше стъпка след стъпка, сякаш да изпробва съдбата. Ледът под краката ѝ вече пукаше. Някакви черни птици кацаха край нея и грачеха кресливо. И тогава чу сърцераздирателен вик — Мария стоеше на високия бряг и крещеше с все сила. Магдалена се опомни. Като че ли пелена падна от очите ѝ и тя хукна обратно към брега. По-късно попита сестра си как се бе озовала точно тогава близо до нея. Дали от високата температура или заради силната им връзка, но Мария в нещо като просъница я бе видяла да се дави в мразовитите води на Дунав, захлупена под леден свод. Без да вика за помощ, тъй като бързо съобрази, че ще бъде принудена да дава дълги обяснения, се изплъзнала от вниманието на възрастните и се втурнала към реката. Знаела, че само тя може да спаси сестра си...

Магдалена излезе от унеса, в който я бяха въвлекли водите на чуждата немска река, и си каза, че тревогите ѝ са напразни. Реши да мръдне към центъра, да повърви малко сред хората. Така щеше да отвлече вниманието си от натрапливите мисли и да не поставя съдбата на изпитание.

Но беше Коледа и украсените улици бяха празни. Само тук-там заблуден чужденец се луташе в търсене на случайно работещ магазин. Всичко бе затворено, с изключение на някой и друг дюнор или китайски ресторант, някой турски магазин и, разбира се, бара на Сами, в който тази вечер се очакваше също предимно турско присъствие.

Магдалена имаше още доста време, отби се да хапне дюнер, разходи се край древните римски терми, после се отпрати към катедралата.

Той отново разгърна реферата на отбелязаното с календарчето място. Два пъти бе прочел частта, където се изследваха предразполагащите обстоятелства за оформянето на сексуални отклонения при мъжете. Отхвърляше категорично етикета, който искаше да му лепне, не се чувстваше ни най-малко сексуален психопат. Той просто бе различен. Бе достатъчно силен и смел да бъде себе си. А силният е най-силен сам. Именно на майка си дължеше силата, с която се гордееше. Тя бе тази, която го научи да се справя със себе си, и той ѝ бе дълбоко благодарен. Ако не бяха дългите часове на самовглъбяване още от детските години, как ли би успял сега да е това, което е? Той се бе научил да си е самодостатъчен и да не познава скуката. Бе навлязъл в увлекателния свят на точната мисъл, бе решавал до упоение задачи, което му бе дало блестящ старт. Ами обноските, на които го научи? Любовта към класическата музика и широтата на познанията му? За всичко това бе признателен именно на майка си.

Бил жертва на властна майка, неспособна да дари детето си с любов?! Не, майка му бе изтънчена и аристократична наследница на стар род. Софийнка пето поколение. Род, където почитта към предци и родители бе въздигната в ранг на първа добродетел. Род, в който той си знаеше много добре мястото. В неговата стая висеше графика, изготвена от един доста известен художник. Като семеен приятел, запознат с родословието им, той го бе изобразил във вид на стилизирано дърво. В корените се четеше име на прочут български възрожденец, почитан от цялата нация. Мощният дънер, устремен право нагоре, се увенчаваше с цяла плеяда достойни имена. И най-отгоре трептеше едно листенце с неговото име. Име, заредено със стремеж към победа. От малък знаеше, че трябва да е достоен за това име и за тази фамилия. Изпълняваше безпрекословно задълженията си, съзнавайки своята отговорност към всички листенца, накацали по клоните на родословното им дърво. Стремеше се да не създава притеснения на майка си, която бе твърде заета със

светските си ангажименти. Освен работата в редакцията тя трябваше да поддържа имиджа си на известна журналистка, да ходи по коктейли, представления и творчески срещи. Наистина трябваше да си признае, че понякога в минути на слабост си бе пожелавал една не толкова ангажирана майка. Може би дори малко миришеца на кухня, но с топла усмивка и мека прегръдка. Но скоро следваше нейният пореден ексклузивен репортаж и той дни наред ходеше гордо изпъчен на училище. Не че на момчетата около него им пукаше, но това му даваше още един довод да чувства превъзходството си над другите.

...Реквиемът на Моцарт пронизваше цялото му същество с хладната тръпка на смъртта. Усещаше я като празнота под слънчевия сплит и чувство за пропадане. Майка му бе починала преди две години от скоротечен рак и той все още не можеше да свикне с почти космическия вакуум, настанил се в дома му. Скоро след смъртта ѝ баща му замина при свой приятел и колега в Щатите, където се устрои на добре платена работа. Бивш офицер от тайните служби, той владееше езици, имаше познания в търговията и правото. Виждаха се много рядко, може би веднъж или два пъти годишно, когато той идваше да прекара част от отпуската си в България. Връзката между тях отдавна бе прекъсната и те почти не контактуваха. Бащата бе доволен от стабилната кариера на сина и не се безпокоеше. Синът от своя страна не изпитваше необходимост да сподели проблемите си с човек, който се бе отдалечил от него още в детските му години.

Странно защо загубиха пътя един към друг... Имаха и хубави моменти, споделени само между тях двамата, по мъжки. Как му се възхищаваше тогава! В неговите очи той беше силен, горд и мъчалив мъж, като героите от любимите му романи. Помнеше как веднъж го заведе за риба, как седяха на брега и гледаха плувките, после напалиха огън и колко му се усладиха печените шишчета. Трябва да е бил около десетгодишен. Приблизително пак по това време баща му си взе отпуска, която реши да прекара с него на Боровец. Имаше карта за служебната почивна станция, но стаята им там бе толкова студена, че те прекарваха по цял ден на пистите и на топло в някоя чайна. Помнеше и незабравимото спускане със ски по стръмния склон на Маркуджиците, когато той, за да не разочарова баща си, летеше

надолу с бясна скорост и със затворени очи. Но тези моменти се брояха на пръсти...

Именно баща му често повтаряше тогава една фраза, която се бе набила в съзнанието му: „Няма нищо по-свято от майката.“ Когато порасна, си даде сметка откъде идва това негово убеждение. Дете на рано овдовяла многодетна майка, баща му от малък станал мъжът в семейството. Бил свидетел на всички изпитания и лишения, през които минала тя, за да вдигне на крака него и трите му сестри. Като жена със свободолюбив и независим дух, си позволявала понякога доста неприемливо за онези години поведение, но винаги поставяла интереса на децата си на първо място. Възхитен от несломимата ѝ воля, баща му се прекланяше пред паметта на починалата си майка.

В детските му години всичко бе много просто: мама е най-прекрасната. Когато навлезе в пубертета, откри, че идеалът му за жена се покрива с образа на майка му. Тя бе наистина съвършена. И той трябваше да открие също толкова съвършената жена. Довчера вярваше, че е успял. Но когато прочете реферата ѝ, бе потресен от хулните думи, изказани от нея по адрес на майките, станали причина за сексуалните отклонения на синовете си. Тя много жестоко грешеше! Имаше нещо сбъркано в разсъжденията ѝ! Не можеше една майка да причини такова нещо на сина си...

Непременно трябваше да я види! Да я убеди в погрешността на изводите ѝ. И тези примери, които прилагаше... Все едно пишеше за него... Тя няма право да посяга на паметта на майка му!

Обади се в дома ѝ и разбра, че е излязла. Стана и решително се облече. Днес бе Коледа и тя едва ли е отишла някъде надалеч, би трябвало скоро да се прибере при семейството си. Ще я открие, знаеше къде ходи с приятелите си. Все едно случайно са се срещнали, а после ще намери начин да се видят насаме. Взе и реферата, за да ѝ го върне. В яда си забрави, че бе пъхнал между страниците своето календарче...

Снегът, валил в продължение на три дни, се бе превърнал в непробиваема ледена кора. Критикувани по повод и без повод, общинарите бяха пратили екипи да разчистват тротоарите. Въоръжени с остри „ледоразбивачки“, нахлузили върху семплите си дрехи

оранжевите престилки на „Чистота“, група ромки се бяха скупчили около една от тях и инспектираха труда ѝ. Бяха успели от сутринта да изчегъртат една тясна пътека върху широкия заледен тротоар и бяха много доволни от труда си. Наближавайки ги, Мария неволно чу репликата на най-възрастната:

— Те това се казва качествена работа! А сега си земи и парче лед за уискито! Ей туй моме трябва да те черпи! Моме, ей, моме!

Тя точно минаваше покрай тях, насочила цялото си внимание да ги заобиколи по хлъзгавия тротоар, без да се подхлъзне. Беше я напушил смях от колоритния образ — представи си ги насядали на тротоара как разливат уиски по чашите и си откъртват по бучка лед. Атаката на възрастната циганка я свари неподготвена. Очите ѝ се впиваха в лицето на Мария и сякаш я прогаряха като два въглена, черната като мокър клон ръка я държеше здраво за ръкава на палтото.

— Чакай да ти кажа нещо. Много ша патиш, е-е-е-й, моме, много! От мъж ша патиш... Ама що те виждам аз тебе двойно, а? Едната лежи, другата бяга... ама сте еднакви, бре! Че коя ли от двете си ти, нещо сте се объркали май... Спри се, ма, моме! Ей! Нема да ти искам пари... Спри се да видя по-добре! Ша съжаляваш, да знайш!...

Мария най-сетне бе успяла да се отскубне и ужасена побягна по изчистената пътечка. Без да се оглежда, тя се втурна с все сила да бяга далече от викащата подире ѝ циганка. Опомни се едва когато влезе в кафенето „Арките“, закъдето се бе запътила. Огледа се за познати, но не забеляза никого от приятелите. Веско барманът ѝ кимна, позагледа я, но нищо не попита, за което му бе благодарна, тъй като едва съдържаше сълзите си. Тя си поръча кола и дълго кафе. Точно бе седнала и палеше с треперещи пръсти цигара, когато пристигна Елена. Мария много успешно се бе справила със замисъла да се представя за сестра си и сега никой, включително най-добрата им приятелка Елена, не се съмняваше, че пристигналата от Германия близначка е Магдалена.

— Маги, душице, да не си болна? Бяла си като платно!

— Една циганка... Ей тук, наблизо... — Мария вече почти хлипаше. — Като се замисля, нищо особено не ми каза, но имах чувството, че пропадам. Като в асансьор, който се е откачил и лети надолу в шахтата... — и тя се разплака.

— Каква циганка? Ти на врачка ли си ходила?! Защо не ме извика? — Елена чак се ококори от любопитство.

— Каква ти врачка! Луда ли си? Просто си вървах насам. Нищо не съм й правила, разбираш ли! А тя ме хвана за ръката... Щяла съм да патя от мъж, виждала ме двойно... После каза нещо почти безсмислено: едната лежала, другата бягала... Какво значи това, а? Как мислиш?

— Маги, какво толкова е станало! Аз пък помислих, че циганката е видяла болест или нещо още по-лошо! Стига, де! Всички си патим от мъже, нищо ново под слънцето! Направо ми изкара ангелите! Изглеждаш тъй, все едно смъртта си срещнала!

Изплашена не на шега, Елена се опитваше да успокои приятелката си, като омаловажаваше стресналата я последна фраза за двойния образ. Иначе мъжете са си за това, да патят от тях жените. Не е нужно да си циганка, за да го предскажеш!

— Не знам... Разбираш ли, тя гледаше толкова ужасно! И в гласа й имаше нещо... И тази нейна ръка, с ноктите... Като крак на граблива птица! — Мария беше на ръба да избухне отново в ридания.

— Маги, не ставай смешна, нали ги знаеш циганките! Колко пъти са ме спирали да ми кажат бъдещето. Само гледат как да ти отмъкнат нещо!

— Ама тя не ми искаше пари, не разбираш ли!?

— Ти си... Ти като че ли си забравила колко са хитри! Знаят две и двеста, само и само да ти отвлекат вниманието.

Елена със свито сърце търсеше аргументи в подкрепа на тезата си, но уплахата на Мария й се бе предала и тя щеше всеки момент също да изпадне в истерия.

— Добре, за парите сигурно си права! Ама откъде знаеше, че сме близначки?! Какво друго може да значи това, че ме виждала двойно? Значи вижда и ... — Мария се запъна. Щеше да каже името на сестра си, но в последния момент се досети, че се представя за нея. — Вижда и Мария! Защо едната от нас ще лежи, а другата ще бяга...

Как да й каже, че най-много я потресе фразата на циганката, че се били „объркали“ — значеше да й признае, че се представя за сестра си...

— Е, хубаво, какво толкова! Нали и мъж е намесен! Значи едната си почива след секс, другата бяга за секс! — Елена вече не знаеше как

да разведри обстановката и бе готова да говори всякакви глупости, стига да отвлече вниманието на приятелката си.

— Кой бяга за секс? Как да се включа и аз? Каква е наградата? — тъмнокос усмихнат млад мъж седна на масата им, разкопчавайки скъпата си кожена полушубка, праметна спортната си чанта през облегалката на стола и хвърли преценяващ поглед към Мария, която успешно продължаваше да се представя за сестра си. — Магдалена, май нещо е станало?

— Виктор, извинявай, ама това са си наши работи! Като стане дума за секс, припкаш като просяче за левче! — Елена не цепеше басма никому. Познаваше Виктор като свестен, достатъчно интересен човек и го уважаваше, но сега се чувстваше безпомощна и си го изкара на него. Той беше компютърен инженер и работеше в една кабелна телевизия. Бе споменал на свои колеги за сестрите близначки, които познаваше от доста време, тъй като и за него „Арките“ бе любимо заведение. Там бяха проявили интерес да ги включат в предаване, а Елена и други техни съученици бяха поканени за публика. Някак се сблизиха и често се засичаха в кафенето. Носеше им дискове с нова музика, която сваляше от компютрите в работата си, и понякога прекарваха на доста приятна приказка цялата вечер.

— Взимам си думите назад, само мир да има! Нещо ми се виждаш твърде бледа. Плакала ли си? Да не те е обидил някой? — обърна се той към Мария. — Само ми кажи и веднага ще го изкормя! Елена, моля те не ме унищожавай с поглед, искам още да си поживея.

Мария изведнъж се разсмя толкова силно, че Елена и Виктор се стреснаха. Опънатите ѝ нерви се скъсаха и вече почти не се контролираше. Смахът ѝ отново премина в плач, тя се захлупи върху масата, а околните почнаха да се обръщат към тях. Елена я прегърна и тихо ѝ зашепна успокоителни думи. Виктор отскочи до бара и се върна с чаша коняк. Почти насила я накара да го изпие, после хвана ръцете ѝ в своите и с голяма нежност ѝ говори мили глупости дотогава, докато тя не почна леко да се усмихва. Тогава и той се усмихна, удари с длан по плота и тържествено заяви:

— Хайде сега, мили момичета, да ви водя на едно страхотно парти! Като ви гледам, и двете точно от това имате нужда!

— Без мене — заяви Елена. — Трябва да се прибирам. Коледа е и съм обещала на нашите.

— Защо пък не! — Мария внезапно взе решението, което щеше да преобърне не само нейния живот. — Да тръгваме! Само да отскоча до тоалетната да се измия. Имам наистина нужда да разпусна малко!

Магдалена винаги изпитваше лек трепет, когато се озоваваше край старинната катедрала. Обичаше това място. Обичаше както градинката пред нея, където понякога сядаше да погледа отвън сградата, впечатляваща с хармонията на формите си и с внушението за непреходност, така и пищната ѝ вътрешност, напоена с особен мирис. Възхищаваше се на внушителните скулптури и всеки път, разглеждайки ги отблизо, бе поразена от изобилието на детайли — къде остроумни, къде изключително филигранни. А когато слънцето блясваше във витражите, сякаш самият въздух се превръщаше в огромна цветна мозайка. Не беше вярваща, въпреки че в душата си имаше онази душевна нагласа, необходима на всеки, търсец докосване до божественото. Зарадва се, като видя, че поне тук можеше да влезе. Обичаше понякога да идва тук с Мария, за да послушат орган. Тръбното му звучене я караше да се чувства безпътна, разпиляна на хиляди частици из цялата катедрала. Но сега бе тихо и пусто. На коледната вечер немците свято спазваха традицията всички да си бъдат при семействата вкъщи. Тя приседна на една пейка пред десния страничен портал и се загледа в статуята на Дева Мария, пред която горяха няколко големи свещи. Съжали, че не знае нито една молитва. Убеждаваше се, че няма причини за обзелия я душевен смут, че вкъщи всички са добре — за Майкъл в този момент изобщо не се сещаше, — и въпреки това сякаш някаква ръка ѝ стягаше гърлото. Вгледа се в Дева Мария. Като че ли с неимоверна благост тя бе вперила взор в очите ѝ, сякаш искаше нещо да ѝ каже.

Изведнъж Магдалена много силно почувства присъствието на Мария. Струваше ѝ се, че ако затвори очи и протегне ръка, ще я докосне. Почти физически усещаше сестра си тук, до себе си, на пейката. Като че ли невероятната болка, която се излъчваше от нея, преливаше към Магдалена и я обхващаше с ледени пръсти. Ставаше все по-нетърпимо. Започна да се задушава. С рязко движение размота шала си от врата, разкопча палтото, но нищо не помагаше. Вече едвам си поемаше дъх.

Не знаеше какво прави, не можеше да мисли. Свлече се на колене, заплака се и като в транс, събрала молитвено ръце, занарежда: „Пресвета Дева Марийо! Умолявам те, помогни... не я оставяй, моля те... Не знам какво става, не разбирам, страх ме е... Моля те, Пресвета Дева Марийо, помогни на сестра ми, която носи твоето име... В името на твоя син, моля те... не позволявай да ѝ се случи зло... Пресвета Майко, моля те, бъди със сестра ми... моля те, закриляй я! Бъди благословена заради твоята милост! Не искам нищо друго, само бъди с нея! Ако трябва, вземи мене... Моля те ... моля те ... моля те...“ Избухнала в ридания, Магдалена се свлече на пода.

Не знаеше колко време е плакала така, когато усети леко докосване по рамото. Вдигна глава и видя една жена без възраст, облечена в синя пелерина с вдигната качулка. Надвесена над нея, тя я гледаше с благ поглед. Очите ѝ бяха добри и мъдри.

— Стани, дете, молбата ти е чута.

— Но аз не знам нито една молитва... — изхълца Магдалена.

— Това няма значение. Важно е да ти идва от сърцето. Сигурно имаш голяма мъка?

— Страх ме е, нещо става със сестра ми...

— Тя къде е? — жената внимателно и със съчувствие я гледаше.

— Далече, в България. Тя ми е близначка.

Магдалена затърси кърпичка, успяла вече малко да овладее треперенето на ръцете си. Коя беше тази жена? Какво я беше довело тук точно в коледната вечер? Дрехите ѝ бяха малко странни, но тя бе свикнала с приумиците на тукашните хора и си помисли, че навярно жената също е потърсила утеха в храма за някаква своя мъка.

— Не се отказвай от силното си упование и ще превъзмogneш изпитанията, които съдбата ти е отредила. Защото каквото съществува, е станало вече. И каквото ще стане, е станало вече.

Жената говореше някак отнесено и напевно, но в състоянието, в което се намираше, Магдалена не забелязваше това.

— Какво да правя? Ако е станало нещо, как да ѝ помогна? Тя е далече...

— Ще разбереш, когато стане необходимо. Има време за всяко нещо. Време за жалеене и време за ликуване. Време за търсене и време за изгубване. Време за обичане и време за мразене. Връзката ви е много силна и може би само ти ще можеш да ѝ помогнеш, когато му

дойде времето. Защото горко на оня, който е сам, когато падне и няма другар да го дигне. И ако легнат двама заедно, ще се стоплят, а един как ще се стопли самичък? И ако някой надвие на един, който е самичък, двама ще му се опрат, и тройното въже не се къса скоро...

Жената се усмихна, отново я докосна по рамото и си тръгна, без да се сбогува.

Магдалена седна изтощена на пейката. Коя беше тази жена? Местната луда? Монахиня от някоя от многобройните църкви? Или най-обикновена изстрадала жена, помъдряла от мъката си?...

Останала без капчица сила, бавно тръгна към бара на Сами. По пътя се опита да звънне на Мария, но телефонът ѝ не отговаряше. Дали да се обади вкъщи? Ами ако всичко е само някаква нейна лудост, нали ще изплаши до смърт майка си... Реши по-късно да звънне пак. В бара нямаше много работа. Сами я загледа и със съчувствие я попита как е, тъй като въпреки слабото осветление бледността ѝ биеше на очи. Опита се да я развесели, като ѝ приготви сладолед със своя специалитет, но тя не можа да сложи и хапка в устата. Предложи ѝ, ако се чувства зле, да я освободи, но Магдалена отказа. Не искаше да остане точно сега сама.

Най-накрая се реши да звънне вкъщи. С огромно усилие успя да овладее гласа си и да попита родителите си как прекарват коледната вечер. Майка ѝ, с която вече се бе чула през деня, ѝ се стори притеснена — станало ли е нещо там, та пак звъни, как се чувства, има ли много работа, отново я затрупа със съвети да се пази, а накрая се изпусна, че сестра ѝ обещала да не се бави, а още я нямало. Магдалена се опита да я успокои, но вътре в нея сякаш нещо се откъсна и се сгромоляса. Вече беше почти уверена, че нещо е станало. Продължи с опитите да се свърже с Мария, но напразно.

Когато телефонът ѝ звънна, тя така се разтрепери, че го изпусна на земята. Беше баща ѝ. С прекъсващ от вълнение глас ѝ каза, че Мария е нападната, че е оцеляла по някакво чудо, но никак не е добре и той я моли възможно най-бързо да се прибере в България.

26 ДЕКЕМВРИ

Николай затръшна вратата на служебния опел и влезе в болницата с надеждата този път да чуе по-оптимистична прогноза от доктор Златинов — лекаря, който наблюдаваше изпадналата в кома нова жертва на престъпление. Беше я видял веднага, след като я бяха докарали в реанимацията. Момичето бе оцеляло по някакво чудо. От прегледа бе станало ясно, че след неуспешен опит за изнасилване е било пребито. Беше си цял късмет, че още през нощта бе забелязал на врата ѝ характерното мораво петно... Чудно, как се е съпротивлявала, когато при тази хватка жертвата моментално губи сили? Дали се е свестила, или първо се е борила? Имаше толкова много съмнителни моменти в този случай.

Надяваше се да успее да поговори с близките на пострадалото момиче. Предпочиташе някои неща да изяснява в пряк контакт, а не по телефона. През нощта те бяха в такова състояние, че нямаше никакъв смисъл да ги мъчи с въпросите си. Оттогава не бяха мърдали от болницата.

Качи се на етаж, където се намираще реанимацията, мина по светлите празни коридори и се озова пред бокса на Мария. Точно тогава бяха пуснали родителите ѝ да я видят през стъклото. С тях беше и близначката — вече знаеше, че се казва Магдалена и че днес рано сутринта е успяла да долети с чартър от Германия, където двете от есента учели психология. Не можеше добре да види как изглежда Мария, защото беше с кислородна маска, но сестра ѝ определено хващаше окото. Пострадалата бе опасана с различни датчици, системи и обкръжена от всевъзможни апарати, които примигваха, писукаха, но можеха само да покажат, че животът в това младо тяло все още блещука.

„Правим всичко възможно, но болната е неконтактна — беше заявил доктор Златинов. — Жизнените показатели са на долната граница за съжаление. Опасност все още има, и то голяма.“ След което бе започнал да говори с непонятни за Николай термини, но той бе

научил това, което го интересуваше — нямаше скоро да разпита потърпевшата. Ако предположенията му бяха верни, тя може би е станала жертва на същия сексуален маниак, убил за последните четири месеца четири момичета — като последното само преди два дни, на двадесет и трети декември. Но в случая на Мария имаше толкова несъответствия, че шефът не приемаше версията му. Нямаше изнасилване, не липсваше нищо — момичето не носеше обеци, но нападателят не бе взел от нея нито копче, нито някакъв друг дребен сувенир от тоалета ѝ. Чантата ѝ беше непокътната — в нея имаше малко козметика, портмоне, телефон, ключодържател, бележник, някакви момичешки дреболии, сред които и две листчета с коледни късмети. На пода се търкаляше шарена папка с нейна писмена работа. Имаше следи от борба в асансьора и на стълбищната площадка. И най-важното — тя все още бе жива. За разлика от другите случаи тук имаше и следи от ожесточена борба. Дрехите ѝ бяха раздърпани като след съпротива, а не разкъсани с един замах като при предишните жертви. А и под ноктите съдебният лекар бе открил годен материал. Явно момичето се бе защитавало, значи не е било в безсъзнание. Но как тогава можеше да се обясни характерното мораво петно? Същото като при другите случаи. Петното, което ги насочваше към човек, владеещ източни похвати. В нито едно от досегашните нападения маниакът не позволяваше на жертвите си да му оказват съпротива. Той просто си взимаше това, което иска. Тук имаше толкова несъответствия, че Николай разбираше скептицизма на шефа си. Но и не можеше да не се довери на интуицията, която толкова години вече не бе го подвеждала. Имаше още нещо освен петното, което го караше да обединява случаите, но какво бе то? Нещо му убягваше, като видяна с периферното зрение сянка.

Освен всичко друго този път откриха и улика — черен мъжки кожен каскет, по чиято подплата отвътре бе полепнал косъм. Следата трябваше да се обработи и всеки момент очакваха резултатите от лабораторията. Серийният изнасилвач досега не бе оставял абсолютно нищо, за което да се хванат. Ако това нападение бе негово дело, защо изведнъж бе променил почерка си? Дали не е бил изненадан от някого? Възможно ли е да е имало и друг човек, който по някакъв начин се е намесил, и той не е успял да си свърши работата докрай? Чия е шапката тогава? На престъпника или на обикновения гражданин,

решил да помогне на момичето? Но ако е така, защо е избягал и не се е обадил в полицията? Николай вече провери — не е имало никакви анонимни сигнали за това нападение, преди жертвата да бъде открита от млада двойка, била на коледно гости у родителите си, съседи на потърпевшата. Ами ако нападателите са били двама?

Със съмнения или без, Николай беше благодарен, че поне имаха някаква насока в търсенето. Първо трябваше да се поогледат сред съседите и познатите на момичето за някой с драскотини по лицето или ръцете. Ако открият такъв, да направят приоритетно анализ на негов косъм, да разследват алибито му, стига да има такова... Отваряше се доста работа, а хората не стигаха.

Той излезе във фойето, където изчака близките на момичето. Майката бе запазена жена малко над четиридесетте, но от изживяното се бе състарила поне с десет години. След безсънната нощ и бащата не изглеждаше по-добре. Знаеше, че тя е гимназиална учителка по литература, а мъжът ѝ има малка фирма за консултантски услуги. Само дъщерята, колкото и да бе странно, като че ли се крепеше. Николай се вгледа в очите ѝ и изтръпна. Освен болката в тях се таеше и някакво яростно чувство. Малката явно беше с характер.

— Добър ден, казвам се капитан Стоев и снощи се видяхме за кратко — представи се той. — Ще разследвам нападението над дъщеря ви. Разбирам състоянието ви и дълбоко ви съчувствам, но бих искал да ми отделите няколко минути, ако е възможно.

Чувстваше се изключително неудобно да безпокои хората в такива моменти с тези стандартни фрази, не бе обръгнал все още, но нямаше как. Често му отвърщаха с грубости и като видя как пламнаха очите на сестрата близначка, разбра, че особено с нея никак няма да му е лесно.

— Защо още не сте го хванали този изрод? — нахвърли се върху него Магдалена, превъзбудена от тревогата за сестра си. — Защо още не сте задържали никой! Може ли сериен убиец да се разхожда спокойно, а вие нищо да не правите!?

Николай имаше чувството, че слуша шефа си. Хвана го яд. Може да бяха прави за себе си, но упреците им не бяха справедливи. Ако шефът все пак можеше да му търси сметка, с какво право тази двайсетгодишна хлапачка му държи такъв тон! При положение че вече няколко месеца няма миг спокойствие заради този маниак, като при

това трябва да работи и по куп други дела! Знаеше много добре, че серийният изнасилвач спира само когато го заловят и никога по свое желание. А това означаваше още трупове. На неговата съвест.

— Не сте права, госпожице — постара се той да сдържи чувствата си, имайки предвид състоянието ѝ. — Правим всичко, което трябва и както трябва. А дали е дело на сериен убиец, ще стане ясно в процеса на разследването. Все още няма категорични факти...

— Ама как?... Нали по телевизията оня ден са съобщили за убито момиче, това не е ли същият изрод?!

— Това трябва да се докаже. И повярвайте, работим наистина сериозно.

Николай им предложи да отидат в дъното на коридора — там под един фикус, окичен с гирлянди, имаше няколко кресла. Коледната украса му се стори някак нелепа на това място, където едни работеха до изтощение, други нищо не забелязваха около себе си от тревога, а трети просто се бореха за живота си.

— Бих искал първо подробно да ми разкажете какво е правила дъщеря ви от самото си пристигане: с кого се е виждала, къде е ходила, кой я е търсил. Искам и имената на всичките ѝ приятели, дори да не са се обаждали. Всичко, което знаете.

— Магдалена ще ви каже кои са им приятелите, те все заедно ходят. Ходеха... — поправи се майката и се разплака. Дъщерята я прегърна и започна да ѝ говори нещо тихо, като я милваше по гърба.

— Мен ме нямаше, когато е пристигнала. — Бащата с притеснение извади цигара, повъртя я и я върна обратно в кутията. — Върнах се от Варна на 24-ти, към шест вечерта. Имам клиенти там. Мария беше излязла. Дойде си към седем или малко след това. Вечеряхме, тя си беше цялата вечер вкъщи. На другия ден, на Коледа, си беше сутринта с нас, излезе за малко. Чувах я, че говори по телефона, но не съм се заслушвал, нямам този навик... Де да знаех... Обядвахме, после тя пак излезе. Каза, че няма да се бави. Щяла да бъде наблизно. Звъняхме ѝ няколко пъти, като взе да закъснява, но тя не вдигаше. Само ако знаехме, че лежи долу във входа... — Бащата извади цигарата, запали я, дръпна набързо няколко пъти и я угаси.

Майката отново се разплака. Магдалена взе инициативата в свои ръце.

— Сестра ми е била в „Арките“...

— Това е едно доста прилично интернет-кафене близо до нас, на около петнайсет минути пеша — вметна бащата.

— И на приятелите ни е удобно — продължи тя. — Така че обикновено се срещаме там. Може да е ходила и другаде, не знам...

— Ще ви кажа кои я търсиха. — Майката се беше посъзвела и се включи в разговора, което Николай очакваше с нетърпение, тъй като точно тя е била с момичето тези два дни след пристигането му. — Преди да си дойде, някои от съучениците им от гимназията се обадиха... И други... Виктор се обади, и Емил звъня. Това са техни приятели от една кабелна телевизия. Миналата година двете участваха в някакво предаване за близнаци и така се запознали. Записала съм ги, но листчето май остана в къщи...

— Не — обади се Магдалена и бръкна в чантата си, — у мен е. Татко ми го показваше и ме питаше за някои...

Тя подаде листчето на капитана, като си помисли, че много добре направи, дето предварително си преписа всички имена. Трябваше да знае с кого се е срещала Мари. Или поне кои са я търсили. Нямаше никакво намерение да стои със скръстени ръце и да чака тремавите ченгета. Тя щеше да тръгне по стъпките на сестра си и да стигне до този мизерник. Беше толкова преизпълнена с гняв срещу неизвестния насилник, че не желаше да мисли за опасностите.

— Те са добри младежи — продължаваше да говори през това време майка ѝ. — Някои учат тук и работят, други също като нашите заминаха в чужбина. А и тези от телевизията са нормални хора. Единият, Виктор, е инженер, работи в телевизия, и е приличен във всяко отношение млад мъж, от добро семейство, някакъв шеф е там. Веднъж го срещнах и си поговорих с него. Емил е оператор, също е добро момче...

— Не искам да ви плаша, госпожо — меко я прекъсна Николай. — Обикновено на престъпника не му е написано на челото какво замисля. Искам от вас да си помислите и за точно обратните факти. Някой да е бил прекалено настоятелен, да е досаждал на дъщерите ви? Ще ви оставя телефоните си, ако се сетите нещо, обадете се веднага.

— Значи мислите, че може да е някой от познатите им? — попита баща ѝ. — Струва ми се малко пресилено. Трябва случайно да го е срещнала това копеле, като се е прибирала!

— Твърде е възможно, но аз съм длъжен да проверя всички вероятности. Ще имам нужда от вашата помощ, тъй като приятелите ви са общи, нали? — обърна се Николай към Магдалена. — Радвам се, че сте успели толкова бързо да се върнете. Трудно ли намерихте билет? — малко несръчно се опита да я предразположи той.

— Не, имах късмет. — Тя дори леко се закашля от възмущение.

Какво го интересуваше това ченге как се е върнала!? Само това оставаше, да седне да му разправя как през нощта Сами я закара до базата, как Майкъл вдигна всичките си познати, от които нещо зависеше, и как в последния момент я качиха на този случаен чартър. Майкъл... Колко далече в предишния ѝ живот остана това засмяно, разрошено американско момче. Колко е объркано сега всичко. Не би могла да си представи своя живот без Мария. Колко глупаво се бяха скарали в деня преди заминаването ѝ, а вината си беше нейна! Наговори ѝ разни простотии, засегна я, а всъщност в нея самата беше причината. Чувстваше се от доста време гузна, че нищо не ѝ бе споделила за Майкъл. И Мария си тръгна обидена. Ако можеше да върне времето назад... Ако си беше дошла заедно с нея, щяха да си бъдат двете и никой нямаше да я нападне... Магдалена излезе от обзелите я спомени и дочу майка си също да разказва как е минал първият ден на Мария тук. Помагала ѝ сутринта в кухнята, ходила до отсрещния магазин, обядвали заедно, после излязла. По някое време надвечер отскочила за малко до вкъщи, взела нещо от стаята си и пак излязла, като казала, че няма да се бави. Бъдни вечер прекарала вкъщи. За вчерашния ден каза почти същото като баща ѝ. После пак се разплака.

— Казахте, че всичко ви интересува — обади се баща ѝ. — Не знам дали има някакво значение, най-вероятно не. Но сега се сещам, че тя реши да се представя за сестра си...

— Какво!? Защо не сте ми казали? Защо го е решила? — извика Магдалена.

— Искаше да разбере дали ще я разпознаят — каза майка ѝ. — Нали се върна самичка... Говореше нещо за експеримент... Помислих, че е поредната щуротия, като тези, които вършехте двете...

— И какво стана? — Николай някак почувства, че тази информация е важна.

— Ами нищо. После тя сама говореше по телефона с приятелите си, какво им е казала — не знам... Искаше от мен да ѝ помогна, да я представям за Магдаленчето, но не се наложи. Пък и някак почти веднага ми изхвъркна от главата, имах да върша толкова неща около Коледа... Наистина, като се замисля, май я чух по едно време да се обажда по телефона и да се представя за Маги...

Магдалена скочи и тръгна по коридора. Без да пита никого, тя влезе в отделението, където бяха боксовете, и се залепи за стъклото. Колко абсурдно изглеждаше червената розичка до главата на сестра ѝ! Кой ли я бе донесъл? Та тя не можеше нито да я види, нито да я помирише... Загледа се във фигурата на Мария, просната почти безжизнена на онова високо и неудобно болнично легло. Как се укоряваше само! Тя и само тя бе виновна за това, което сполетя сестричката ѝ! С нейните приказки за единственост и неповторимост! С нейното недоволство, че Бог ѝ е направил копие...

Той се мятеше из стаята като ранен звяр. Знаеше, че трябва да се съсредоточи и да премисли това, което се случи, но вътре в него клокочеше като лава негодуванието срещу съдбата. Да попадне в такъв капан след толкова успешни жертвоприношения!

Гордееше се със своята физическа сила и с уменията да се владее. Как бе допуснал снощи да изгуби контрол над себе си?! Вървеше от ъгъл до ъгъл, озова се пред камината и случайно хвърли поглед в огледалото. Това, което видя, го стресна. Нима тези изцъклени очи са неговите? Това застинало като маска лице? Тия свити юмруци? С огромно усилие на волята си наложи да спре и да направи няколко дихателни упражнения. От снимката на полицата го гледаше майка му и неодобрението в очите ѝ му подейства още по-отрезвяващо. Лавата се сви и се превърна в малка гореща топка някъде в долната част на стомаха, но освободеното от нея пространство сега пък се изпълни със смразяващ хлад. Почувства се отново слаб и малък. А бученето на кръвта в главата му отстъпи място на кънтящия камбанен звън, повтарящ един и същи тон. Натрапливият ре-бемол, преследващ го още от детството му. Трябваше да го заглуши с нещо много силно. И трябваше да се сгрее. Поколеба се между две симфонии на Бетовен и избра сразяващите

удари на съдбата от Петата. Под началните звуци на алегрото си наля един пръст от 12-годишното Чивас Регал, седна в старото кресло, предпочитано навремето от майка му, и запали цигара. Пушеше много рядко, а в изключителни случаи пиеше и уиски, но само марково. Трябваше ясно и точно, без емоции да си даде сметка какво се случи и какво трябва да прави оттук нататък.

Онази ноц...

Така и не разбра какво точно стана с него в онази ноц. Искаше само да си поговорят за някои моменти от реферата. Да ѝ помогне да поправи грешката, за да бъде по-високо оценена работата ѝ. Как стана така, че зашеметен от близостта с нея загуби контрол над себе си? Дали тясното пространство на асансьорната кабина, където тя бе почти в прегръдката му, беше причина да кипне кръвта му? Дали предишните жертвоприношения го бяха приучили към мириса на страха и той бе опиянен от жаждата за гореща безпомощна плът?

Камбаната вътре в черепа му кънтеше заедно с мощните акорди на Бетовен. Хвана с две ръце главата си и застана. Още виждаше изумлението в нейните очи.

...Там, в тясната кабинка, тя правеше безпомощни опити да го отблъсне от себе си. Съпротивата ѝ разпали в кръвта му пожар. Това, което стана после, му се губеше. Опомни се едва когато тя омекна в ръцете му. Не искаше да я има по този начин. Не и нея... Помисли, че вече не е жива. Трябваше час по-скоро да се махне оттам и да прикрие следите... Остави я да лежи на празната площадка. От чантата ѝ в този момент започна продължително и настойчиво да звъни нейният мобилен телефон. Звукът се забиваше като свредел в главата му. Пречеше му. Трябваше да побърза. Можеше някой да го чуе. Забеляза с края на окото шарената папка, която беше изтървал, но това беше нейна вещ и в никакъв случай не биваше да я взема със себе си. Ако я откриеха случайно у него, щеше да го изобличи. Включи се математическият му ум, пресмятащ всички бъдещи ходове. Остана само шапката...

Тогава, след неудържимото изригване на вулкана в кръвта му, той почувства, че трябва да направи нещо, за да го изгаси. Тръгна по нощните улици, без да вижда къде върви. По едно време разбра, че краката му са го довели обратно. Видя събралите се хора, полицията,

линейката. Разбра, че тя, все още жива, е откарана в болницата. Видя линейката, която със запалени светлини и сърцераздирателен вой се понесе в нощта...

Отначало изобщо не мислеше дали тя няма да каже името му. Чувството, което го владееше, беше разтърсващо отчаяние, че е посегнал на единствения човек, който има значение за него.

На сутринта отиде до болницата. Позавъртя се из фойето, прислуша се към разговорите на санитарките и се насочи към една възрастна пълна жена с добродушна усмивка. Успя да спечели симпатиите ѝ и да я разпита за докараното през нощта момиче. Санитарката настоятелно искаше да знае кой е той, затова си измисли някакво име, като каза, че е приятел. От нея научи, че горкото девойче е в кома и че състоянието му е тежко. Носеше цветете и помоли „милата сестра“ за дребна услуга, като ѝ даде една малка сума. Жената разцъфна и се понесе да изпълни поръчката.

Вече си тръгваше, когато случайно видя как от едно такси слиза точното копие на неговата богиня. Значи сестра ѝ се е върнала... Успя в последния момент да се скрие зад една колона, не биваше да го виждат тук и сега, поздрави се за идеята да не ползва колата си, тъй като е твърде забележима. Но тя не погледна настрана. Бяла като платно, изтича нагоре по стъпалата и мина като вихър покрай него. През рамо бе преметнала малка пътна чанта. Той веднага даде знак на таксито и скочи вътре. Подпита умело шофьора, който се оказа голям приказливец, и научи от него, че предишният му курс бил от летището, возил някакво момиче, което непрекъснато настоявало да кара по-бързо. А при тези заледявания това си е чисто самоубийство. Човекът продължаваше нещо да си приказва за състоянието на улиците, но той вече не го слушаше. Накара го да спре в центъра и слезе, като отказа рестото. Повървя по улиците, сред хората се чувстваше още по-зле... Като насън се прибра у дома, където даде воля на гнева си...

...Той допи уискито и стана. Извади от шкафа личния пистолет на баща си. След уволнението от органите имаше право да го задържи, тъй като това беше наградата за добра работа, но при заминаването си за Щатите бе принуден да се раздели с него. Издърпа предпазителя на излъскания „Макаров“ и свали пълнителя, провери дали има патрон в цевта. И осемте бяха налице. Тръбваше да

вземе много трудно решение. Ако тя дойде в съзнание, ще каже името му, ще се разровят и ще навържат и останалите момичета. Задачата изглеждаше нерешима, но той все още имаше избор. Или неговата, или нейната смърт. Но беше възможен и трети вариант. Поблазни го мисълта да умре заедно с нея в един и същи ден. След всичките жертвоприношения в нейно име ще положи и себе си на олтара на своята богиня... Така ще отнесе страшната си тайна в гроба. Така няма да опетни името на родителите си...

Мелодията от Петата симфония извести негодуванието на Бетовен от ударите на съдбата, обрекла го на глухота. Как искаше да заглъхне тази камбана вътре в него! Скочи от креслото, опря горещо чело в хладното стъкло на прозореца, а дулото на пистолета — в слепоочието си. Загледа се навън...

Трябваше много бързо да вземе правилното решение. А той умееше да решава задачи.

Вторият ден на Коледа бе слънчев и студен. Украсените витрини примигваха с разноцветни светлини и примамваха с разточителната си шарения. Хората по улиците изглеждаха леко уморени — някои от обилните трапези, други от усилието да организират приличен празник наскоро. Магдалена не виждаше нищо от това. Целият свят за нея сега се бе съсредоточил в онази бяла стая, изпълнена с тихото писукане на апаратите. И тя се молеше ритъмът им поне да не секва. Имаше усещането, че ако се разсее поне за момент, нишката на живота на сестра ѝ ще прекъсне. Може би и майка им се чувстваше така, защото седеше до леглото на дъщеря си, държеше ѝ ръката и отказваше да напусне болницата. Бяха им разрешили някой от тях да остава в бокса при Мария.

Малко след срещата с капитана Магдалена тръгна с баща си към къщи, за да си остави багажа и да се преоблече. Преди да се разделят, майка ѝ я помоли никъде да не излиза, особено вечерта, и взе дума от мъжа си да я пази. Когато спряха пред блока, Магдалена се сети, че няма цигари. Веднага ѝ се припуши със страшна сила и тя реши да отскочи до отсрещното барче, което работеше нонстоп дори по празниците.

— Нали чу какво ме помоли майка ти? — възпротиви се баща ѝ.
— Мисля, че е най-добре да не ходиш нагоре-надолу като сестра си...

— Татенце, не издребнявай, моля те! Какво може да ми се случи, само помисли! Дори от прозорците ни можеш да ме виждаш! А за да се прибера, трябва само да пресека улицата!

— Сестра ти не я нападнаха някъде на другия край на града, а тук, във входа!

— Татенце, посред бял ден е! Разбирам ви много добре с мама, ама само не полудявайте, моля ви!

— Добре, Маги — изпъшка баща ѝ. — Но все пак внимавай!

Тя влезе в кварталното барче, без да се оглежда за познати по масите. Не ѝ се говореше все още с никого. Нямаше да издържи състрадателните им погледи. А ако почнеха да я разпитват, навярно щеше да ги нагруби. Добре, че бе полупразно. Бързо отиде до бара и попита за цигари. В момента, в който бръкна да си извади портмонето, се досети, че всъщност няма повече български пари. На летището не бе обменяла, тъй като реши, че има достатъчно на първо време, но таксито ѝ излезе значително по-скъпо, отколкото смяташе. Точно се чудеше какво да прави — дали да се връща до вкъщи, или да помоли за заем някого, та се пристраши да хвърли поглед по масите, когато в кафенето влезе съседът от горния етаж.

— О, Юли, радвам се да те видя! Можеш ли да ми послужиш с два лева? Оказа се, че имам само евро, днес се върнах...

— Разбира се. И добре дошла! Имаш ли време за кафе?

— Всъщност, защо не! Добре ще ми дойде, не съм спала от цяла вечност...

— Тогава може би е по-добре да ти взема нещо друго, сок може би?

— Не, не, моля те! Предпочитам кафе. Не бих могла сега да спя. Само Мария ми е в главата... Леко, дай да ти помогна, за малко да се разлее чашката.

Тя взе от ръцете на съседа двете кафета и седна на една маса в ъгъла. След като плати, дойде и той, придърпа си стола и смутено се усмихна.

— Съжалявам за сестра ти, все се чудех как да ти го кажа...

— Да, Юли, благодаря ти. Ама моля те, нека да говорим за друго. Поне сега не мога още. После, малко по-късно, ще ми разкажеш

всичко, което знаеш за нея, нали? Виждал ли си я, говорили ли сте... Ще ти бъда много благодарна!

— Разбира се. Само се обади и съм на твое разположение. Мислех, че ти си Мария...

— Магдалена съм. Мария се е представяла за мене...

— Да, да! Аз точно излизах, когато те двете с майка ти току-що бяха пристигнали от летището. И тя точно това направи, каза, че си ти. Аз, разбира се, ѝ повярвах. Пък и нали майка ти беше с нея... — Юли още повече се смути.

— Ама не се притеснявай, моля те! Какво от това, че не ни различаваш! Той и татко ни бърка понякога. Какво остава за чуждите хора!

— Е, все пак... Между впрочем, искам и на тебе да благодаря за книгата, ще ми бъде от голяма полза!

Той сложи топлата си длан върху нейната ръка и леко я стисна, в погледа му имаше толкова състрадание и желание за помощ, че Магдалена почувства признателност.

— А, значи Мария е успяла да ти я даде... — тя усети парене в очите и разбра, че няма да издържи повече. — Извинявай, Юли, но аз ще тръгвам. Благодаря ти за кафето, по-късничко ще ти върна и парите... — и тя почти побягна, без да погледне към объркания си съсед.

Бързо изтича през улицата, на един дъх изкачи етажите и стремително връхлетя вкъщи. Викна от вратата на баща си, че се е прибрала, и се затвори в тяхната стаята. Седна на леглото на сестра си и зарови лице в една нейна блузка. Още носеше толкова познатия роден аромат... Ако можеше да се разплаче, щеше да ѝ олекне. След онази криза в катедралата обаче очите ѝ се зачервяваха, пареха, но бяха пресъхнали...

Преди няколко дни Мария беше облечена с тази дрешка, а и тя имаше същата... Тогава те вървяха по стръмната улица, спускаща се към кея в малкия уютен немски град, а във въздуха се носеше от всички страни камбанен звън. Сякаш бе картина от нечий друг живот, от друг свят. Колко смешни и незначителни проблеми ги вълнуваха тогава! Колко е виновна пред сестра си за кавгата ден преди да се разделят! А пък мисълта за причината да остане в Германия ѝ беше направо непоносима. Изгаряше от срам, че е допуснала да скрие от

сестра си увлечението си по Майкъл. Потърси утеха в познатите вещи наоколо.

Колко още по-далече бе останало времето, когато живееха тук, в тази стая, запазила спомени от детството им! Сега тя бе пуста по един странен начин. Изпълнена с кълтяща, оловносива празнота, лъхаша на студ. Празнота, по-голяма от самата стая. Всичко, по което се плъзгаше погледът на Магдалена, крещеше колко са били щастливи преди, как не са го разбирали и каква пропаст е зейнала сега пред нозете ѝ. Тя попиваше с очи дреболиите по библиотеката, рисунките на Мария, закачени по стените, плюшените играчки на полицата...

Това порцеланово човече го подари на рождения им ден приятел на техен съученик. Беше дал и на двете по едно, но тя случайно счупи своето. Той беше доста по-голям и харесваше повече Магдалена, ала тя приемаше ухажването му на шега. Двете си правеха майтап с него, като ту едната, ту другата излизаше на уговорената среща, представяйки се все за Магдалена. Накрая му разкриха номера, който му бяха извъртели, и той много се ядоса. Дали още им се сърди?

А тези рисунки на стилизирани дървета отразяваха душевното състояние на Мария. Тя много обичаше да изобразява странни, превити и усукани от вятъра или устремени нагоре дървета. Едно с едно не си приличаше. Всяко бе знак на дълбоките ѝ душевни трепети, породени от чувства към момче от по-горен клас — тъга, отчаяние и мъка от несподелената ѝ любов. Магдалена също го харесваше, но нейните терзания се изливаха в стихове. Отдавна не бе писала, дори увлечението ѝ по Майкъл не я подтикна да започне отново. А Мария продължаваше и в Германия да рисува своите дървета...

Ето ги и плюшените играчки, някои — от най-ранните им години. Отдавна не играеха с тях, чувстваха се големи и зрели. Но дори и след като загубиха благополучно и без драми девствеността си в един и същи ден, продължаваха да изпитват слабост към пухкавите уродчета и да си ги подаряват една на друга.

Магдалена стана и се захвана да пооправи разхвърляните дрехи на сестра си. Тя вече бе решила да се превъплъти в нея, дори да спи в нейното легло. Ще се срещне с хората, които са видели Мария тези дни, ще мине по нейните стъпки. Ще се опита да преживее нейните чувства, нейните мисли... Може да научи нещо. Онази странна жена от катедралата ѝ бе казала, че ако някой успее да помогне на сестра ѝ,

това ще бъде само тя, Магдалена. Изтръпна при спомена за срещата си с нея. Коя ли бе — местната луда, ангел-хранител или самата смърт? Тогава, през онази вечер, си помисли, че може би е монахиня, тъй като често ги виждаше по улиците. Градът се славеше с историческото си минало, имаше много черкви, много представителства на различни ордени и църковни организации. Но имаше ли вече значение коя бе тази жена? Монахиня или луда?... Решението бе взето. Ще използва и най-малкия шанс да се приближи до човека, извършил нападението. Въпросите, които задаваше онова ченге, я караха да мисли, че има някаква вероятност нападателят да е сред познатите им. Какво би правила след като го открие — все още не й бе ясно, дори не мислеше за огромната опасност, нито за безпокойството, което би причинила на родителите си. Чувстваше се виновна пред сестра си, усещаше се нейна длъжница и знаеше, че нищо няма да я спре да извърви докрай пътя, по който бе тръгнала.

След дрехите се захвана и с бюрото. Прибра козметиката, оставена отгоре, и видя познатата шарена папка с реферата. Реши да я сложи на полицата на библиотеката, но я спря мръсният й вид. Защо папката беше окаляна? Какво е правила Мария с нея? Понесе я към банята, за да я позабърше с мокра кърпа. Докато я чистеше и въртеше на различни страни, кориците се разтвориха и измежду листата изпадна малко джобно календарче. Тя машинално го вдигна и го пхна обратно.

С папката в ръце Магдалена отиде при баща си в хола. Не бе спала нормално вече три поредни нощи, но от превъзбуда не си намираще място, избиваше я на трескава активност и същевременно бе обзета от усещането, че пропуска да направи това, което е най-важно за момента. Може би трябваше да даде почивка на възпаления си мозък, след което да премисли нещата, но самата идея да легне и да спи й беше противна.

Баща й говореше по телефона. Имаше навремето някакви познати в полицията и сега се опитваше да издири някой, който да му даде допълнителна информация, но все не успяваше да намери подходящия човек. Неговите хора отдавна бяха преминали в частния охранителен бизнес.

— Няма смисъл, татенце — обади се Магдалена, когато той привърши поредния разговор. — Пък и онзи капитан ми се видя

свестен.

— Да, Маги, знам. Момчето наистина си върши добре работата. Но като не мога да помогна нито на докторите, нито на полицията... поне някаква информация да получа.

— Почини си сега малко, татенце, моля те. После ще идем при Мари и ще накараме мама да се прибере, че ще се скапе така. А аз ще остана в болницата вместо нея, така е по-добре, нали? Ще се редуваме. Да ти сложа нещо да хапнеш, а?

— Не, Маги, не, детко. Не съм гладен, благодаря ти. Но ти нищо не си яла, виж се колко си бледа! Остава и ти да се разболееш! — баща ѝ я погледна в очите и я хвана за ръката. — Магдалена, майка ти заръча да те пазя, помисли и за нея. Толкова е изплашена за сестра ти, поне теб да не те мисли! Сега трябва всички да сме много силни. И да се подкрепяме!

Той я привлече към себе си и я помилва по косата, а тя се сгуши в прегръдките му като малко дете. Ако можеше да върне времето назад!

— Къде си я понесла тази папка, дъще?

— А, да! Беше окаляна и я позачистих. Мария толкова държеше на реферата си, как го е изцапала така?

— Папката... Виждаш ли, тя беше на земята... — Беше му трудно да говори, отново видя детето си, проснато върху мокрия под на стълбищната площадка. — Мария е носела със себе си тази папка, когато се е прибирала.

— А полицаите не взимат ли всичко от местопрестъплението? Как така са ви я дали?

— Те я отвориха, прегледаха я, нещо си записваха. Питаха ни дали знаем какво точно представлява, после ни я върнаха.

— Добре, че не са ѝ взели реферата. Но къде ли го е носила по празниците?

— Може да го е показвала на някой приятел, знам ли...

Магдалена разтвори папката. Страниците бяха прихванати с еластична спирала, текстът бе добре оформен графично, като бе написан на два езика — първо на немски, после и на български. Знаеше, че Мария смяташе да го даде за публикуване, бяха ѝ предложили тази възможност. Но кой ли би проявил интерес към него точно сега, по Коледа?

Календарчето отново изпадна и Магдалена го вдигна, огледа го с разсеян поглед и го пхна в джоба си, за да не се изгуби. Някаква мисъл мина толкова бързо през главата ѝ, че тя не успя да я хване. Беше по-скоро усещане, че нещо не е както трябва. Но от вчера целият свят така се бе преобърнал, че абсолютно нищо не бе както трябва, и тя напразно се напрягаше, за да открие причината за тази току-що появила се хладна топка в стомаха ѝ. Опита се да се върне към момента, в който я долови. Определено бе свързан с реферата, но как? Беше му хвърлила бегъл поглед, когато Мария го написа. Но тогава мислите ѝ все отлитаха към Майкъл и все нямаше време. Бе ѝ обещала, че по-късно ще го прочете и ще му обърне достатъчно внимание. Е, май че моментът за това бе настъпил...

Магдалена почувства как очите ѝ отново почервеняват, без да могат да излеят сълзите. Не искаше да причинява допълнително тревоги на баща си, затова го целуна по бузата, пак го помоли да се опита да си почине и избяга в стаята си. Бързо се съблече и влезе под душа, където остави цялата насъбрала се вътре в нея мъка да се излее заедно водата, която плющеше от горе. Мислите ѝ започнаха да се подреждат, усети, че отново възвръща способността си да се владее. Пусна контрастен душ, като студената вода окончателно затвърди решението ѝ да направи дори невъзможното, но да си върне Мария. Със силни движения разтри измръзналото си тяло с хавлията и излезе от банята като нов човек. Изпълнена с готовност да действа, още преди да се облече тя извади листчето с имената на хората, които бяха търсили Мария, и проведе няколко телефонни разговора. Елена разбра от нея какво се е случило, плачеше и питаше с какво може да помогне, а Виктор звучеше объркан и потиснат. Помоли ги за среща в „Аркиите“ след час. Имаше време да се погрижи и за баща си.

Масата в трапезарията не беше раздигната. Родителите ѝ бяха седели и чакали дъщеря си до късно... Магдалена енергично се зае да въведе ред, приготви лек обяд и накара баща си да хапне, тя самата също се насили да преглътне някоя и друга хапка, после сложи в кутия храна и за майка си. Разчисти масата, изми и подреди кухнята.

Сега трябваше някак да обясни на баща си, че ще излезе. Той нямаше да я пусне под никакъв предлог. Тя надникна в хола, готова за разгорещен спор, но остана много доволна от това, което видя.

Изморен от огромната тревога, баща ѝ след оскъдния обяд бе задрямал с телефонната слушалка в ръка. Магдалена тихичко затвори вратата, написа кратка извинителна бележка с точното указание къде отива, пъкна реферата за всеки случай в чантата си и на пръсти се измъкна от апартамента.

Елена вече я чакаше в „Аркиите“. Веднага скочи от масата и се хвърли да я посрещне. Двете момичета се прегърнаха.

— Маги, трябва да ти разкажа нещо! Но първо искам да знаеш, че се радвам да те видя и много съжалявам за станалото...

— Лени, трябва да знам всичко, ама наистина всичко, което ти е казала Мари! И за всичките ѝ срещи...

— Да, но първо чуй това! Вчера сестра ти дойде тук и изглеждаше така, сякаш е видяла призрак. Разказа ми история, от която ме побиха тръпки.

— По кое време беше това? — попита Магдалена, припомняйки си странните събития от вчерашния ден.

— Някъде към четири часа. Защо?

— После ще ти кажа. Продължавай! — по това време в Германия беше три часът, тя седеше край реката и си спомняше за онзи далечен мразовит ден, когато Мария я спаси от пропадане под леда.

— Значи Маги дойде и каза... Ох, обърках се! Нали всички мислехме, че е Маги... Защо ли пък се представяше за тебе, а?

— Моля те, Лени, после всичко друго! Разкажи ми сега за Мари.

— Така, Мари дойде и каза, че е срещнала една циганка, която ѝ наговорила странни неща, и тя беше адски много уплашена. Казала ѝ, че ще пострада от мъж, дори се пошегувах тогава, че всички си патим от мъже... — Елена беше готова отново да се разплаче. — Аз просто исках да я успокоя, Маги. Де да знаех, че нещата така ще се обърнат. Само ако можех да предположа, нямаше да я оставям...

— Е, и какво още? Дотук не виждам нищо странно, всички циганки така говорят! — Магдалена почна да се ядосва на приятелката си, трябваше като с ченгел да вади думите от устата ѝ.

— Ами циганката я била видяла двойно и едната лежала, а другата бягала. Така като го казвам, звучи безобидно. Но... май не ми каза всичко, и беше страшно, Маги, разбираш ли, наистина страшно! — Тук вече Елена не издържа и се разплака. — И аз чак се уплаших. И така идиотски се пошегувах...

— Видяла ни е и двете значи. Видяла е Мари, тя сега лежи, дотук е познала. А другата, дето бяга, трябва да съм аз. Интересно... Дали бягам от някого или след някого? Какво още ти каза? Хайде, няма полза от сълзи, това поне го разбрах вече! Кажи по-нататък!

— Няма по-нататък. — Елена си обърса очите. — Циганката я уплашила с вида си. Нещо в погледа ѝ... И ръката ѝ, с която я сграбчила и не я пускала. И толкова, сестра ти избягала. А, каза още, че не ѝ искала пари...

— Не разбрах, къде е видяла тази циганка? Сестра ми не ходи по врачки!

— На улицата, тук наблизко. Била е от тези, дето чистят леда по тротоарите...

Телефонът на Магдалена иззвъня. Беше баща ѝ, много ядосан. За да го успокои, тя спомена Елена, убеди го, че всичко е наред, после пак му се извини и обеща скоро да се прибере, но той ѝ нареди никъде да не мърда, защото ще дойде в най-скоро време да я вземе и заедно да отидат в болницата. Докато говореше, дойде Виктор. Взе си кафе и седна при тях на масата. Изглеждаше блед и страшно уморен.

— Здравейте, душици! Магдалена, съжалявам за сестра ти...

— Виктор, какво е станало с тебе? Никога не съм те виждала такъв! — Тя му подаде ръка и се вгледа в лицето му.

— Къде ходихте снощи с Мария? Не я ли изпрати после? И не се прави на дръж ми шапката! — нападна го в същото време и Елена.

— Какво?! Ти си бил вечерта със сестра ми? — подскочи от изненада Магдалена. — И нищо не си казал!? Ченгетата не те ли разпитваха?

— Ама чакайте малко! Елена, не си права да ме нападаш... Бяхме при мои приятели, всичките са свестни хора, гарантирам за тях. А на сестра ти ѝ хареса — обърна се той към Магдалена, — дори не искаше да си тръгва, развесели се, танцува. Всички я мислехме за тебе, тя нали така се представи... Защо го е направила, а?

— Някой да ѝ е досаждал? Да е засегнала някого? — продължи да го разпитва Магдалена, без да отговори на въпроса му.

— Не, не съм забелязал. Но аз по едно време бях оттатък при компютъра на Наско, приятеля ми, че имаше малък проблем. Видях я после да седи отново умислена. Реших, че пак се е потиснала заради срещата с оная врачка, и се опитах да я разсея. Малко си пийнахме...

— Като те гледам, хич не е било малко — измърмори Елена. — Да не си падал, виж си лицето!

— Душици, знаете, че не обичам да пия. А това ми е от сутринта като се бръснах. — Виктор се попипа по лепенката на лицето, после хвана ръката на Магдалена и я погледна втренчено. — Виж, познаваме се отдавна, не бих допуснал да се случи нещо...

— Извинете, че ви прекъсвам! Магдалена, само за миг да те видя, може ли? — беше Александър, който се бе приближил, без да го забележат. В очите му имаше стаено някакво толкова дълбоко чувство, което тя не можеше да определи с думи, че дори леко се стресна. Стана и тръгна с него към бара. Седнаха на високите столчета и тя с треперещи пръсти запали цигара.

— Искаш ли кафе, сок, нещо друго?

Тя отрицателно завъртя глава и Александър махна с ръка на Веско бармана, че нямат нужда от него. Той побърза да изпълни желанието на шефа си и изчезна някъде отзад.

— Разбирам те колко си притеснена и страшно много ти съчувствам. Но случайно те чух, и това, което си решила да правиш, е опасно. Не знам дали си даваш сметка.

— Какво съм решила, за какво говориш? — без да разбере защо, Магдалена се смути под погледа му.

— Не казвам нищо за Виктор, не ме разбирай погрешно. Сега тук си в безопасност. Но ако така продължаваш да разпитваш, може да попаднеш на някой, от когото е по-добре да стоиш надалече. Моля те, не си играй с огъня.

— Благодаря ти, но баща ми с неговата опека ми стига!

Магдалена не искаше да бъде груба точно с Александър, тъй като го уважаваше за широките му познания и богатия опит, но умората си казваше вече думата и тя трудно се владееше. Знаеше, че ще съжالياва за рязкото си държане, но не можеше да се спре, по принцип не търпеше някой да ѝ казва какво да прави.

— Като си толкова загрижен, как не забележа с кого е била Мария? Тя доста време е прекарала тук, в твоето заведение. Да беше се намесил тогава! Каж ми например на кого е показвала реферата си? А това календарче? Виждал ли си го? — тя го измъкна от задния джоб на дънките си, без сама да си дава ясна сметка защо го прави. — Не знаеш

нищо, нали? Лени, ти знаеш ли? — извика към приятелката си, която я гледаше учудено и неразбиращо.

Магдалена скочи от столчето, отиде до масата и взе чантата си. Елена и Виктор я гледаха с недоумение. Тя извади шарената папка и втренчено загледа Виктор.

— А ти? Ти виждал ли си това?

— Магдалена, спри се за малко, моля те! — Александър бе дошъл след нея, обгърна с ръка раменете ѝ и с леко побутване я насочи пак към бара. Помогна ѝ да се качи на високото столче. Ръцете ѝ бяха заети с чантата, папката и календарчето. Беше толкова ядосана, че машинално го пхна обратно в папката, която заедно с чантата остави на бар-плота. Очите ѝ святкаха. Александър я хвана за двете ръце и впи поглед в нейния.

— Моля те, Магдалена, осъзнай се! Наистина не искам нещо да ти се случи. Остави всички тези въпроси на хората, на които това им е работата. Ако се сетиш за нещо, обръщай се към тях, но не се залавяй с тази опасна игра. Моля те!

Както се беше разпалила да отстоява свободата на избора си, така изведнъж тя се почувства изчерпана и някак безсилна. Прииска ѝ се да има някой, в чиято прегръдка да се скрие от този толкова объркан свят. Някой, който да изпълни съкровеното ѝ желание, някой да махне с вълшебна пръчица и да върне здравето на Мария...

— И не се безпокой толкова за сестра си! — Александър като че ли бе прочел мислите ѝ, говореше тихо, с нежен и топъл глас. — Че иначе тя ще се оправи, а ти ще се разболееш. Имай вяра в лекарите, там са едни от най-добрите!

Магдалена се смути от погледа му и същевременно се ядоса на себе си. Отдавна бе усвоила умението да отхвърля или приема мъжките претенции към себе си. Какво ѝ ставаше сега? В този момент видя баща си. Беше влязъл и я търсеше с напрегнат поглед. Магдалена бързо се сбогува с Александър, грабна папката и чантата от бар-плота и скочи от високото столче. Прегърна Елена, като ѝ каза, че пак ще се видят, защото имат още да си говорят, махна с ръка на Виктор и отиде при баща си. Беше време да ходят в болницата.

Тя е жива! Неговата богиня е тук, жива и невредима! Топла и отзивчива! В душата му бушуваше буря. Днес бе разбрал, че тази, която лежи в болницата, е сестра ѝ. Тази, която бе посмяла да напише онзи пасквил, не бе неговата единствена и неповторима избраница. И по-рано бе убеден, че само външно са неотличими, че със сърцето си долавя разликата между двете. Сега вече си даде обяснение защо бе изгубил контрол над себе си. Интуитивно бе открил подмяната! Никога не би постъпил така със своята богиня! Сърцето му бе разкрило фалша в изпълнението на тази самозванка. Кръвта му бе кипнала и го бе тласнала към действия, които онази измамница бе провокирала с държанието си. Как бе посмяла да си присвои нейното име! Да влезе в нейния образ! Няма прошка за лъжата ѝ! Тя трябва да си понесе наказанието. Трябва да си плати за своята пресметлива студенина! Трябва да изчезне завинаги! Това бе единственото решение на задачата... Не може една малка измамница с името на майка му да се представя за неговата богиня!...

Когато загубиш нещо, най-добре го оценяваш. Тази изтъркана истина му се откри в цялата си достоверност. През изминалите безкрайни часове той виждаше пред себе си само една бездънна черна яма. Животът без нея бе лишен от смисъл. Но съдбата отново бе щедра към него. Подаряваше му втори шанс. Тя бе жива! Тя бе жива и той трябваше да направи всичко възможно, за да я спечели. Да завоева благосклонността ѝ. Не случайно бе кръстен от майка си с име на победител. Това бе нейната заръка да върви през живота без загубена битка. И той ще бъде достоен за името си. Той ще се бие за своята богиня с онези, които я оскверняват с допира си. Днес, без тя да го забележи, я проследи и на два пъти я видя да бъде любезна с мъже, които по-рано не смяташе за свои съперници. Днес, преживял вече мнимата загуба и оценил подарената му възможност, бе открил и жестокото лице на ревността. Той желаше да ги унищожи, тези уверени в себе си типове, да ги смачка като досадни насекоми, осмелили се да пълзят с похотливите си пипала-погледи по лицето на неговата избраница...

Днес видя и още нещо, което го обезпокои. Тя бе открила неговото календарче. Още същата вечер след нападението бе забелязал своята непредпазливост. Как може да го забрави в реферата! Наистина тогава не беше на себе си... Добре поне, че

полицията не обърна достатъчно внимание на папката. Но ето че не някой друг, а неговата избраница бе тръгнала да дири притежателя на календарчето! Дали се досещаше какво е отбелязано на него? Едва ли! Тя няма как да свърже оградените дати с истинското им значение. Но защо не бе приела, че е на сестра ѝ?

Пред него отново стоеше задача, а той винаги умееше да открива решението.

27 ДЕКЕМВРИ

Първият работен ден след празниците започна с оперативка, на която шефът беше недоволен от всички и от всичко. Може би бе преял по празничните трапези или пък гостуването на тъщата му бе дошло в повече, но той бе настроен да търси предимно недостатъците в работата на подчинените си, свидеше му се и най-малката похвала.

Някои може и да бяха прекарвали тези дни в щастливото обкръжение на семействата си, но не и Николай. Празниците около Коледа за него бяха едни от най-натоварените работни дни. Като се почне с убийството на момичето преди Бъдни вечер, вписало се в черната серия на маниака, та се завърши с нападението над близначката на самото Рождество Христово, времето му беше изпълнено с анализи и срещи. Въпреки скептицизма на шефа той бе присъединил и последното дело към останалите „подвизи“ на сексуалния психопат. Вярваше на интуицията си, която досега никога не го бе подвеждала. Мисълта му през цялото време бе заета с Пианиста, както го бе кръстил. Дали защото виртуозно успяваше да натисне точно онази точка, с която омаломощаваше беззащитните момичета, или защото безпогрешно ги хващаше в мрежата си след някой концерт, но Николай чувстваше в него нещо, характерно за изпълнител от висока класа. На своя глава той проведе няколко срещи с близки на убитите, за да изясни интересувания го въпрос къде са били точно преди нападението. Старите данни в протоколите бяха доста непълни, колегите му тогава все още не бяха инструктирани да търсят общото между тези жертви. С риск да си навлече ругатня от шефа, че не го е уведомил за действията си, той посети хората в домовете им точно по празниците. Даваше си сметка колко болезнено за тях е това връщане към неизлечимата болка в момент, когато се опитват някак да скърпят разкъсания си живот, но времето го притискаше. Той нямаше право да се отпусне, да забрави дори за ден надвисналата над някое невинно момиче опасност. Маниакът се бе активизирал. Той щеше в най-скоро време отново да посегне. А се

набелязваше и обезпокоителна промяна в характера на неговото изпълнение, което говореше, че нещо го е изкарало извън обичайните релси. Следващият му удар можеше да бъде още по-непредсказуем и жесток.

След проведените тягостни разговори Николай окончателно затвърди предположението си, че трябва да премери сили с умен, пресметлив и много хладнокръвен психар. Момичетата бяха до едно образовани, самостоятелни и твърде придирчиви във връзките си. Как би могъл един смахнат тип да привлече вниманието им, освен ако не е образец на самата порядъчност? Всички те бяха ходили преди нападението на концерт или театър. Сами, без компания, защото всички до една са били уверени в своята способност да отстояват интересите си. Хубаво са ги отстояли! Горките наивни, доверчиви млади създания, уверени в своя опит да отблъскват досадните ухажъори!

Общото между всички случаи, с изключение на последния, се набиваше веднага на око. Момичетата бяха приведени в безпомощно състояние с помощта на похват от източните бойни изкуства, от тяхна страна липсваше борба, нямаше следи от физическо насилие, извън самото изнасилване. Изобщо — картинка, а не жестоко умишлено престъпление. Направо да кажеш, че жертвите просто са си полегнали да си починат след една хубава любовна среща! При това грижливо наметнати със собствените им дрехи. Нямаше никакви насочващи следи, нито частици кожа, нито сперма. Да, и от всяко момиче маниакът си взимаше по нещо за спомен. Наистина виртуозно изпълнение като на професионален пианист. Така. Сега обаче Николай стигаше до последното нападение, където всичко бе точно обратното, с изключение на уменията на престъпника да „изключва“ жертвите си. Но дори и тук имаше разлика! Той бе приложил своя прословут похват, но момичето се бе съпротивлявало. Преди или след това? Факт бе, че то също имаше характерния белег на шията. И с това всички прилики свършваха. Както веднага отбеляза и шефът му, тя не бе изнасилена, а жестоко пребита. Дали не бе взел и от нея нещо за спомен? Николай си отбеляза наум да разпита роднините и най-вече оная устатница, сестра й, дали не липсва нещо от дрехите или вещите на Мария. Като се сети за сестрата близначка, отново някаква мисъл прелетя мълниеносно, без да успее да я конкретизира. Имаше нещо, но какво бе то? Трябва в най-

скоро време да се види с нея, реши той. Трябва да проследи усещането си за нещо общо между жертвите на Пианиста и това наежено от мъката си момиче.

Николай така се бе замислил, че не бе чул отправления към него въпрос. От внезапно настъпилата тишина и вперения поглед на шефа се досети, че е дошъл неговият ред да докладва. Трябваше да го убеди, че смята и новото нападение за дело на Пианиста, ако иска да му дадат поне още един помощник. Отваряше се сериозна работа по издирването на притежателя на намерената мъжка шапка. Колегите от лабораторията щяха всеки момент да бъдат готови с анализа на косъма, което определено щеше да стесни доста кръга на търсенето, но въпреки това броят на лицата, които трябваше да бъдат намерени и проверени, бе значителен. Ако изобщо тоя каскет бе паднал от главата на нападателя...

— Действително характерът на последното престъпление е различен от предните четири — започна Николай, — но има един съществен момент, който според мен е достатъчен, за да го причислим към подвизите на Пианиста.

— Пак ли се връщаш на това петно? — скастри го шефът. — При нанесените многобройни удари как може да сме сигурни, че е аналогична следа?

— Имам заключението и на съдебния лекар. Ето.

Той сложи на бюрото му изготвения от Петър документ. Вчера го бе извикал в болницата и той бе прегледал момичето. Но преди да го пуснат да влезе в бокса, така го опаковаха в престилка и марлени превръзки по лицето, че Николай не издържа и се разсмя, стряскайки миловидната медицинска сестра. Доктор Златинов отначало категорично отказваше на хремясалия съдебен лекар контакт с пациентката си. Само като видя зачервения му нос и насълзените очи, с нетърпящ възражение тон отсече „Не!“ и на Николай му трябваше цялото дар слово, което имаше, за да го накара да отмени забраната си. Една сестра пристигна с различни спрейове, мазила и капки. Нещастният Петър бе подложен на толкова медицински манипулации накуп, колкото по-рано едва ли бе получавал за цяла година. Сблъсквал се с какво ли не в дългата си практика, той бе развил нечувано недоверие към колегите си и игнорираше всякаква форма на принудително лечение. Своите настинки си ги караше стоически на

крак, без каквито и да било лекарства и цяло чудо бе, че освен хремите не пипваше нищо друго по-сериозно.

— Добре де, виждам, че има вероятност да е приложена същата хватка, но как ще обясниш, че всичко останало не съвпада? — шефът отново впери в Николай прословутия си немигащ поглед, заради който подчинените му бяха измислили прякора Питона. Това име му прилягаше не само заради отношението към тях, но и заради способността му да сграбчва всеки проблем и да не го пуска, докато не го сдъвче и разреши. Освен това и се казваше Панайот Панайотов. Той знаеше как го наричат зад гърба му, харесваше си прякора и го приемаше като едно от доказателствата, че неговите хора си знаят работата. Винаги бе държал всеки от подчинените му да има точно и наблюдателно око независимо от характера на заеманата длъжност.

— Засега нямам обяснение за несъвпаденията — отсече Николай. — Въпреки всичко мисля, че убиецът е бил възпрепятстван от нещо да осъществи нападението по познатия ни вече начин. Нещо го е изкарало от релсите и смятам, че сега той е още по-опасен. Тъй като не е успял да довърши започнатото, има голяма вероятност да удари в скоро време. Затова трябва в най-кратки срокове да стесним кръга на заподозрените и да го изпреварим. Изхождайки от намерените улики, се налага да бъде издирен възможният притежател на шапката, спрямо когото да се приложи тест за съвместимост с останалите веществени доказателства. Първо трябва да се търси в кръга на познатите на последната жертва. Паралелно с това обаче трябва да бъдат разгледани като вероятни кандидатури и познатите на убитите по-рано. Мисля, не е случаен фактът, че момичетата имат нещо общо помежду си като физическо излъчване. Трябва да се отработи линията за евентуален отхвърлен обожател.

— Така. Искаш хора значи. — Шефът резюмира изказването на Николай съгласно неговото желание, с което даваше да се разбере, че приема версията му. — Добре. Ще работиш с Димитър.

Питона огледа отново един по един хората си, сякаш преценявайки дали е останало нещо за поглъщане, после скръсти ръце, облегна се назад и отсече:

— Свободни сте.

С това оперативката приключи.

Николай въздъхна. Лейтенант Гаврилов бе добро момче, но нямаше и пет минути стаж. Дошъл направо от студентската скамейка, той бе надъхан с някакви напълно непригодни в практиката идеи за стратегии, тактики, разработки, методики и тям подобни теоретични премъдрости. Какво пък. Все някой трябва да му покаже суровото лице на оперативната работа. Може и да е за добро, че мозъкът му все още не бе обременен от рутината.

— Да вървим да ти покажа делото — хлопна го Николай по гърба и младокът му се усмихна с ведрата си усмивка.

... Тя вървеше по коларски път, който се катереше по склона на полегат хълм. Буйната зеленина наоколо, нагрята от късното пролетно слънце, насищаше въздуха с упойващия мирис на разточителна нега. Призивът на тревите, доловен от всички хвъркати, възбуждаше сред тях едно всеобщо цвърчене, хвъркане и жужене. Потопена в тази пролетна необузданост, тя вървеше към билото, където, разперил мощна корона, стърчеше вековен дъб. Най-сетне изкатери височината и седна в хладната му сянка. Хвърли поглед към долината, после вдигна очи към все още блестящите заснежени върхове на отсрещната планина. Неочаквано един силует закри гледката. Иззад ствола на дървото бе излязъл някой. Не можеше да види лицето му, тъй като бе застанал с гръб към слънцето, но някак ѝ се струваше, че не излъчва заплаха. Той тръгна към нея. Странно, но тя не скочи, не побягна, дори не извика. Седеше отмаляла и чакаща. Позволи на ръцете му да я обгърнат, а на устните му да се впият в нейните. В прегръдката му се чувстваше на най-защитеното място на земята. Затвори очи и се отдаде на всеобщата нега, струяща от всички страни и излъчвана от тях двамата...

Магдалена отвори очи и в първия миг не може да разбере къде се намира. Очакваше да види студентската си квартира, с която бе свикнала през последните месеци. Осъзна, че е в дома си, и споменът за връхлетялата ги беда я накара да изтръпне. Сестра ѝ е на границата между живота и смъртта, а тя сънува еротични сънища! Още тръпнеше от толкова реалния допир на горещите ръце, обвили пламналото ѝ тяло. Обикновено не се изчервяваше, но сега усети как кръвта нахлува в лицето ѝ от срам пред самата себе си. Не обичаше нито любовните

дамски романи, нито сълзливите филми, заснети по тях. Защо ѝ се бе присънил такъв розов сън, като че ли взет от подобна мелодрама?! Кой беше този мъж? Сети се за Майкъл, но това определено не бе той. Някак знаеше, че вече е срещала мъжа от съня си, но лицето му ѝ убягваше. Струваше ѝ се, че трябва съвсем малко да се напрегне и ще го види, но усилията ѝ останаха напразни. За малко се поддаде на изкушението да си припомни упойващото чувство на страст, защитеност и нежност, което усещаше малко преди да се събуди, но почти се отвори от себе си. Трябваше без размекване час по-скоро да се върне в реалността. Реалност, в която от нея се искаше да е много силна и сама да се справи с надвисналата беда. Реалност, в която нямаше на кого да разчита.

Тя скочи, дръпна пердетата и отвори прозореца. Студеният зимен въздух охлади пламналата ѝ кожа. Вчера бяха отишли с баща ѝ в болницата да видят Мария. Доктор Златинов донякъде ги успокои, че състоянието ѝ е стабилизирано, но все пак тя продължаваше да е в дълбока кома. Никой не можеше да им каже кога и дали изобщо ще се събуди. Завариха майка ѝ да седи до леглото на дъщеря си така, както я бяха оставили. Не пожела нищо да хапне от това, което ѝ бяха донесли. Отказваше да се прибере вкъщи. Магдалена се изплаши, като я видя. Бледа и с черни кръгове под очите, тя не приличаше на себе си. Докато успокояваше и убеждаваше майка си, че всичко ще се оправи, баща ѝ отиде някъде, върна се с една медицинска сестра и почти насила ѝ биха някаква инжекция. После двамата заедно я хванаха под ръце, сложиха я в стол на колела и я отведоха към колата. Тя вече не се съпротивляваше, защото едва се движеше. Вкъщи Магдалена я съблече и я сложи да си легне, после изпрати баща си, който тръгна за болницата, след което и тя самата почувства, че е съвършено изчерпана. Безсънните нощи и вълнението си бяха казали думата.

Погледна часовника. Беше малко след единайсет часа предобед. Бе спала повече от дванайсет часа. Тихо излезе от стаята си и надникна в спалнята. Майка ѝ я нямаше. Обиколи навсякъде и видя в хола бележка на масата: „Миличко, отиваме с татко ти в полицията, тъй като ни извикаха. Надявам се да се върнем скоро. Никъде не излизай! Чакай ни! Обичам те! Мама.“ Беше написана преди около половин час. Почувства се като предателка. Всеки нещо прави, само тя спи и сънува едни сънища...

Значи сега сестра ѝ е сама в болницата. Ами ако точно в този момент се събуди от комата? И няма никой около нея? Магдалена бързо се приготви, хапна и набра телефона на баща си. Каза му, че отива при Мария и че ще вземе такси, та да не се безпокоят. Свари го в кабинета на капитана и не можеха дълго да говорят, нито пък той посмя да ѝ се развика, че иска да излиза. Само я помоли веднага да му се обади.

Когато Магдалена пристигна в болницата, видя някаква суетня на етажа, където бе сестра ѝ, и в първия момент сърцето ѝ прескочи. После разбра, че в отделението имат друг спешен случай. Побърза да влезе в бокса. Мария продължаваше да лежи без никакви признаци за промяна в състоянието. Магдалена седна и се загледа в нея. Апаратите писукаха все така загрижено и тя почти се молеше да не се разстрои ритъмът им. Бе виждала по филмите как зигзагът на живота преминава необратимо в зачеркващата всички надежди линия на смъртта. Пред очите ѝ минаха отново различни случки от предишните толкова щастливи дни, без те да са съзнавали това. Тя тръсна глава, за да излезе от унеса си, ядосана, че се размеква. Трябва да вярва, че сестра ѝ ще се оправи! Онази жена от катедралата бе казала да има вяра и упование. И че трябва да му дойде времето, за да ѝ се помогне. Магдалена въздъхна и реши при първа възможност да отиде в „Света Неделя“, където двете ги кръстиха същото лято преди да заминат за Германия, и да запали свещичка за здравето на Мария. Изведнъж се сети за късметите, които им се бяха паднали от коледната баница. Мария по телефона ѝ бе казала, че е изтеглила здравето... И бе недоволна, че не е нещо по-интересно! Колко сме глупави, когато не оценяваме това, което имаме! Сега тя имаше най-голяма нужда точно от здраве! Може би късметът ѝ наистина ще се сбъдне? Защо пък не? При толкова странни неща, които се случиха напоследък... Поне на Магдалена ѝ се искаше да вярва в това. Циганката с нейното плашещо предсказание, жената от катедралата с нейните чудновати думи... Сънят, в който се луташе из белите коридори и търсеше Мария... Как да разбере тези знаци, които определено искаха да ѝ кажат нещо? От вълнение ѝ се припуши. Бръкна в чантата и отново видя папката с реферата, който още вчера в суматохата бе пхнала там. Все не ѝ оставаше време да го разгърне. Извади го с решението вече да не отлага прочитането му, но първо

трябваше малко да се успокои. Взе цигарите и се отправи към мястото за пушене.

Както стоеше зад вратата на стълбищната площадка, стори ѝ се, че вижда в дъното на коридора някакъв лекар. Той май влезе при Мария. Магдалена набързо загаси фаса и тръгна нататък, за да чуе нещо ново, може би този път обнадеждаващо. Когато влезе в бокса, в първия момент се зачуди, че не вижда лекаря до леглото на сестра си. После го видя, надвесен над стола в ъгъла, където бе оставила папката. Той я бе взел в ръце и точно я отваряше. Беше застанал с гръб към нея, но от шума на вратата се стресна, обърна се и изпусна папката. Магдалена очакваше да види доктор Златинов, но това не бе той. А и нямаше как да познае влезлия, тъй като от него почти нищо не се виждаше. Лекарят беше с превръзка, каквато си слагат медицинските работници при грипна епидемия. Тя обхващаше носа и устата му, освен това той носеше тъмни очила, а на главата имаше бяла шапка.

— Извинете, вие кой сте? — успя само да каже Магдалена, застанала на входа към бокса. Лекарят хвърли папката и се насочи към нея с бърза крачка. Тя инстинктивно се отмести от вратата и той излезе. Магдалена почти веднага го последва, но се забави малко, тъй като първо хвърли поглед към сестра си, за да се увери, че е наред. Той толкова стремително бе изхвъркнал, че тя успя да види само края на престилката му как изчезва зад ъгъла. Изтича подир него, но коридорът вече бе празен. Веднага се обади на баща си, който, слава Богу, все още бе в полицията. Капитан Стоев изслуша задъхания ѝ разказ и каза, че веднага ще вземе мерки, а тя да се успокои и да остане на място. След малко дойде и доктор Златинов, явно уведомен за случилото се. Той първо се насочи към Мария, прегледа я, после хвърли преценяващ поглед на апаратите и каза, че нищо не е пипано. Попита я дали самата тя е добре и има ли нужда от нещо, успокои я, че всичко ще бъде наред и като се извини, че има работа, я остави.

Магдалена седна на стола до сестра си и се опита да спре треперенето на ръцете си. Стисна си пръстите, но с това само увеличи напрежението, което усещаше вътре в себе си като бомба, готова да експлодира. Имаше чувството, че всичко в нея вибрира. Какво търсеше този странен лекар? И лекар ли беше изобщо? Ако не бе избягал, тя едва ли би се усъмнила в него. Бе свикнала да има пълно доверие на хората в бели престилки. Но защо той така се стресна, когато я видя? И

защо го интересуваше папката на Мария? Нещо много неясно и плашещо бе свързано с този реферат, явно не случайно бе почувствала онази хладина под лъжичката. Този реферат... Какво общо може да има той с всичко това?! Папката се е търкаляла на пода край Мария. Значи тя я е носила някъде, вероятно я е показвала на някого. Е, и какво от това?! Най-обикновена студентска курсова работа. Нито е списъкът на Чандлър, нито на Шиндлер, по дяволите! Какво толкова е написала Мария, че да разбуни така духовете?

Магдалена взе реферата в ръце и го разгърна. Зачете се. Сестра ѝ анализираше причините, водещи при определени обстоятелства до изкривяване психиката на подрастващите, и като възможна деструктивна реакция разглеждаше по-подробно възникването на сексуални отклонения. Какво невероятно съвпадение — като че ли е предчувствала, че ще налети на подобен маниак... Отново ѝ се припуши, но вече не смееше да излиза.

Стана и направи няколко крачки из тясното пространство, за да се успокои. За малко да настъпи календарчето, което отново се бе изплъзнало и се търкаляше на пода. Тя го вдигна и го повъртя в ръцете си. Странно. Пак оная хладна топка се настани в стомаха ѝ. Не бе забелязвала у сестра си склонност към подобни предмети. Те и двете не ползваха нито часовници, нито календари. Откакто имаха мобилни телефони, които им даваха необходимата информация за деня и часа, нямаха нужда от нищо друго. А това календарче, както се виждаше, бе доста използвано. От лицевата страна имаше рекламен колаж на книги по фън шуй и астрология, предлагани от някакво издателство. Магдалена се зачуди. Кой ли е дал на сестра ѝ това календарче? Нямаха познати с интереси в областта на езотериката... Обърна го. Някои дати бяха оградени. Все празнични дни. Защо ли ѝ е трябвало на Мария да ги маркира? Вярно, в Германия тези дни бяха най-обикновени, докато тук, в България, бяха официални неработни дни и дори напечатани с червени цифри. Но пък Мария никога не бе споменавала, че точно тези празници трябва да бъдат отбелязвани по някакъв начин. Шести септември, двадесет и втори септември, първи ноември... Магдалена не си спомняше сестра ѝ да ги е празнувала, нито дори да е говорила за тях. Дали пък толкова я е мъчила носталгията? Дали ги е ограждала, за да не се прекъсва връзката ѝ с родината? Защо нищо не ѝ е казала? А последната оградена дата пък

беше 23-ти декември... Това не беше празнична дата! И отново в стомаха ѝ се настани онази хладна топка... Нещо ѝ се завъртя в главата, но тя не успя да стигне до края на мисълта си.

Разсъжденията ѝ бяха прекъснати от медицинската сестра, която доведе капитана и родителите ѝ. Майка ѝ веднага се хвърли да я прегръща, сякаш да се увери, че е цяла и невредима. Вече знаеше, че Мария не е пострадала.

— Какво стана, миличко? Изплаши ли се?

— Всичко е наред, маменце. Който и да е бил, не успя нищо да направи. Ама сигурно ли е, че не е някой от персонала?

— Не, Магдалена — намеси се Николай. — Вече проверихме. Никой от лекарите не е влизал в бокса. Бил е външен човек. Затова искам точно да ми кажете какво видяхте. Как изглеждаше този мъж?

— Висок, с маска, шапка и лекарска престилка...

Магдалена разказа всичко, което бе успяла да забележи. Не беше никак много. Медицинската сестра, която по-рано бе опаковала Петър, вметна забележка, че така описан, посетителят ѝ приличал на съдебния лекар, който идвал вчера сутринта. Николай ѝ хвърли смръщен поглед и тя виновно млъкна. Магдалена спомена и за папката, но кой знае защо премълча за календарчето. Някак ѝ се струваше, че тази информация е само нейна, че за чуждите хора това е нещо твърде лично и сантиментално. Едно нищо и никакво календарче с оградени от Мария дати... Естествено, след интереса, който неизвестният бе проявил към папката, тя бе иззета от полицията. Календарчето обаче остана в джоба ѝ, където тя несъзнателно го бе пъхнала, когато пристигнаха родителите ѝ...

Как може така да се провали! Имаше рядката възможност с един замах да отстрани всички насочващи към него улики! Най-сетне онази малка измамница, присвоила си тялото на неговата богиня и името на майка му, бе останала сама, неохранявана от роднините си. Той успя още предния ден да се сдобие с всичко необходимо — от една празна стая бе взел престилката и шапката, после от различни аптеки в центъра си купи маската, ръкавиците и стетоскопа. Сложи всичко това в един плик и влезе в ролята на човек, чакащ нещо — реда си пред някой кабинет или свой болен роднина. Намери си място, от

което удобно се наблюдаваше входът към реанимацията, и се въоръжи с търпение. Когато видя как бащата си тръгва, разбра, че е дошъл моментът да действа. Но тогава пък лекарите нещо се засуетиха из коридорите с някакъв друг болен. Имаше опасност да го видят и той реши да промени наблюдателния си пункт, докато отново всичко се успокои. След време надникна, видя, че коридорът е празен, и реши да действа. Бързо се преоблече и прие вид на загрижен лекар. С влизането в бокса хвърли преценяващ поглед наоколо и изтръпна. Не само че някой междувременно бе дошъл, без той да забележи, но съзря и добре познатата шарена папка. Знаеше, че вътре се крие най-важната улика срещу него. Бе успял да види как тя пъхна там неговото календарче. На всяка цена трябваше да си го прибере! Той се наведе, взе папката и я отвори. В този момент усети чуждо присъствие в стаята. На прага стоеше тя, неговата богиня. С всеки друг знаеше как да постъпи, но не и с нея... Всеки друг можеше да бъде с лекота неутрализиран и обезвреден и той щеше да довърши това, за което бе дошъл, но сега... Не му оставаше нищо друго, освен да избяга. И да чака реда си.

На нея никога не би могъл да причини болка! Със знойното си тяло и непорочно лице тя бе самото съвършенство, а той единствен би могъл да я оцени така, както тя наистина заслужаваше. С негодувание наблюдаваше фамилиарното отношение на приятелите ѝ към нея. Не виждаха ли чудото пред себе си?! Когато стане неговата, той ще ѝ даде цялата нежност и преданост на света. Ще бъде неин закрилник и пазител. Ще я ограда от чуждите мръсни погледи, ще я защити от похотливите им мисли. Тя ще бъде само неговата. Ще изпие тялото ѝ с целувки — от пръстите на краката до тъй беззащитното местенце зад ухото. Ще сложи ръце на щедрата ѝ гърд и ще пие от нея до самозабвение... Тялото ѝ ще гори и ще се извива под неговите ласки. О, той си представяше как тя ще трепти като струна в ръцете му, ще стене и ще го призовава... После ще влезе бавно в нея и ще я люлее в прегръдките си, докато двамата не се задъхат от въртележката на горещата си страст, тогава заедно ще избухнат в космическата експлозия...

С нея никога няма да му се случи това, което стана при срещата със сестра ѝ. Вече имаше обяснение за онази кървава пелена, която се спусна пред очите му. Сърцето му е почувствало измамата!

Другата бе порочна и в очите ѝ имаше огън, който събуди в кръвта му древния зов на ловеца. Тя се съпротивляваше и той усети как се опиянява от жаждата да разкъса плътта ѝ, да я подчини на волята си, да я пречупи... И тя си го получи. Тя бе наказана за своето безсрамие. Тя бе само бледо копие на неговата тъй съвършена богиня. Никой няма право да прилича на нея! Той трябва да накаже, трябва да унищожи всички, дръзнали да ѝ подражават! Твърде много несполучливи нейни копия има напоследък...

Таксито пътуваше по заснежена София към тихия краен квартал, където се намираще кабелната телевизия. От болницата Магдалена тръгна към къщи, но по пътя промени намерението си. Реши да разпита Виктор за гостуването им при този Наско. И ако му е колега от телевизията, да се срещне и с него. На пропуска каза, че идва във връзка с новогодишната програма и че има среща с инженер Виктор Христов. Човекът от охраната се свърза с него и той потвърди думите ѝ, въпреки че навярно е бил изненадан. Магдалена знаеше, че няма да посмее да ѝ откаже, защото се познаваха отдавна.

Срещнаха се в малкото барче на втория етаж. Виктор ѝ се видя още по-уморен и изнервен.

— Страшно много работа имаме. Защо не се обади предварително, можеше да не ме откриеш. Допреди малко бях из центъра, трябваше спешно да намеря един кабел... Едната тарга прави номера, матроксите са забити догоре, а имаме още толкова материал да качваме...

— Съжалявам, няма да ти губя времето, само ми кажи за оная вечер с Мария. Кой е този Наско, къде живее...

— Маги, казах ти, всичко си беше напълно нормално! Пък ако на полицията ѝ трябва информация, ще им разкажа всичко с подробности. Съжалявам, душице, ама наистина нямам време! Нищо интересно не е станало, което да трябва да ти разказвам! — Виктор нервно запали цигара и махна с ръка на свой колега, че скоро ще дойде.

— А това да е твое?

Кой знае защо Магдалена отново измъкна от джоба на дънките си календарчето. Като идваше насам, нямаше никакво намерение да го пита за него, то най-вероятно принадлежеше на Мария. Може би

Виктор ѝ се видя прекалено раздразнителен и уклончив в отговорите си. Може би подсъзнателно търсеше начин да го провокира.

— Какво е това? — той го взе и го повъртя в ръцете си. — Пак ли онуй календарче? Не, не е мое.

— А да си го виждал по-рано? Нещо да ти говори?

— Ти ще ме побъркаш! Някакво си календарче! Защо трябва да ми говори нещо? Откъде го имаш? — той изглеждаше наистина изненадан. Впрочем може и да се преструваше. Нима очакваше признание? Магдалена изведнъж съвсем ясно разбра, че вътрешно отдавна е била убедена — то принадлежи на убиеца. Този, който е чел реферата на Мария, е забравил в него тази своя вещ. Затова папката се е търкаляла до нея — тя е имала среща точно с психаря, когото е описала! Затова онзи псевдодоктор ровеше в папката!

— Маги, чуваш ли ме? Зле ли ти е? — Виктор загрижено се взираше в нея. — Искаш ли нещо — вода? Или водка?

— Не, не! — Тя се пресегна и си прибра безценното доказателство. Ще трябва да го покаже на капитана, реши Магдалена и се нареди да става. — Аз ще тръгна, май наистина идвам в неудобен момент... Благодаря ти...

— Извинете, вие ли сте инженер Христов? — до масата им се приближи нисък, слабичък младеж.

— Да... — обърна се към него Виктор.

— Лейтенант Гаврилов! — отсечено се представи новодошлият и тикна под носа на Виктор служебната си карта. Държеше я малко неудобно, забеляза Магдалена — явно беше съвсем новак. Ако искаше да я види по-добре, Виктор трябваше да се наведе, което той и направи. Навярно бе изненадан и търсеше отсрочка да си посъбере мислите, досети се с леко злорадство тя. Нали току-що го разпитваше къде е водил Мария и той все извърташе... Сега вече ще трябва да отговори на въпросите на този лейтенант! Но това, което последва, я изуми. Изпълнен с достойнство, с важно изражение на лицето лейтенант Гаврилов се пресегна и оскуба Виктор! След което извади един плик и прибра плячката си. Като видя ококореното изражение на сащисания Виктор, Магдалена се разсмя с пълен глас. Откакто бе разбрала за нападението над сестра си, това бе първият момент, в който се смееше. Ситуацията бе толкова невероятна, че дори не се самоупрекна.

— Ама вие какво си позволявате!? Как смеете?! Ще се оплача на началника ви! — лютеше се Виктор, почервенял от гняв. Друг би се разпсувал, би преминал на „ти“, но доброто възпитание си казваше думата. А и присъствието на Магдалена явно го спираше да бъде порязък.

— Добре, ваше право е — спокойно му отвърна лейтенантът и седна на масата. — Сега, ако обичате, искам да ми отговорите на някои въпроси...

— На никакви въпроси няма да отговарям! Това е безобразие! — от околните маси хората се бяха обърнали и ги наблюдаваха. — Ей сега ще извикам колегите да ви зададат на вас някои въпроси!... Жоре, повикай някой от репортерите с една камера, моля те! Още тази вечер ще го пуснем по новините! Ти видя ли какво направи този, този... — яда си той не можеше да подбере думата и чак беше скочил от възмущение.

— Съветвам ви да не привличате толкова внимание, господин Христов! — тихо и с твърд тон го прекъсна лейтенантът. — Знаем достатъчно за вас. И мога да ви кажа, че не е във ваш интерес да затруднявате следствието. Няма да ви бавя, искам само да ми кажете за срещите си с пострадалата Мария Владова.

— Това разпит ли е? — подозрително го попита Виктор, но все пак седна.

— Не, разбира се, но ако се наложи, ще проведем и разпит. Поведението ви ми се струва съмнително. Вашата реакция...

— По дяволите с обясненията ви! Казвайте си по-бързо въпросите, че бързам, няма вие да вършите моята работа, я! А всички искате телевизия по Нова година... — вече с поукротен тон заяви той, извади цигара и Магдалена забеляза, че пръстите му треперят.

— Аз лично не държа. Разговорът ни обаче е поверителен и ще помоля госпожицата да ни остави.

Лейтенантът се обърна към Магдалена и тя съгледа лек лукав присмех в очите му. Много ѝ се искаше да чуе за какво ще си говорят, но не посмя да възрази. И май не беше моментът да съобщи за календарчето.

Но младокът май блъфираше! И беше факт, че Виктор се стресна! Тук имаше нещо...

След разговора с Магдалена Николай бе сериозно обезпокоен. Никак не му харесваше визитата на непознатия в болницата при пострадалото момиче. Ако това бе убиецът, явно е решил да отстрани единствената все още жива свидетелка. Но защо не бе извършил това, за което с толкова риск бе дошъл? Вярно, Магдалена неочаквано се е появила, но той досега бе доказал способността си да действа хладнокръвно, какво му е струвало да я зашемети и да довърши останалото? Явно някакво непредвидено обстоятелство го е спряло. Ако това бе Пианиста, значи се е активизирал и от него може да се очаква всичко в най-близките часове. Едва ли ще се откаже доброволно от намеренията си. Ще трябва да бъде изготвено искане за охрана на болната. Питона никак няма да е доволен...

Интересно, какво ли е успял да свърши Димитър? Той трябваше да проведе няколко важни срещи, за които даде много точни предварителни оценки. Беше толкова ентузиазизиран, говореше за някаква негова страхотна идея, но не пожела да я обсъди. Нисичък и пъргав, той приличаше на въодушевена маймунка, открила начин да получава повече лакомства, като прави забавен номер. Николай се усмихна. Имаше нещо безкрайно симпатично в новия му помощник. В неговата възторженост той предусещаше любов към тежката им работа, а точната му мисъл даваше залог за бъдещо успешно развитие. Но същевременно се опасяваше да не се пречупи при първите несполуки, които, рано или късно, щяха да дойдат...

Николай се прибираше към управлението след среща с приятелите на близначките. Бе ги извикал в „Арките“, за да се запознае с обстановката там. Не успя да се види със собственика на заведението, тъй като основната му работа била в някаква американска софтуерна фирма, но се запозна с бармана Веско, който много добре познаваше компанията и даде само добри мнения за младежите. Дойдоха няколко съученици и приятели на близначките, сред които и Елена. Но Виктор, когото искаше непременно да види, тъй като упорито бе търсил момичето предните дни, се извини с много работа. Точно преди Нова година в телевизията не можели дъх да си поемат, а и с компютрите имали проблеми — както винаги се разваляли в най-неподходящото време, а пък в момента го търсели и от входа, тъй като

имал посетител... Каза му, че ще трябва да го посети в дома му или в службата, той да определи къде ще му е по-неприятно.

Николай носеше със себе си и намерения каскет. Той бе съвсем нов, но в няколкото магазина за кожени изделия, където се продаваше подобен модел, не можаха да му дадат никаква полезна информация. Приятелите също вдигаха рамене в недоумение. Само Елена спомена, че май е виждала тази шапка, но не можа да се сети кой я е носил. Как ли не се опитва да събуди в нея спомен за онзи момент, в който е зърнала този каскет, но напразно! Ако ставаше дума за някакви обеци или парцалки, сигурно веднага би разказала всички подробности за собственичката им, ядоса се в мислите си Николай. Но сега момичето само безпомощно вдигаше рамене въпреки огромното си желание да помогне. Реши да провери наблюдателността ѝ като я накара да опише в точност дрехите и аксесоарите на Мария, по-точно го интересуваше дали е носила обеци. И не само тя, но и две други нейни приятелки в един глас заявиха, че имала на ушите си много интересни сребърни клипсове като конусовидни спирали. Тези клипсове обаче липсваха. Нито на ушите на жертвата, нито на местопрестъплението бяха открити някакви обеци. Николай си отбеляза да пита близките на момичето дали не са ги виждали, въпреки че вече знаеше отговора. Но защо липсваха и двете — за това можеше само да прави догадки.

Научи още от Елена и за срещата на Мария с циганката, което едва ли с нещо щеше да му помогне, но виж, информацията за това, че Виктор се е заел да я успокоява и я завел някъде на гости, беше много важна. Той се очертаваше като доста любопитен тип. Ако Виктор бе евентуалният извършител, не биваше предварително да го плашат, за да не се укрие. Елена спомена, че отишли при някакъв Наско, негов приятел или колега. Може би първо трябва да се види с него.

Николай влезе в кабинета си и набързо написа доклада за свършеното през деня, после извади отново фотосите на жертвите. Беше помолил родителите на близначките за тяхна снимка. Сложи я при останалите и изведнъж разбра каква бе онази сянка на мисъл, която му се изплъзваше още от времето на първата среща с Магдалена в болницата. Всички убити момичета приличаха на близначките... Разбира се, всяко бе със своята индивидуалност, но те всички бяха един физически тип — типът на двете сестри! Николай чак се изпоти от вълнение. Интуитивно усещаше, че те, другите, приличат на

оцелялата жертва, а не обратното. Може би различията в последното нападение го тласкаха към тази мисъл, а може би и контактът със съвсем жизненото и здраво момиче, копие на пострадалото. Но той вече бе убеден, че психарят трябва да се търси в обкръжението на близначките.

Телефонът звънна и Николай почувства, че има *дежа вю*. Отново бе открит труп на изнасилено и убито момиче.

Магдалена се качваше бавно по стълбите, асансьорът беше повреден от онази злополучна вечер, когато бе нападната сестра ѝ. Но дори и да работеше, тя не би имала сили да влезе вътре. Струваше ѝ се, че всички ъгли на кабинката ще крещат за видяното насилие. Не ѝ се прибираше вкъщи. Не ѝ се влизаше в стаята, където от стената щяха да ѝ махат с клони нарисуваните от Мария екзотични дървета. Тя подмина своя етаж и се качи на горния. Намери си повод малко да се забави — трябваше да върне взетите назаем от съседа пари. Позвъни няколко пъти, помисли, че той сигурно е на работа, и вече се канеше да слиза надолу, когато вратата се отвори. Юли стоеше на прага, зачервен и по хавлия с наметната качулка.

— Магдалена! — възкликна той изненадано. — Извинявай за вида ми... Днес имам почивен ден...

— О, не! Ти извинявай, че те безпокоя. Аз, ето... — тя отвори портмонето си и затърси два лева, но като напук видя, че има само едри банкноти и дребни стотинки. Подаде му десет лева. — Дълга ти пари, от вчера... Заповядай.

— Не се излагай, моля те! Обиждаш ме така! Трябва ли и аз да попитам колко ти дължа за услугата?

— Коя услуга? — ококори се тя.

— За книгата. — Юли се усмихна и стегна колана на хавлията си.

— Ама... ти нали даде парите тогава! Още преди да заминем!

— Парите за книгата — да! Но може би не ви е било лесно да я намерите... За времето, което сигурно сте загубили — за него как бих могъл да ти се отплатя?

— Ами да, защо пък не! — отсече изведнъж Магдалена, наслаждавайки се на стреснатата физиономия на Юли. Никак не ѝ се

прибираше вкъщи. Ще се обади и ще каже на родителите си, че излиза със съседа. Едва ли биха имали нещо против. Нали след това ще бъде изпратена дори до вратата! — Да, можеш да направиш нещо за мене! Искам да излезем някъде, съвсем съм се сдухала...

— На драго сърце! Разбира се! — зарадва се той. — Стига вашите да нямат нещо против...

— Сега ще говоря с мама, но мисля, че едва ли ще възрази. Такава хубава охрана къде ще си намеря другаде! — усмихна се тя. — Хайде, аз слизам и след около половин час ще бъда готова. Звънни, като се приготвиш.

— Няма да се бавя! — усмихна се Юли.

Магдалена се прибра, като отвори съвсем тихо вратата. Но майка ѝ не спеше и тя се зарадва, че може да поговори с нея. Имаше толкова много неща да ѝ разказва! Гергана беше седнала в хола и гледаше екрана на телевизора с невиждащ поглед.

— Мама! — ласкаво я прегърна Магдалена. — Знам, че всичко ще се оправи, маменце, ще видиш! Само трябва да повярваш! Татко е прав, че трябва да сме силни. Пък аз ще ти кажа, че трябва да вярваме!

— Маги! Милото ми! — Гергана целуна дъщеря си по косата. — Аз само това правя! Непрекъснато си повтарям, че Мари ще се оправи...

— Как иначе! Знаеш ли, мама... Нещо много странно ми се случи същата вечер...

— Кога? — не разбра майка ѝ.

— По същото време, когато са нападнали Мари... Само не се разплаквай! Всъщност това, което стана, може би е за добро... Не знам. Слушай и ще ми кажеш какво мислиш. Значи, първо още от сутринта бях доста напрегната. Бях сънувала един сън, в който вървах по бели празни коридори... И търсех Мари. Сега като си спомням, май приличаше на болница... Ама не съвсем!

— И намери ли я? — Гергана помилва дъщеря си по косата. Милото ѝ дете! Колко е преживяло и то! Тя отдавна знаеше, че двете ѝ момичета са много привързани една към друга. Затова никога не ги деляха и зачитаха желанията им, независимо дали се отнасяха за вещи или постъпки. Но, трябва да се признае, че и те не злоупотребяваха.

— Не знам, събудих се преди края. Но имах усещането, че животът ѝ зависи от мен и че въпреки всичко ще я извадя от онази

стая, където тя ме чака...

— Все пак усещането е най-важно, нали?

— Да, сигурно...

— Но не забравяй, че това е само сън, детенце! Ако животът на Мари зависеше от някого от нас... Щеше да е много, много по-лесно...

— И от нас зависи! Просто трябва да вярваме! Затова ти разказвам всичко това! Слушай! После, маменце, излязох, разхождах се... Говорих с Мари по телефона. Тя беше в „Арките“, пошегувахме се... — Магдалена се колебаеше дали да споменава разговора за късметите. Искаше да вдъхне на майка си увереност, но дали пък нямаше да я разстрои?

— Е, и?

— Пошегувахме се за късметите! Мама, нали на Бъдни вечер на Мари ѝ се е паднало здравето! Това е много хубав знак! Ето, значи ще оздравее, ще видиш!

— Ех, детенце... Ако беше толкова лесно... Цялата баница щях да я направя само с късмети за здраве и дълъг живот! — и въпреки тревогата Гергана усети как стегнатият обръч около сърцето ѝ се поразхлаби. Дали от разговора с дъщеря ѝ, дали от надеждата за изтегляния късмет...

— Аз вярвам, че ще се сбъдне! И така, слушай, по-късно вечерта отидох в катедралата. Писала съм ти за нея. И на картичка ви я пратих, помниш ли?

— Да, и? Имаше ли служба?

— Не! Те, немците, още рано-рано се прибират на Коледа по домовете си! Чудно защо, но катедралата беше отворена. Аз влязох. Тихо, празно... Горят свещи... Седнах пред статуята на Дева Мария и изведнъж ми стана нещо. Като че ли Мари беше до мен и викаше за помощ... Почнах да плача и да се моля на Дева Мария да я спаси... Сигурно по това време...

— Милото ми! — Гергана прегърна и целуна дъщеря си.

— Тогава съжалих, че не знам молитви, но дойде една жена... И точно това е странното, което исках да ти разкажа. Първо, тя изглеждаше особено. С някаква пелерина, беше си вдигнала качулката, не ѝ видях косите. По лицето ѝ не можах да определя на колко години е. Млада ли беше или стара, не знам... Тогава я помислих за монахиня, там ги има много! Та тя ми каза да имам упование и че е важно

молитвата да идва от сърцето. А, да! И каза още, че молбата ми е чута! Представяш ли си! Чута! — Магдалена със светнал поглед гледаше майка си и искаше да ѝ предаде поне частица от своята увереност.

— Разбира се, детенце! За да се молиш, не е нужно да знаеш молитви или да ходиш в черква...

— И после ми говори за това, че всичко е предопределено, поне аз така я разбрах... И че за всяко нещо си има подходящо време. И че има време за обичане и време за мразене... и... А, да, време за жалеене и време за ликуване! Какво ти говори това? Че ето, сега ние страдаме, но ще дойде време да се радваме, нали?!

— Рожбенце, това е от Стария завет... Еклисиаст. Наистина е нещо много мъдро. Ако искаш, ще ти дам Библията, да го прочетеш. И какво друго ти каза тази жена?

— Аз пък си мислех, че тя говори от себе си... Сега си припомням дума по дума приказките ѝ. Казах ѝ, че се страхувам за сестра си. А тя ми отвърна, че връзката ни е много силна и може би само аз ще мога да ѝ помогна. Но когато му дойде времето. И още говори за това, че човек трябва да има другар до себе си. Но накрая това за тройното въже не го разбрах... Кой е третият?

— За какво въже? Не се сещам... — Гергана стана и отиде до библиотеката, откъдето взе Библията. Отвори на Еклисиаст и доста бързо намери мястото. — „И ако някой надвие на един, който е самичък, двама ще му се опрат; и тройното въже не се къса скоро.“ Знаеш ли, миличка, ако го свържем с това, което е по-горе: „И ако легнат двама, заедно ще се стоплят; а един как ще се стопли самичък?“, то според мен става дума за този свещен съюз, който сключват един мъж и една жена, за да създадат трети, този, който е смисълът на тяхната връзка. Може би тройното въже е символ на този съюз, знам ли... Не съм се замисляла досега, но ми изглежда логично да става въпрос за плода на едно такова обединяване на две души.

И Гергана подаде Библията на дъщеря си.

— Да, дай да го видя, не разбирам, какво общо има това с Мария... — Магдалена се зачете, забравила, че беше поканила Юли да излязат. Подскочи, като чу звънеца.

— Мама, съвсем забравих! Със съседа Юли ще поизлезем малко, нали не възразяваш? Това е той! А, забравих и за Виктор да ти разкажа! Нещо много странно и смешно, ама като се върна!

— С Юли? — Гергана се постара да не показва безпокойството си от факта, че дъщеря ѝ пак ще излиза. След дългата раздяла ѝ се искаше децата ѝ да са повече край нея, но ги разбираше. Младите имаха нужда от своята свобода, от компании... — Хубаво, излезте, поне него добре го познаваме.

— Моля те, кажи му да почака! Аз ей-сега ще бъда готова! — и Магдалена изхвъркна от стаята.

Гергана отвори вратата. На прага стоеше Юли със смутена усмивка.

— Здравейте, госпожо Владова! С Магдалена се разбрахме да излезем някъде наблизко. Надявам се, не възразявате?

— Не, разбира се. Само ще ви помоля да я пазите...

— Имайте ми доверие!

— Заповядай, Юли, влез, докато Маги се приготви. Нещо се заприказвахме с нея... Как си ти? — Гергана посочи с ръка към хола и Юли се отправи натам. Знаеше пътя, тъй като апартаментите имаха еднакво разпределение. Магдалена в това време бързо се шмугна в стаята си, където буквално за две минути се облече, пооправи си лицето с малко туш по миглите, сложи леко червило и беше готова.

— Къде ще ходим? — тя застана на прага като олицетворение на младостта и красотата. Все още организъмът ѝ беше толкова силен, че нито тревогите, нито безсънието можеха да засенчат пленителната ѝ хубост.

Студеното зимно слънце висеше вече съвсем ниско над върховете на дърветата. В града снежната покривка много бързо се бе превърнала в мръсна, парцалива дрипа, застилаща улици и тротоари, но в парка всичко бе пременено във все още чисти и блестящи дрехи. Час преди залеза ярката светлина рисуваше причудливи сини сенки по земята, запалваше милиарди разноцветни искрици по преспите и ваеше от контурите на заснежените дървета чудновати фигури.

Магията на зимния парк ги плени и те навлязоха в него като в храм. Магдалена пожела да слязат пеша до центъра. Имаше идея да се отбият и в „Св. Александър Невски“, след което да седнат на топло в някое заведение. Тръгнаха по една странична алея, където все още

слабо утъпканият сняг хрустеше под краката им. Тук бе тихо и безлюдно. Тя хвърли поглед назад.

— Не се страхувай, нали съм с теб — успокои я Юли.

— Не, не се страхувам. Но след това, което ми се случи днес, нервите ми са опънати.

— Какво е станало? Ако е удобно да попитам, разбира се.

— Май се изпречих на пътя на убиеца...

— Как?! Кога?

— В болницата. Бях излязла в коридора да запаля цигара, видях някой да влиза в бокса на Мария, върнах се и...

— Той направи ли ти нещо? — Юли тревожно се взираше в нея.
— Видя ли го добре?

— Там е работата, че от него нищо не се виждаше, беше с маска. Видя ми се висок... Мина край мен и избяга. Не успях дори да се уплаша.

— Маска? Като по филмите?

— Не, превръзка за носа и устата, каквато носят лекарите при епидемия.

— А защо мислиш, че е бил той? Може някой посетител да е сбъркал стаята. А заради епидемията да са го задължили да носи маска...

— Не само аз, и ченгето мисли така. Онзи беше с лекарска престилка. Май имаше и слушалки... Разпитаха персонала, никой от тях не е влизал в бокса по това време! Пък и той се ровеше във вещите ми!...

— Да не е бил крадец, защо ще те пребърква иначе?

— Ха! Болничен крадец! — Магдалена се наведе, взе сняг в шепите си и направи топка. С все сила я запрати по дънера на близкото дърво. — Ето така ще го фрасна следващия път!... Ще го разкъсам! И полицията, разбира се, пристига след края на екшъна!

Тя пъкна ръце в джобовете на якето си, умълча се и закрачи побързо. Юли наруши потока на мислите ѝ, като дръпна един клон и върху косите на Магдалена се посипа искрящ снежен прах. Тя не му остана длъжна и го нацели по гърба с една шепа сняг, след което между двамата за кратко се разгоря истински бой със снежни топки, докато той не извика, че се предава. Разчорлени и зачервени, те си

стиснаха ръцете за примирие, изтръскаха се от полепналия по дрехите им сняг и отново тръгнаха бавно по алеята.

— Чел ли си Библията? — все още леко задъхана го попита тя.

— Да, но доста отдавна... Защо? Как така внезапно се сети за нея?

— Не е внезапно. Каж ми нещо за Еклисиаст.

— Еклисиаст? Сложен въпрос... Едва ли ще мога така на прима виста...

— Нищо, опитай. Важно е.

— Мисля, че заедно с Песен на песните това са едни от най-съвършените и поетични места в Библията. Лайтмотивът в Еклисиаст е: Суета на суетите и всичко е суета.

— Какво ще рече това? Не забелязваме истинския смисъл на живота, заети с ежедневието си, така ли?

— М-м-м, не съвсем. Защото именно в всекидневието трябва да го търсим. Ние живеем тук и сега. В настоящето. Миналото е вече само спомен, а бъдещето е вероятна хипотеза. Затова смисълът не е в постигането, а в самото търсене. Не е в нещо, което е някаква крайна имагинерна цел в бъдещето, а в последователните стъпки, които правим, вървейки към нея. Сега, в настоящето, в този миг. Смисълът е в уменията да изживееш всеки миг като пръв и последен в процеса на това търсене...

— Да, спомням си. „О, миг, поспри!...“ — обади се Магдалена.

— Точно така! — усмихна се Юли. — Ти като немска възпитаничка си много добре запозната с Гьоте. Преследването на щастливия миг при Фауст...

— Щастливият миг, който не може да бъде спрял и човек да му се наслади, без да го загуби в следващата секунда. Значи отново трябва да го търси. И така безкрай, без никога да е удовлетворен...

— Само че в Еклисиаст се набляга на това, че всичко, което е трябвало да стане, вече е станало. Значи нищо ново и кой знае колко по-различно удоволствие не може да бъде изнамерено... Но хората забравят това и всеки търси нещо ново, понякога се заблуждава, че го е намерил... Но всъщност... Няма нищо, което да донесе на човек неизменно, пълно и вечно щастие. Защото няма нищо ново под слънцето и...

— Да! Чувала съм тази фраза — прекъсна го Магдалена. — Оттам ли е?

— Оттам. Може би си чувала и друго. Например, който трупта знание, трупта печал...

— Имахме един учител по логика, той го спомена. Оприличаваше знанието, което притежава човек, на балон. Колкото повече го надуваш, иначе казано, повече знания имаш, толкова по-голяма площ от него се допира до незнанието. Осъзнаваш колко малко знаеш. Искаш още и още... — тя се увлече в разговора. Може би от Юли щеше да научи нещо, което да хвърли светлина върху срещата ѝ със странната жена...

— Всъщност мисля, че не точно знанието води до печал, а неумелото му ползване. И малко да знаеш, и много, ако не го приложиш в точното време, генерираш проблем, който е като мина със закъснител. Рано или късно избухва. Трябва да имаш търпение, да чакаш да му дойде времето. „Има време за всяко нещо“, казва Еклисиаст.

— Само че как да го уцелиш? Имам предвид точното време...

— Ех, де да можех да ти кажа... — въздъхна Юли. — Който знае това, може да се нарече мъдрец. Знам ли? „Има време за разхвърляне на камъни и за събиране на камъните.“

— Не разбирам...

— Може би като се настрои човек на друга вълна, като залага на неща, които нямат стойност и затова са безценни, ще постигне смисъла. Например — любов... Няма нищо по-силно от любовта... — той се замисли за малко. — Но, имай предвид, едно е да четеш Еклисиаст, съвсем друго е да го прилагаш в живота. Някак тези истини се забравят, дори са неприложими. Остават само като добри пожелания...

— Не, защо? Все пак ти дават стимул... — Магдалена беше заинтригувана. В интерес на истината няколко пъти беше вадила Библията от библиотеката, докато с Мария живееха у дома. И двете се опитваха да я четат, но така и не стигнаха по-далече от първите страници, където Бог изпитваше вярата на Авраам.

— Стимул? Ако нямаш пари да си платиш парното, тока, телефона — можеш ли да разчиташ на голия стимул? Хората са твърде

обременени... И твърде затворени всеки в проблема си. — Юли се замисли отново и изглеждаше някак отнесен и натъжен.

— Точно заради това! Напротив, може би трябва по-често да се напомнят тези неща. Ето, аз например, не бях чувала за Еклисиаст. — Магдалена почувства желание да го окуражи. — Със сестра ми четохме като малки една Библия за деца, после някаква книжка за Христос, и трябва да ти призная, че с това знанията ми в тази област свършват. С майка ни много сме си приказвали, тя е чудесен слушател и приятел, но някак не е ставало дума за Библията... И наистина съжалявам, че едва сега научавам неща, които са ми страшно необходими.

Магдалена се насочи към една пейка, седна и вдъхна дълбоко хладния въздух. Той бе наситен с резкия мирис на сняг, борова кора и предвечерна свежест.

— Мисля, че това, което ти ми каза, много ще ми помогне. Именно сега. Сядай! — обърна се тя към Юли, който стоеше до пейката като страж.

— Странно е, че говорим за Библията... Тук и сега... Никога не съм предполагал, че ще изляза на разходка с хубаво момиче и ще си говорим на библейски теми! Как така си се заинтересувала точно от тази тематика? — той седна малко далеч от нея, но така, че да я вижда.

— Срецнах... един човек, една жена по-точно. В особен за мене момент ми каза неща, които ме потресоха. Едва днес разбрах, че ми е цитирала Еклисиаст. Искам да разбера защо точно него. Имам чувството, че някак е свързано със сестра ми, че ще мога да ѝ помогна, ако разбера нещо, което засега ми се изплъзва. И... виж обаче какво излиза. Малко ще преувелича, но... щом не можеш да откриеш нищо ново, щом знанието, което придобиваш в търсенето на смисъла, ти носи само печал, щом трябва да разчиташ не на себе си, а на момента, какво ти остава? Само настоящият миг, казваш? А ако искаш да го промениш?

— Остава любовта. Тя може да промени всичко. Да даде смисъл на всичко. Мисля, че не случайно точно след Еклисиаст е Песен на песните.

— Песен? Ти и по-рано я спомена. Защо се казва така? Там нали са притчи, проповеди...

— Мисля, че защото е изпята на един дъх. От нея лъха на кедър и нагрети смокини... На сладък гроздов сок по сгорещени тела и нощна роса в косите. „Колко си хубава и колко приятна, о, възлюбена, в очарованието си! Тоя твой ръст прилича на палма и съсците ти на гроздове. Рекох: Ще се възкача на палмата, ще хвана клончетата ѝ; и ето, съсците ти ще бъдат като гроздове на лоза, и благовонието на дъха ти като ябълки, и устата ти като най-хубаво вино.“ Харесва ли ти?

— Чакай малко! Това... от Библията ли е? Тая еротика?!

— Да, мила. Но освен страст... там има и болка. И тя е толкова по-силна, колкото по-пламенна е любовта. Чуй това... — неусетно Юли се бе озовал съвсем близо, бе хванал ръцете на Магдалена в своите и я гледаше в очите. — „Отворих на възлюбения си, но той си бе отишъл. Потърсих го, но не го намерих. Повиках го, но не ми отговори. Намериха ме стражите, които обхождат града. Биха ме, раниха ме, отнеха ми мантията... Заклевам ви, ако намерите моя възлюбен, кажете му, че съм ранена от любов...“ — гласът му звучеше омагьосващо.

Магдалена не разбра как се бе озовала в обятията на Юли. Ръцете му я бяха обгърнали така, че тя остана почти без дъх. Отвърна на целувката му. От него лъхаше на свежест, ръцете му бяха силни, а устните горещи... Прималая ѝ. Прииска ѝ се да забрави всички тревоги и да се разтопи в прегръдката му. Спомни си изведнъж сутрешния сън и последвалите го угризения. Нима бе сънувала Юли?! Усети, че прави нещо нередно. Сестра ѝ лежи там, на границата между живота и смъртта, а тя тук се целува! Със съседа! Вярно, той наистина е много симпатичен, но тя не е влюбена в него! Това са само хормони... Тя си има Майкъл... Нима се чувства толкова беззащитна, че е готова да отвърне на първата покана?

— Чакай, чакай малко — задъхано проговори Магдалена и се опита да се освободи. Той не се възпротиви, но хвана отново ръцете ѝ. Струваше ѝ се, че очите му ще прогорят дупки по кожата на лицето ѝ. — Чакай, моля те... Мисля, че не е време за това...

— Защо да не е?... Зависи само от нас.

— Не, Юли, не! Ще се почувствам омерзена от себе си, ако сега се отдам на... Сестричката ми се бори за живота си, а аз... Разбираш ме, нали? Харесвам те, но... Не сега...

— Разбирам те... Ела тук. — Той я прегърна този път закрилнически през раменете и я привлече меко към гърдите си. — Нищо не искам от тебе. Само да знаеш, че можеш да разчиташ на мене.

— Знам. Благодаря ти — тя се сгуши в прегръдката му. Струваше ѝ се, че чува ударите на сърцето му през дебелия плат на балтона. Никога не си бе представяла Юли дори като евентуален по-близък приятел, какво остава за нещо по-сериозно. Той живееше в друг свят, твърде различен от този на младежките им закачки и забивки. Работеше в някакъв престижен научен институт, дори сред съседите се говореше, че е перспективен млад учен. Магдалена чувстваше респект към него, беше ѝ симпатичен и като мъж, но сега нямаше друг избор, освен да му откаже. Дори не биваше да се колебае. Беше се заклела да отмъсти за сестра си. Имаше пред себе си задача и всичките ѝ мисли трябваше да бъдат посветени на нея.

— Не се безпокой, всичко ще се оправи... — Юли я милваше по гърба и косата, после нежно я целуна по склонената глава. — Ще се оправи, ще видиш.

— Искаш ли да тръгваме? — тя леко са освободи от ръцете му, извади цигара и запали. — Нещо ми е малко хладно.

Двамата станаха от пейката и Магдалена потропна няколко пъти с крак. Пръстите ѝ бяха поизмръзнали. Със залеза на слънцето веднага бе захладняло.

— Юли, имам молба към тебе.

— Кажи, ще направя всичко, което...

— Нека минем през „Св. Александър Невски“. Искам да запаля свещичка за здравето на Мари. Мислех си за „Св. Неделя“, но е далече... А после ще седнем някъде на топло... Юли, искам да ми разкажеш за всичките си срещи с нея. И какво сте говорили. Става ли? — тя дръпна още няколко пъти от цигарата и я хвърли. Двамата отново тръгнаха по алеята.

— Разбира си. Отсега мога да ти кажа, че всъщност я видях за по-дълго само веднъж. На Бъдни вечер, към шест часа. Срегнахме се случайно в магазина и тя каза, че иска да ми даде книгата. Разбрахме се да я изчакам в барчето срещу блока, тя изтича до вас... После поседяхме, поговорихме малко... Това беше.

— Да ти е направило впечатление нещо? Някой подозрителен да се е навъртал наоколо? Кой бяха в барчето, забеляза ли?

— Не, Магдалена. Ако питаш за маскиран убиец, нямаше.

— Не се шегувай, моля те! Сериозно те питам.

— Добре, сериозно — в бара си беше постоянното присъствие от квартала. Знаеш ги, почти едни и същи хора са. Никой нищо подозрително не каза, нито я погледна по-особено, нищо, разбираш ли?

— А Мари как ти се стори? Беше ли разтревожена или напротив — превъзбудена? — тя се опитваше, докато вървяха по алеята, да вижда и очите му. Затова правеше забързано няколко крачки напред и се вглеждаше в него.

— Сестра ти беше в много приятно настроение. Разказа интересни неща за живота ви в Германия, за немците, за българската ви компания там, засипа ме с въпроси какво става тук, в страната... Наистина нищо особено не се случи онази вечер...

— А това? — Магдалена внезапно извади календарчето от задния джоб на дънките си и с един подскок се озова точно пред Юли. — Да ти е показвала това?

— Това?... — той се изненада от поредната ѝ маневра. — Не, какво е това?

— И аз искам да знам. Мисля, че не е нейно. Виждал ли си го у нея?

— Не. Дай да го видя. Къде си го намерила? И защо питаш? Съвсем обикновено календарче... — той го огледа от двете страни.

— Намерих го... Сред вещите ѝ. Дай ми го. — Тя пъкна обратно календарчето в джоба си и продължи. — А когато се видяхте, тя носеше ли една шарена папка, да знаеш да е ходила някъде с нея?

— Не, съжالياвам, мила. Нищо повече не знам от това, което ти казах... Сестра ти най-вероятно просто си е отбелязвала празниците на това календарче. Защо мислиш, че има някакво значение?

— Не знам, объркана съм...

Тя тръгна умислена. Не можеше да намери отговор на тези въпроси. Дори не възрази, когато Юли протегна ръка, привлече я към себе си и я прегърна отново. Много нежно отметна косата ѝ и с устни я погали по врата. Горещата му длан я помилва по лицето. Очите му горяха... Чувстваше се беззащитна и уязвима. Харесваше ѝ някой да е загрижен за нея. Имаше огромна нужда от съвет. Някой да ѝ каже откъде се е взело проклетото календарче! И защо така ѝ беше влязло в

главата? Може би всичко това си е нейна фантазия и Мария действително просто си бе отбелязала нещо с него...

Някъде зад тях се разляя куче и Магдалена се стресна. Наистина нервите ѝ бяха опънати като струни. Обърна се и видя във вечерния здрач висок мъж да излиза от една от преките алеи. Юли я целуна по косата и я пусна. Наближаваха изхода на парка.

— Знаеш ли, Юли, има нещо странно с това календарче и с реферата на Мария. Не знам къде го е носила, но мисля, че ако науча, ще открия нещо много важно...

— Защо мислиш така?

— Не мога да обясня, просто го чувствам... Нещо се върти около този реферат... И маскираният ровеше в папката ѝ, а там беше само това календарче. Но той не го взе. Или може би просто не успя? Как мислиш?

— Мисля, че си пълниш главата с неща, които само те объркват. Нали ако беше някаква улика, полицаите щяха да го вземат! — той хвана ръката ѝ и целуна пръстите един по един. — Милата ми. Замръзнала си. Искаш ли да те стопля?

— Може би си прав... Може би чисто и просто халюцинирам... Искаш ли да вървим малко по-бързо, че вече се стъмва. И наистина ми е малко хладно.

Тя се сгуши отново в прегръдката на Юли и двамата тръгнаха към светлините на близкия булевард.

Николай се върна от огледа на новото убийство в отвратително настроение. Този път момичето, като се изключи големият бюст, почти по нищо не приличаше на предишните. Дръзкото нападение бе осъществено посред бял ден в парка. Нямаше съмнение, че това е изпълнение на Пианиста. Характерното мораво петно се набиваше на очи. Дрехите бяха разкъсани, но жертвата бе захвърлена, без да бъде прикрита голотата ѝ. Явно много бе бързал, тъй като ухото на убитата бе разкъсано. Направо бе изтръгнал обещата. Модната розова чантичка се търкаляше наблизко и те веднага установиха самоличността на момичето. Било е с доста свободно поведение въпреки твърде младата си възраст. Ученичка в близкия техникум, но по външен вид никак не приличаше на такава. Ярко гримирана, с евтини, но модни дрешки, с

чантичка, в която само една тетрадка по „всичкология“ подсказваше, че е била на училище, тя се впуснала в поредната си авантюра. Или по-точно — последната... Нападението бе станало в обедните часове, а към четири е била открита от група младежи, минаващи по тази рядко използвана през зимата пряка пътека на път към залата за тренировки.

По време на огледа върлинестият съдебен лекар бе начумерен като буреносен облак и си го изкарваше на журналистите. Едно от хлапетата, открили трупа, бе звъннало веднага на майка си, репортерка в някаква кабеларка, и новинарите се бяха изсипали на местопрестъплението преди всички. Естествено, бяха изпотъпкали наоколо като стадо бизони! Досега поне успяваха да държат надалече тази орда, приличаща понякога на лешояди, но вече бяха попаднали в прицела на обективите им. След престъпниците и лекарите Петър най-много мразеше журналистите. Николай в това отношение споделяше чувствата му. Не само се бъркаха там, където имаше най-малко нужда от тях, но и често представяха нещата доста неточно и изкривено. Но затова пък с много подробни описания на жестокостите и извращенията. Понякога имаше чувството, че самите те са със садо-мазохистичен уклон. Досега успяваха да ги държат настрана, доколкото бе възможно. Николай се постара да представи това престъпление като единичен и несвързан с другите убийства случай. Раздуването на масова истерия по повод на серийния убиец бе последното, което желаше. Той най-вероятно щеше да се укрие, да „потъне в тинята“ и тогава шансовете им да влязат в дирите му щяха да бъдат значително намалени. Но, познавайки манталитета на журналистите, не си правеше никакви илюзии. Те в най-скоро време щяха да се разровят, да навържат случаите и да взривят бомбата на поредната сензация. Трябваше да ги изпревари. Трябваше на всяка цена да бъде една крачка пред тях.

Цял ден не беше слагал дори троха в устата си. От цигарите и изпитите кафета му горчеше, все едно бе дъвкал сурова маслина. Бе ги опитвал и знаеше, че сурови дори са отровни. Като горчилката, която се бе насъбрала в празния му стомах. Отби се през бюфета, откъдето си взе жилав сандвич, помогна си с чаша кока-кола да го преглътне побързо и запали поредната цигара. Ако по-рано стомахът му се бе свил от глад, сега го почувства като раздута, тежка и кой знае защо гореща

топка. Хвърли в себе си поредното кафе, за да я охлади, и се качи в стаята си.

На бюрото го чакаше запечатан плик от информационната система на министерството. Беше отговор на запитването му до базата данни за подобни престъпления, съдържащи характерния набор признаци. На територията на страната не бяха открити други такива случаи. Николай отключи касата и прибра плика вътре. Поне един светъл лъч в цялата история. Трябва да ограничат търсенето на Пианиста само в София. Това бе за предпочитане пред координирането на съвместни действия с колегите от регионалните управления.

Тъкмо пишеше доклада за последния случай, когато се обади Питона. Свикваше извънредно съвещание. Гласът му вибрираше, наситен с обертоновете на крайна степен на раздразнение. Някой щеше да бъде погълнат след броени минути. Николай прибра документите и се приготви да слиза. Къде ли се губеше помощникът му? Шефът изрично спомена, че държи на личното присъствие на целия състав. Звънна на Димитър по мобилния и се поуспокои, че е на пет минути от управлението. Никак не беше добре, че не успяха да се координират. Той не беше наясно какво е свършил младокът и още по-малко имаше представа как ще се представи пред шефа. Беше му дал задание да се срещне с близките на жертвите и да изясни конкретни въпроси. Имаше обаче смътното предчувствие, че внезапният изблик на шефа някак е свързан с неговото оперативно дело. Дръпна една благословия с неясен адрес и тръгна към мястото на екзекуцията.

В коридора се сблъска с Димитър. По блесналия му поглед се досети, че го чакат изненади, но дали щяха да бъдат задоволителни, един Бог знаеше... За краткото време преди съвещанието помощникът му успя на бързи обороти да сподели с въодушевление, че е събрал всичкия необходим материал и чрез свой колега съученик, е задействал приоритетното му изследване в лабораторията. За какъв материал ставаше дума, Николай така и не разбра. Не беше му давал никакви указания в тази насока. Каква ли инициатива бе проявил?! Не остана време да го пита, тъй като шефът взе думата.

— Колеги! — предъвка встъплението си Питона. — Длъжен съм да ви съобщя, че за последните няколко часа получих единадесет — единадесет! — оплаквания от граждани.

Шефът спря и с тежък поглед обходи подчинените си, хипнотизирайки ги един по един. Дори тези, които нямаха причина да се съмняват в благоволенията му, се почувстваха заподозрени. Някой бе допуснал сериозен гаф, а трябваше да го плащат всички.

— Мога ли да помоля този от вас, който е предприел следните действия, да бъде така добър и да обясни пред колегите си своите мотиви да действа по този изключително безпрецедентен начин, подронващ престижа на професията ни?

Колкото по-силно бе вбесен Питона, толкова по-книжно и възпитано говореше, подбирайки много добре формулирани, почти салонни изрази. Никога не крещеше. Огледа отново всички с поглед, който изискваше от всеки огромна воля, за да не сведе очи. Това веднага щеше да бъде изтълкувано като признание за вина. Въпреки че все още хората му не бяха наясно в какво се състоеше конкретното провинение, те до един очакваха да им бъде намерен някакъв кусур в работата. Когато напрежението достигна връхната си точка, Питона продължи:

— В оплакванията си гражданите твърдят, че са били оскубани от наш служител. Дали всички ме чува добре? Повтарям: о-ску-ба-ни! И тъй като някои от пострадалите не са се ограничили с обаждане само в управлението, може в най-скоро време да очакваме запитване от министерството. Ще бъде ли така добър колегата, въвел този новаторски метод, да ме осведоми как да го разтълкувам на генерала?

На някого не му издържаха нервите и се чу сподавен смях. Веднага се намери друг, който да му изшътка.

— И така, чакам обяснения. Това е по точка първа. Капитан Стоев, по точка втора ще искам до края на работния ден доклад за днешното убийство. Колеги, нямаме време за губене! Чакам! Искam обяснение за днешните ви подвизи!

Някои се спогледаха недоумяващо, други не отместваха поглед от строго избрана от тях точка, трети развеселено поемаха дъх. Николай забеляза пред себе си огнено червените уши на Димитър. По напрегнатия му врат се досети за всичко. Ето за какви материали е ставало дума! Младокът щеше всеки момент да си признае и това, което щеше да последва, можеше да се отрази на цялата му бъдеща кариера. Не всеки имаше силата да преживее едно поглъщане и изплюване от Питона. Именно на това той дължеше славата си още

като обикновен оперативен работник, който като своя животински събрат притежаваше силата да зашемети жертвата си чрез смъртоносно обвиване около нея.

— Моя е вината — каза тихо Николай, срещайки ококорения поглед на помощника си. Дано само не се намеси от излишно чувство за справедливост! — Притиснат съм от срокове. След днешния случай в най-скоро време медиите ще гръмнат. Като естествен резултат очаквам обектът да се спотаи. Дори да промени стила си, тъй като имаме работа с интелект, надхвърлящ средния. Трябва да го изпреварим.

— В оплакванията е споменат лейтенант Гаврилов като извършител. Твърдиш, че инициативата е твоя, така ли да разбирам? — втренчи се Питона в Николай.

Хитрецът му с хитрец! През цялото време е знаел коя му е жертвата, но с възпитателна цел ги е подложил на поредния сеанс по дресировка!

— Да, господин началник, лейтенант Гаврилов е действал по мои изрични указания. Както споменах, нямаме време за оперативни разработки за изземване на сравнителен материал по установените начини. Предвид активизирането на Пианиста, който нанася ударите си буквално през ден, не бива да се подценява обстановката. Днес сме двадесет и седми, остават три дни до новогодишните празници. Хората са по-доверчиви и по-невнимателни. Налага се да търсим начин да избързаме с експертните заключения, за да можем по-скоро да действаме. Най-вероятно още утре ще имаме отговор от лабораторията. Идентифицирането на косъма ще ни даде достатъчно основания за задържане на конкретното лице. Заслугата за това е на лейтенанта. Мисля, че добре се е справил с поставената от мен задача.

— Х-м-м-м... — рядко се случваше Питона да няма думи. Никак не бе наивен, но този път май бе сащисан от нахалството, с което явно го лъжеха. Николай бе един от най-добрите служители, което, разбира се, не му спестяваше вежливите упреци, когато шефът изнервено пришпорваше разработките. Но пък и Питона винаги се съобразяваше с мнението на хората си, в чиято интуиция вярваше. Май бе хванат натясно. — Добре, да изчакаме тогава резултатите. Николай, вие двамата с Димитър — след малко при мен на доклад!

Съвещанието приключи. Някои от колегите хвърляха любопитни погледи към Николай, досещайки се за истинския виновник. Дали Питона не планираше да ги погълне и двамата? Шефът най-вероятно бе предпочел да оцени пред всички по достойнство колегиалността на най-добрия си служител. Но насаме нямаше да му прости театъра...

Тази нощ Магдалена бе решила да остане при сестра си. Малко трудно, но все пак успя да се пребори със съпротивата на родителите си и да убеди баща си към седем да я закара в болницата. Увери ги, че няма никаква опасност, след като отвън пред бокса стои човек от полицията. Капитанът бързо се бе задействал и на Мария бе осигурена денонощна охрана.

След разходката тя се прибра някак замислена и с раздвоени чувства. На въпросите на майка си отговори, че просто е изморена. След като излязоха от парка, двамата с Юли отидоха в „Св. Александър Невски“, където тя запали свещичка за здравето на Мария. Той тактично се бе отдалечил през това време и я чакаше близо до входа. После влязоха да пийнат по нещо в едно близко заведение и към шест вечерта се прибраха. Не засегнаха повече никакви лични теми, Юли се опита да продължи разсъжденията си за смисъла на живота, като навлезе този път в източните философии, дори ѝ обеща книга. Магдалена не успя да открие нищо повече, което да я насочи в разследването ѝ.

И все още не беше наясно със себе си. Юли определено бе симпатичен, въздействаше ѝ със своя властен мъжки чар, но тя не искаше да се влюбва в него. Не и сега, когато имаше пред себе си ясна цел, от която нищо не биваше да я разсейва. Но защо така необяснимо я привличаше? Как да му каже, без да го обиди, че не желае задълбочаване на отношенията им? Имаше огромна нужда да се посъветва със сестра си. Беше свикнала, че тя е човекът, който най-добре я разбира. Мария ѝ липсваше страшно много и сега тя искаше поне да е по-близо до нея. Ще ѝ разкаже всичко, което се бе случило през тези два дни, пък може тя да чуе нещо. Спомни си какво бе чела някъде за комата. Там се казваше, че е възможно изпадналият в това състояние човек да чува и възприема звуци, но да не може да реагира. Дори да не беше така, тя бе длъжна да опита. Ако непрекъснато

поддържа контакт със сестра си, може би ще успее да ѝ покаже колко много ѝ липсва. Може би това ще пробуди у нея желание да превъзмogne състоянието си... Кой знае...

Магдалена се загледа в Мария. Вече бяха свалили кислородната маска от лицето ѝ. Тя лежеше спокойна, все едно заспала за кратко. Имаше на разположение цяла нощ, за да ѝ разкаже всичко. И за Майкъл, и за разговора с непознатата в немската катедрала, и за срещите с техните приятели тук... Докато си изливаше душата, имаше невероятното усещане, че Мария ще разбере кога е дошъл моментът да се събуди. Вярваше, че тя ще се върне към живота, но това ще стане, когато дойде нейното време...

Отдавна бе минало полунощ. Магдалена продължаваше да говори. Вече беше разказала почти всичко — и за маскирания, и за срещата с Виктор и как бе оскубан, и за разходката с Юли. Отново извади календарчето от джоба си и зададе на глас измъчващия я въпрос откъде се е взело. Пак се вгледа в оградените дати. Три празнични и един обикновен делничен ден. Двадесет и трети декември. Четвъртък, работен ден. Денят, в който тя от сутринта чакаше Майкъл да ѝ се обади преди заминаването. Денят, в който Мария замина за България. Ами ако е точно това?! Ако е отбелязано именно това събитие? Но тогава може би календарчето си е на Мария?! И всичките ѝ предположения са пълна фантазия...

Тя мушна злополучното календарче в джоба и излезе в коридора да запали поредната цигара. Много пушеше... Съзнаваше това, но не можеше да се въздържи. Имаше нужда от този отдушник на напрежението. Къде ли беше отишъл полицаят от охраната? Дали им се разрешава да отскачат до тоалетната? Нали и те са хора... Огледа се. Лампите осветяваха с хладна светлина празния коридор, водата в радиатора тихо бучеше, а до стола на пазача се търкаляше вестник. Магдалена го вдигна. „Нощен труд“ на първа страница с големи черни букви съобщаваше за ново убийство в парка. Като вихър в главата ѝ минаха различни картини: маскираният, оскубаният Виктор, устните на Юли, мъжът, изскочил от страничната алея в парка... Магдалена не разбра откъде изведнъж у нея се пробуди такава енергия. Тя със замах разтвори всички близки врати. Някои водеха към друг коридор или към стълбището, други към празни в момента стаи — кабинети или манипулационни. На пода в една от тях откри пазача, легнал в

неудобна поза, явно в безсъзнание. Дали беше мъртъв? Немаше време да го разглежда. На бюрото видя телефон. Мигом дохвърча до него, набра 166, извика името на болницата, етаж и какво е видяла. Каза да търсят капитан Стоев и без да затвори, хукна към бокса на Мария. Имаше чувството, че е минал цял час, но всичко това ѝ отне по-малко от минута. Влетя при сестра си и първото, което видя, бе сведената над леглото фигура в бяло. Беше същият мъж. С вик тя скочи отгоре му и го заблъска. Той се стресна и обърна към нея маскираното си лице. Тя посегна да му свали превръзката, но той хвана ръката ѝ със силни като клещи пръсти. Беше с хладни хирургични ръкавици. Някак веднага успя с едната си ръка да сграбчи нейните две в хватка, от която тя не можеше да ги измъкне. С другата посегна към главата ѝ. Викът ѝ изведнъж замря. Сякаш някой изключи лампата...

— Магдалена... Магдалена... — някой упорито повтаряше името ѝ в тъмното. Тя отвори очи и не разбра къде се намира. Беше легнала, а надвесен над нея стоеше мъж в бяла престилка и я удряше по лицето. Не го виждаше добре, погледът ѝ беше разфокусиран. Тя с вик се опита да скочи. Но нито краката я слушаха, нито от устата ѝ излезе нещо. Беше като парализирана. С ужас се опита да вдигне поне ръка, за да се предпази, но и това не успя да направи.

— Магдалена, не се страхувай. Доктор Георгиев съм, дежурният лекар, виждаш ли ме? Сестра, 800 милиграма анексамат, бързо. — Тя усети бодване в сгъвката на ръката и разбра, че ѝ бият инжекция. — Сега ще се оправиш. Не се страхувай, сестра ти е добре. Доколкото ѝ позволява състоянието, разбира се...

След цяла вечност, както ѝ се стори, Магдалена успя да проговори въпреки набъбналия и някак вдървен език. Устата ѝ бе пресъхнала, но тя не обръщаше внимание на своите неразположения.

— Хванахте ли го? — изхъхри тя.

— Измъкнал се е. Но ти си спасила сестра си. Браво! Герой момиче си, да знаеш! Дошла си тъкмо навреме, не е успял нищо да ѝ стори. Забавило го е това, че е трябвало да се отърве от тебе. Не се безпокой! — каза докторът, явно забелязал тревогата в очите ѝ. — Мария наистина не е постарадала.

— Календарчето? — изхъхри отново Магдалена. Езикът ѝ вече бе намалил огромните си размери и почваше по малко да я слуша.

— Моля? — доктор Георгиев я загледа внимателно, може би мислеше, че бълнува. — Сега не се напъргай, трябва да си почиваш.

— Моля, вижте в джоба ми. Там ли е календарчето?

— Не се вълнувай, Магдалена... — докторът не можеше да разбере какво иска тя от него.

Магдалена се опита да разшава пръсти и установи, че вече я слушат. Бавно, сякаш изкачваше Еверест, ръката ѝ преодоля разстоянието до джоба. Трябваше ѝ още едно усилие, за да се извърти и да бръкне вътре. Джобът беше празен. Може би е в другия? Повтори същата процедура с другата ръка. Пак нищо. Все едно мълния просветна пред очите ѝ. Този, който го е взел, признава неговата важност като доказателство. Значи е негово, а не на Мария. Значи отбелязаните дати имат друг смисъл... Но дали той е сред тези, които тя разпитваше и на които показваше календарчето? Или може би си го търси, защото помни, че го е пхнал в реферата? Не, откъде ще знае тогава, че го държи в джоба си?!

Вратата се отвори и в стаята, където я бяха настанили, влезе капитан Стоев.

— Дали ще мога да говоря с нея, в състояние ли е вече? — обърна се той към лекаря. — Има ли някакви увреждания?

— Все още е леко замаяна, но учудващо бързо се справя със състоянието си. Развълнувана е, но това е нормално.

— Аз съм виновна! — Магдалена вече се бе почувствала по-добре и се поизправи в леглото. — Май наистина е било важно, а аз го задържах. Чудех се дали е на Мария... Искях първо сама да разбера чие е било... И, кълна се, ще разбера! За всичко ще си плати!

Николай се удиви на духа на това момиче. Не беше никак уплашена, а в очите ѝ святкаше такава ярост, че той си даде сметка — тя няма да се откаже от намеренията си.

— За какво говорите? — попита той.

— За календарчето, което беше пхнато в реферата на Мария! Същия реферат, който е носила някъде в деня на нападението! Чудех се... После почнах да ги питам един по един... Никой нищо не каза...

— Чакай малко, успокой се и дай да караме наред. Първо, откъде е изчезнало? У тебе ли е било? — Николай не се усети как мина на ти.

— Да, в джоба на дънките ми. — Тя се надигна вече много по-лесно и с последна надежда пребърка всичките си джобове, но те пак

си бяха празни. — Няма го. Той го е взел. А първия път ровеше в реферата! Явно го е търсил, а аз не съобразих... Трябваше още тогава да ви кажа...

— Така, успокой се. Всяко зло за добро. Значи е представлявало заплаха за него. Щом е предпочел да го търси в малкото време, с което е разполагал... Сега искам много точно да ми го опишеш. От двете страни. Спомняш ли си го добре?

— Как иначе, толкова го разглеждах! На лицевата страна имаше снимки на книги и адрес на книжарница. Помня го добре, и книгите помня. А отзад бяха оградени с червен химикал четири дати. Шести септември. Двадесет и втори септември. Първи ноември. Всичките — напечатани с червени цифри, официални празници. С изключение на последната дата. Двадесет и трети декември.

— Браво, Магдалена! Наблюдателна си! — Николай бе развълнуван не по-малко от нея. — Това са дните, в които са убити другите момичета.

— Ама как... и още ли има? Като пристигнах, чух по новините за едно момиче, но нищо не казаха за други... Аз, като ви се развиха оня ден, или май беше вчера, не знаех, че има и ...

— Има. Днес още едно момиче е убито — допълни Николай с неохота.

— Да, видях вестника... Пък аз почти почнах да мисля, че календарчето е било на Мария. Че си е оградила датата на връщане... И празниците — от носталгия. — Магдалена вече беше по-добре и стана. — Искам да ида при нея.

— Чакай, не сме свършили! Кажете имената на всички, на които си го показвала. Или си говорила с тях за него.

— Първо, показах го на Александър. Бяхме в „Аркиите“. Аз май доста се бях разпалила и виках малко по-силно... После, питах Виктор — ходих при него в телевизията. Май и там са могли да ме видят и чуват доста хора... И за последно го показвах на Юлий, наш съсед от блока. Ама бяхме в парка и нямаше други... Май нямаше... Само някакъв мъж се разхождаше с кучето си наблизко. И като се замисля, май всеки път го прибирах в джоба. Не! Помня, че преди да тръгна от „Аркиите“, го пяхнах в папката... И оня после затова е ровил точно в папката! Май съм направила голям гаф, а?

— Х-м-м-м — разтърка чело Николай, несъзнателно имитирайки шефа си. — На практика кръгът от хората, които са разбрали къде го държиш, се е увеличил доста. Това може и да е било за добро. Имам предвид за следствието, разбира се — поправи се той. — Изиграла си ролята на примамка. Много рисковано! Много неблагоприятно от твоя страна! Поне съзнаваш ли на какъв риск си се изложила?

— Да, разбира се... Мога ли да тръгвам?

— Един момент. Искан да те питам и още нещо. От Елена разбрах, че сестра ти е носела същата вечер сребърни обеци с форма на конусовидни спирали. Знаеш ли ги?

— Да, и аз имам такива. Защо?

— Когато са я открили, е била без тях. Изчезнали са. Убиецът, когото търсим, има навик да взема за спомен по една обещаност от жертвите си, но сега липсват и двете. Молбата ми е за всеки случай да ги потърсиш у вас.

— Излишно е да ги търся, няма ги.

— Защо си толкова сигурна?

— Подредих всичките й вещи, няма ги вкъщи.

— Е, добре. Това също е важна информация. Благодаря ти. И сериозно те предупреждавам занапред да не предприемаш нищо повече на своя глава, чуваш ли? Обещаваш ли?

— Да, добре — Магдалена стана и тръгна към вратата, никак не обичаше обещанията. — Сега наистина вече трябва да ида при Мария. Искан да се уверя, че е добре.

28 ДЕКЕМВРИ

Календарчето вече не съществуваше. Беше се превърнало в купчинка пепел в кристалния пепелник. Изгори го веднага след като се върна от болницата. Поне това успя да свърши. Една съществена улика най-сетне е ликвидирана. Една малка победа, но той знаеше цената на малките стъпки към триумфа. Сети се за шапката. Отсега нататък трябва да пресмята всеки ход с удвоено внимание. Щом искат следи, ще им ги даде. Такива, каквито той избере.

Сега трябва да се отърве и от сребърната кутия с всичките реликви, които съхраняваше. С голямо вътрешно нежелание взе това решение, тя беше твърде ценна за него, но рискът да я задържи бе неоправдан. Дори без съдържанието си кутията бе опасна. Знаеше за съвременните методи, с които биха могли да установят какво е държал вътре. Прехвърли през ума си различни възможности къде да я скрие, но се отказа. Трябва просто да я изхвърли. Най-добре в кофите за смет. Няма нищо по анонимно от тях, поне напоследък ги чистеха всяка сутрин.

И все пак как не му вървеше тези дни! С пазача успя да се справи, дори очакваше по-голяма съпротива. Но до малката измамница отново не успя да се добере и тя все още е жива, макар и в кома. Дано обаче неговата богиня не е пострадала! Нямахме друг избор, на всяка цена трябваше да вземе от нея календарчето си. Така се надяваше, че няма да разбере истинското му значение, но ето че тя започна твърде много да пита. И как не навреме дойде в бокса! Наложих се да я приспи. Толкова много внимаваше да не я нарани! Съзнаваше колко болезнен е този похват, но задачата нямаше друго решение...

Беше време за новините. Включи телевизора. Колко са жалки всички! Дребни, нещастни журналистчета. Дават мило и драго за кариерата си! Забравят всичко, дори семействата си, дори децата си, за да бъдат на първите страници. Ей ги, успели най-сетне да свържат всичките му празнични удоволствия, те се захласаха,

едновременно стреснати и опиянени от сензацията. И какви клишета — сериен убиец-психопат, маниак, психар!... Само ако знаеха кого наричат така! Още не са наясно с номера, който им е приготвил. Всеки момент ще наляпат стръвта, тогава ще дойде неговият ред да тържествува! Но засега трябва да спре порива си, да бъде по-внимателен и да не си позволява онези малки празници за душата. Пък и с последната не изпита почти никакво удоволствие. Малката си беше стопроцентова курва. Просеше си го.

Той изключи телевизора. Време беше да се приготвя за работа. Днес имаше доста задачи за отхвърляне.

Ценко загърна по-плътно куртката си и надникна през прозорчето на мазето да види какво е времето навън. Замисли се около кой магазин да се завърти тази сутрин. На ъгъла беше вчера, в кафето му дадоха закуска оня ден, около супера на долната улица имаше повече възможности да се намери нещо за ядене, но там пък територията беше запазена от просяшката мафия. Вече го бяха поступали, тъй като никой нямаше право да навлиза в чужда територия. Чужденецът, който от безизходица или незнание искаше да стане техен член, трябваше безпрекословно да се подчинява, иначе наказанието бе строго. След като на гърба си изпита законите на подземния свят, а и понаучи нещо от едно момче, с което за кратко се бе сприятелил, Ценко най-много от всичко се пазеше да не попадне в мрежата на някой робовладелец. Защото тези, които държаха в подчинение просяците, бяха точно такива. Те измисляха за всеки от робите си сърцераздирателна история, даваха му дрипави дрехи, на младите момичета и жени тикаха в ръцете упоени бебета, купени от алкохолизирани бедняци или наркомани. На някои дори правеха нелегални операции, като им ампутираха крайник. Взимаха им всичко, което те получаваха от състрадателните граждани.

Освен просяците, обединени в по-големи или по-малки банди, своя организация имаха и събирачите на отпадъци от кофите. Кашоните, които бяха толкова удобни и топли, бяха тяхна собственост още преди да стигнат до контейнерите. Всичко се събираше, разпределяше и отиваше по установения ред, както и парите, разбира се, течаха в определени джобове.

Ценко бръкна в скривалището си зад тръбата на парното и извади една проскубана четка за зъби, парче сапун, гребенче и малко огледалце, пъхнати в пластмасова чашка. Събра вода от „изворчето“, както наричаше мястото на една тръба, откъдето постоянно капеше, и се изми. Обитателите на блока няколко пъти викаха техници, но те все не успяваха да отстранят повредата. За негов късмет, защото така имаше възможност да прави дори сутрешен тоалет. Ценко се радваше, че си е намерил това скривалище. Никак не беше зле — имаше си вода, отопление от тръбите и стар дюшек, който не забравяше сутрин да оставя подпрян на стената, както го беше захвърлил някой преди време в мазето. Следеше много внимателно да не оставя белези, че живее тук, защото веднага щяха да вземат мерки и да сложат стъкло на малкото прозорче, през което влизаше. За своите тринадесет години той беше толкова слабичък, че без проблем се промушваше през тесния отвор. Може би затова никой не се беше нанесъл тук преди него. Пазеше се и от другите бездомници да не го видят как се промъква, за да не му отнемат убежището. Те нямаше да се поколебаят да разбият по-голям прозорец, като открият, че тук е топло и има вода. Ценко ги избягваше, защото подсъзнателно чувстваше, че техният начин на живот ще го засмуче, и веднъж приел правилата на бездомничеството, никога няма да може да осъществи мечтата си.

Когато пристигна в София, скрит в неотопления товарен вагон, той хранеше големи надежди за бъдещето. Избягал от Дома за деца, имаше в далечното планинско селце баща и стара саката баба, майка му бе починала. Малкото пари, които получаваха от социалните, баща му изпиваше веднага и докато живееше с тях, Ценко ходеше по съседите да търси работа, за да купи хляб на братчето си. Но селото бе много бедно, хората бягаха оттам, дори пътят към него ставаше недостъпен при лошо време. Ценко имаше една мечта. Да спечели пари и да направи път към селото. Тогава и хората щяха да започнат да се връщат, дори да идват туристи при тях, а баща му щеше да си намери работа в най-близкия град. Щяха да открият колко са красиви сгушените сред планинските склонове къщи. Затова и избяга от Дома, където социалните го бяха настанили с братчето му. Отначало бе доволен и спокоен, че малкият има всеки ден топла закуска. Надничаше в спалнята на „дребните“ и му носеше по някоя ябълка или картинка — той много обичаше камиони и самолети. Прерови

библиотеката, за да намери детски книжки и да му чете приказки, и така попадна на старите оръфани томчета, които го завладяха с приключенията на смели мъже, спасяващи красиви отвлечени девойки, воюващи с черни пирати или бранещи вигвамите си от белите нашественици. Въображението му рисуваше какви ли не премеждия, в които той беше главният герой. Пленен от този измислен свят, Ценко вярваше, че всеки мъж със смело сърце може да постигне мечтата си, а себе си вече възприемаше като мъж — нали се грижеше толкова време за болната си майка, за баба си и за братчето си. Заръча на малкия да слуша и да учи, обеща му да го вземе оттам, като направи пътя, и пое към своята мечта. А тя се оказа студена като този голям град, неприветлива като хората наоколо и все по-далечна. За няколко месеца бе събрал едва десет лева. Не беше никак лесно да се вреди сред миячите на автомобилни стъкла по кръстовищата. Всички места бяха строго разпределени, а Големия шеф взимаше почти всичко от това, което успяваха да изкарат. Не знаеше колко пари струва прокарването на път, но вече му бе станало ясно, че по този начин няма да постигне целта си. Всеки ден трябваше да се бори не за друго, а за оцеляването си. Толкова рядко някой му подхвърляше стотинки за измитото стъкло, добре поне, че шефът им даваше материалите... Пътят вече се губеше в далечна и непрогледна мъгла, но той още не искаше да се признае за победен.

Ценко се измъкна през прозорчето, като предварително добре огледа терена. Промъкна се към кофите и започна методично да преравя боклука. Пръчката му закачи нещо твърдо. Той издърпа пакета и ахна. Такава прелест не беше виждал досега. Огледа се бързо. Никой от конкуренцията не се мотаеше наоколо, но положението можеше всеки миг да се промени. Не биваше повече да подлага на изпитание късмета си. Пъхна пакета под якето и с бързината на полска мишка се шмугна обратно в убежището си. Долу светлината беше слаба, но въпреки това успя добре да разгледа находката си. Старинна сребърна кутия. И колко тежка! Вътре нещо дрънкаше. Дали не бяха монети? Ценко бавно откряна капака. Разочарованието му беше голямо. Момичешки дрънкулки! При това кой знае защо собственичката на кутията е предпочитала да носи само по една обеща. Дори не може да ги занесе като подарък на г-жа Добрева от Дома. Тя единствена се държеше мило с него и винаги успяваше да го разсмее, когато му беше

най-тъжно. Но да не е луда да тръгне с две различни обеци! Имаше обаче едно красиво златисто копче, което можеше да свърши работа. Дали да не се опита да продаде тези дрънкулки?

След безсънната нощ, изпълнена с вълнения, Магдалена спа до обед. И отново сънува странен сън. Возеше се на въртележка. От тези, на които седалките са закачени на синджири и се гонят една друга. Вече ѝ се виеше свят, тя най-много от всичко искаше да слезе, но преди това трябваше да направи две неща — да настигне предната седалка и да види лицето на мъжа, седнал на нея. И да не позволи на другия мъж в догонващата я седалка да я хване...

Събуди се силно впечатлена от съня и продължи в мислите си да се опитва да види лицата на мъжете. Кой бяха тези двамата? Отново, също като вчера, скочи от леглото и отвори прозореца. Практична и трезва, Магдалена доскоро не вярваше в сънища, видения и предсказания. Но от няколко дни животът ѝ се бе преобърнал. Толкова странни неща се случиха, сякаш да ѝ покажат, че трябва да обръща повече внимание на малките знаци около себе си. Под хладката вода на душа тя продължи да анализира съня си. Мъжът, от когото бяга, трябва да е престъпникът. Но кой е този, чието лице иска да види? А ако обърне нещата? Тогава този, когото тя гони, е престъпникът. Кой обаче е този, който иска да я настигне, а тя му се изплъзва? Какво беше казала циганката на Мария? Едната лежи, а другата бяга. И мъж, който ги преследва... Замисли се за мъжете около себе си. Тези, които в последните дни изиграха някаква роля в живота ѝ. Дали да включи Майкъл? Не, той остана в предишния ѝ живот, към който вече никога няма да се върне. Сега обаче имаше трима, които по един или друг начин играеха някаква роля в живота ѝ: Виктор, Александър, и Юли. Приятелчетата от компанията не влизаха в сметките, тъй като до един учеха в чужбина. А, да, не бива да забравя и капитана, Николай, но неговият интерес бе служебен. Всеки от тримата беше симпатичен. Всеки — посвоему привлекателен. Всеки имаше достойнства. Как да допусне мисълта, че някой от тях може да е престъпник? Хладката вода, която се лееше от горе, подреди мислите ѝ. Убиецът допусна грешка, като се издаде колко важно за него е това календарче. Нищо не сочеше, че е негово, с изключение на смътното ѝ подозрение. От това

следваше, че рефератът, където беше пъхнато календарчето, е бил в ръцете му. Значи го е чел. За да му го даде Мария, значи го познава добре. Познатите им са общи. Значи и тя го познава. Ако, разбира се, Мария няма тайни от нея. Сети се как скри от сестра си връзката с Майкъл...

Магдалена излезе от банята с твърдото решение да опознае по-добре онези тримата. За Юли вече имаше някаква представа. С Виктор, както видя вчера, се беше заела полицията. Значи на ред беше Александър. Защо така настоятелно я убеждаваше да не задава въпроси? Защо я караше да не привлича вниманието към себе си? Може би се опасяваше, че нейното ровене около реферата ще я изведе на изобличаваща го следа?

Някъде в старите бележници имаше записан негов телефонен номер. Извади ги от шкафа и не след дълго откри това, което търсеше. Александър се отзова веднага на поканата да се срещнат. Дори усети в гласа му радостна изненада. Тя, разбира се, определи за място на срещата неговото заведение, където всички добре го познаваха. Нямахме да посмее да й направи нещо. Щеше да има много свидетели.

Той не можеше да дойде преди шест часа, така че тя се обади и на Елена. Имаше толкова много да й разказва...

Николай затвори шарената папка. Прочете реферата на Мария на един дъх и беше изключително впечатлен. Работата беше добра. Но не това го порази, а голямото сходство на описвания от нея психотип с изготвения от криминалните психолози профил на предполагаемия престъпник. Направи му впечатление, че престъпленията съвпадат с официални празници. Дали и вчерашното убийство може да влезе под този знаменател? Вчера бе Стефановден. Появилото се по-рано усещане, че нещо е изкарало престъпника от обичайния му стил, се засили. При това Николай не се съмняваше, че двадесет и трети декември също не е бил избран случайно, въпреки че не е празник. Какъв ли може да е бил мотивът му? Вече беше убеден, че маниакът подбира жертвите си по външно сходство с близначките. Значи най-вероятно Пианиста се крие някъде в приятелския кръг около тях. В деня на пристигането на Мария той убива. Дали не е чакал точно нея? Или сестра ѝ? Нали се е представяла за Магдалена... Дали за него е

било без значение върху коя от сестрите ще се нахвърли? Може би предишните жертви са били тържествена подготовка именно за покушението над една от тях? Може би е бил силно увлечен по близначките? Не е успял да го извърши същия ден, когато Мария се е завърнала от Германия, бил е психически подготвен за нападение и си е намерил друга жертва? Не, нещо не се връзва... Вчерашното убийство не влиза в тази схема. Да се опита да поразсъждава от друг ъгъл.

Последният развой на събитията сочеше, че Пианиста е чел този реферат. Дано при експертизата се открият годни отпечатъци, помисли между другото Николай. Мария трябва да е била в добри отношения със своя нападател, за да му даде съчинението си. Явно обаче не го е познавала чак толкова добре, тъй като съвсем не е подозирала за тъмната страна на душата му. Той е прочел неща, които са имали поразителна прилика с неговия живот, а това вероятно го е извадило от равновесие. И е забравил вътре календарчето си. Как иначе да се обясни, че толкова важна за него улика остава в папката. Жалко, че не се знае на кое място е било сложено! Това щеше да даде някаква насока за самоличността му. Той може би се е срещнал с Мария, за да ѝ върне реферата, и тогава ядът му е изригнал. Може би затова характерът на нападението над нея е толкова различен.

Двете сестри имат общи познати. Както и да разсъждава, Магдалена е в голяма опасност. А това неразумно хлапе се прави на героиня, опитва се с въпросите си да открие един толкова опасен престъпник! Още при първата им среща му направи впечатление огънят, който гореше в очите ѝ. Наумила си е да отмъщава за сестра си!

Ще трябва да я постресне по-сериозно. Беше сигурен обаче, че тя едва ли ще сдържи обещанието си да не се бърка там, където не ѝ е работата.

Николай беше респектиран и обезпокоен от хладнокръвието на Пианиста. Ударът му в болницата беше дързък и все пак успешен. Нападнатият колега, след като се свести, не даде никаква нова и полезна информация. Бил е изненадан и моментално неутрализиран. Вярно, че не се отличаваше с безупречна физическа подготовка, беше доста пълен и не особено пъргав, тулупът му с тулуп, но какво да се прави! Това бяха хората, с които разполагаха. За тези пари не се

намираха много желаещи да си рискуват живота. От новите попълнения оставаха на работа тези, които не можеха да се реализират в частния бизнес, или тези, които все още имаха някакви нравствени и морални подбуди. И ако не се водеха от идеализирани представи, които животът светкавично разбиваше, то поне имаха чувство за дълг и отговорност.

Вратата на кабинета се разтвори със замах и вътре връхлетя Димитър, запъхтян и зачервен. Носеше резултатите от лабораторията. Приятелят му не беше го подвел и в изключително кратък срок те разполагаха с данните от сравнителния анализ.

— Имаме го! — извика Димитър и му подаде бланките.

Въпреки големия си опит, Николай също не можа да сдържи вълнението си. То пролича в бързината, с която прегледа резултатите. Наистина го имаха. Най-сетне имаха заподозрян! Сега трябваше час по-скоро да вземат заповед от прокурора за неговото задържане. Основанията бяха достатъчни. Пробата от космите му съвпаднаше по характеристики с тези на косъма, открит в шапката, намерена на местопрестъплението. Питона трябваше да бъде доволен. Рядко се случваше да напреднат толкова бързо. Май младокът имаше потенциал!

Николай му се усмихна окуражително и посегна към телефона, за да уведоми шефа за резултатите.

Елена не беше от най-добрите слушатели. Тя непрекъснато ахкаше, прекъсваше я и задаваше въпроси, изпреварващи хода на събитията. На Магдалена ѝ отне доста време да разкаже всичко, което ѝ се случи, всичко, което премисли, и изводите, до които бе достигнала. А информацията, която се надяваше да получи от нея, бе твърде оскъдна. Елена вече ѝ беше разказала каквото знаеше за разговора на Мария с Виктор, но за този с Александър спомените ѝ бяха съвсем смътни.

— Лени, колкото и малко да си чула, повтори го дума по дума, моля те! — не губеше надежда Магдалена.

— Маги, бях изпила цяла голяма бутилка кола и щях да се пръсна! Мислех само за това как по-бързо да стигна до тоалетната! Помня, че си хвърлих чантата, дори не видях къде падна, извиках им,

че ще се напишкам, и едва стигнах... — Елена почти се бе разплакала от съжаление, че е пропуснала нещо важно.

— Добре, Лени — опита се да я успокои Магдалена. — Но докато си се приближавала към тях, ти си ги видяла как седят, нали?

— М-м-м-да, Александър май я беше хванал за ръката...

— Май или наистина?

— Хванал я беше! Да, сетих се! Дори си помислих, че ще пропусна нещо интересно, защото той ѝ говореше леко усмихнат. С оная усмивка, нали знаеш, когато мъжете искат да ти се харесат...

— Говорил ѝ ... Много добре! Виж колко неща си забелязала! Като си се приближавала, не може да не си чула поне края на репликата му, нали?

— Той я попита нещо... Не знам, не помня...

— Добре, успокой се. Ти за какво си мислеше тогава?

— Мислех си, че ще се изложва всеки момент, пък той се обърна към мене и нямаше как да не му отговоря... Да, за нещо май току-що се бяха обзаложили, защото ми каза: Елена, ти си свидетел! Точно така, спомних си! — тя беше много щастлива, че може да помогне на приятелката си. — Сетих се, сетих се! Ставаше дума кой на кого да направи компания, ако спечелят някакъв облог! Точно така! Кой кого да заведе на вечеря! Но за какво са спорили, убий ме, не знам!

— Защо аз да те убивам. Има си човек за тази работа! — черният хумор на Магдалена накара Елена да потръпне.

— Прехапи си езика, Маги! — отвърна ѝ тя. — Маги, мислиш ли, че Александър може да е... Невъзможно!

— И аз не знам вече какво да мисля! Като си припомням кой какво е чул от мен и как е реагирал, стигам и до него. Освен ако не е някой, за когото изобщо не се сещам...

— Маги, ето го, идва! — Елена подскочи на стола и хвана Магдалена за ръката. — Да остана ли с тебе?

— Не, Лени, тук нищо не може да ми се случи. Пък и той е наясно, че ти си свидетел на срещата ни. Така че по-добре тръгвай. Искам да говоря насаме с него.

— Дръж си телефона в ръката и при най-малка опасност веднага ми звънкай, чу ли? Ще бъда наблизо! — Елена я целуна за сбогом и стана да си ходи.

— Здравейте, мили момичета! — Александър се приближи свеж и елегантен въпреки продължителния работен ден във фирмата. Беше около тридесетгодишен, висок, със спортна фигура и не съвсем правилни, но много привлекателни черти на лицето. Правеше впечатление на млад мъж, който знае какво иска и как да го постигне.

— Здравсти и чао! — Елена хвърли многозначителен поглед към Александър и за последно се обърна към приятелката си, като натъртваше думите. — Ще чакам да ми се обадиш!

— Лени, прибирай се!

Александър се усмихна, изпрати Елена с поглед и се обърна към Магдалена.

— Права е да се притеснява за тебе, не мислиш ли?

— За какво намекваш? Пак ли ме обвиняваш, че разпитвам?

— Да си призная, имам такива подозрения. Двете с приятелката ти сте обсъдили навярно всичките си познати. Ще бъда поласкан, ако съм бил включен и аз. Така ли е? — директният въпрос я свари неподготвена, а погледът му я смути. Тя не отговори, само повдигна рамене.

— И сега Елена сигурно ще кръжи някъде наоколо, докато не се успокои, че си се прибрала. Не мислиш ли, че това поведение е опасно за нея? — продължи да настъпва Александър.

— Разбира се, че мисля! Ама каквато е дебела глава, не мога да я разубедя...

— Добре, кажи ми номера й.

— Защо мислиш, че на тебе ще има повече доверие и ще те послуша?

— Сега ще видиш. Кажи го. Веско, ела насам, ако обичаш! — обърна се той към бармана. — Или не, Магдалена, по-добре я набери ти от твоя телефон, но аз ще говоря!

Магдалена въпреки волята си се подчини, толкова беше убедителен. Имаше нещо в гласа му, на което не можеше да се съпротивлява. Набра номера на Елена и му подаде телефона си.

— Ало, Елена! Александър съм. Слушай, моето момиче, опасенията ти са напразни... Много добре знаеш за какво говоря. Затова ме чуй добре... Не, ще бъдеш така добра да ме изслушаш. Сега се прибирай право в къщи, за да не нося отговорност и за тебе!... Да, ще ти казвам какво да правиш, след като двете с приятелката ти... Ще

спреш ли за малко, за да ме чуеш? Обещавам ти най-тържествено, че ще я изпратя до входната ѝ врата... Да, думата ми е достатъчна, но ако не вярваш, ето ти Веско, който стои тук до мене и слуша нашия разговор. Давам му телефона да потвърди — и Александър му протегна апаратчето. Веско повтори чутото и му върна телефона. — Добре, Елена, радвам се, че се разбрахме. Желая ти лека вечер. И право вкъщи! Добре, ще я пазя... Пази се и ти.

— Нашите не знаят, че съм с тебе, мислят, че съм с Елена. На тях няма ли да се обадиш? — подкачи го Магдалена, най-сетне успяла да се окопити. Пък в края на краищата наистина имаше свидетели, че е с него! Ако нещо се случеше, той щеше да е първият заподозрян.

— С най-голямо удоволствие. Но този път от моя телефон. Трябва да ти имам номера. — Александър бързо натисна клавишите и след малко разговаряше с родителите ѝ. Представи им се, обеща да я доведе, каза, че няма да закъсняват, и отново повика Веско за свидетел.

— Е, сега, след като свършихме всички формалности, можем малко и да разпуснем, не мислиш ли? Какво да ти предложи? Помня, че преди да заминеш, поръчваше текила, а може вече като германка да си минала на бира, така ли е? Но в такава зимна вечер бих ти препоръчал червено вино. Имаме наистина хубаво.

— Да, предпочитам вино. Мерло. Бирата я пия в по-горещи дни, а за текилата отдавна съм забравила, то беше моментно увлечение.

Александър даде знак на Веско да дойде и докато той правеше поръчката, Магдалена се замисли как да подхване разговора. Налагаше се да бъде нащрек и да не се оставя да бъде подведена от кавалерското му поведение. Трябваше да има начин да се добере до истинската му същност. Реши да започне с опипване на почвата. Сети се за вчерашното убийство. Дали има алиби за времето на извършването му?

— Как ти върви работата? По цял ден ли си зает в офиса? — попита тя сякаш между другото.

Веско вече бе донесъл виното и няколко чинии с мезе. Александър изчака да го налее по чашите и вдигна своята.

— За твоє здраве и за здравето на сестра ти! — Магдалена се чукна с него, а той най-сетне отговори на въпроса ѝ. — Да, зает съм по цял ден, но не седя непрекъснато там, ако това имаш предвид. Имам срещи и с клиенти на фирмата. Правя програми, които след това

трябва и да поддържам. Но не убивам момичета между срещите, макар че понякога имам желание да се разправа с някой от поръчителите. Работят с програмите като неандерталци, после обвиняват нас. Това те интересуваше нали? Дали имам алиби? — Александър я гледаше със сериозно изражение на лицето, но в очите му имаше смях.

Магдалена вече съвсем се обърка. Той четеше мислите ѝ. Може би тогава просто не трябва да ги крие. Ще кара направо. И ще го наблюдава. Дори и да я лъже, това ще бъде предизвикано от някаква важна за него необходимост. Значи трябва да открива мотивите, които го карат да казва едно или друго. Защо тогава ѝ каза за алибито?

— Много си проницателен — засмя се тя, решавайки да демонстрира хладнокръвност. — Елена ми каза, че със сестра ми сте се хванали на бас. Кой го спечели?

— Ами трябваше аз да го спечеля независимо от резултата... Елена е много забавна, ама вижда нещата такива, каквито иска да ги види. Дори не успя да разбере за какво говорим, тъй като се изстреля като снаряд към тоалетните.

— И за какво спорихте? Как така победата ти е била сигурна?

— Много просто. Обзаложихме се на една вечеря. Ако спечелех аз, Мария трябваше да ми прави компания. Ако спечелеше тя, трябваше аз на нея да ѝ правя компания. Беше шега, както разбираш. Просто повод да я поканя. По-точно, мислех, че каня теб!

— И покани ли я? Ходихте ли на вечеря? — Магдалена се напрегна в очакване на отговора. Александър се усмихна, вдигна чаша да се чукнат отново и я погледна над чашата с изражение, което тя не разбра. Приличаше на дълбоко стаена болка.

— За съжаление, не. Ако бях по-настоятелен, може би нямаше да се случи всичко това. Щях да я предпазя. Повярвай, Магдалена, безкрайно съжалявам, че по такъв повод се срещаме с тебе. Отдавна исках да ти кажа, че си от хората, които ценя безкрайно много, радвам се, че ми се обади, но щеше да е много по-добре, ако причината не беше тази...

Какво беше това? Опитваше се да я оплете в мрежата си? Лъжеше ли я или не? Можеше ли един убиец да говори и да се държи така, или той просто е един добър и мил човек, търсец начин да я утеши?

— Благодаря ти, Алекс. — Магдалена реши да се стегне и да не се размяква както с Юли. — И все пак какъв беше поводът да се хванете на бас?

— Много приятен. Късметите в баницата. Пошегувах се, че при близнаците навярно и късметът е еднакъв, а тя каза, че сестра ѝ била по-голямата късметлийка. И обеща като доказателство на другия ден да донесе късметчетата.

— Донесе ли ги?

— Не знам. Аз се забавих. Имам една стара леля, която трябваше да посетя. Живее сама, горката. Когато дойдох тук, Мария току-що си е била тръгнала с Виктор.

— Значи затова тези листчета са били в чантата ѝ... Носила ги е, Алекс! Искала е да ти ги покаже. Жалко наистина, че не си бил тук! Най-малкото щеше да означава, че не си бил ти...

— Магдалена, причиняваш ми огромна болка, като допускаш тази мисъл. Познавам ви и двете отдавна. Познавам приятелите ви. Как можа да помислиш, че съм способен да ви посегна. Как да ти докажа, че не съм аз?

— Не знам. Може би като хванат истинския...

Двамата се умълчаха. След като през цялото време беше под напрежение да го хване в лъжа, сега Магдалена изведнъж се почувства напълно изтощена и някак изпразнена. Осъзна, че от все сърце желае той да е невинен. Устните му изглеждаха твърди и издаваха непреклонност, но погледът му бе внимателен и мек. Държеше се така, както винаги бе очаквала да се държи един истински мъж. От него се излъчваше достойнство и някакво усещане за вътрешна сила.

— Ти... разбра ли, че тя не съм аз? Искан да кажа, че...

— Че се е представяла за тебе? Ако трябва да съм честен, не. Въпреки че един или два пъти усетих леко съмнение. Но я видях за съвсем кратко, а и тя като тебе обичаше да прокарва пръст по дясната си вежда.

— Нищо подобно! Тя не прави така! — оживи се Магдалена. — Ха, виж ти! Значи ме е имитирала наистина добре! А ти откъде знаеш, че аз имам такъв навик?

— Малко ли бях с вас, преди да заминете! Още тогава забелязах, че понякога, особено като се замислиш, си пригладждаш веждата.

— Ами да! Получих лек белег, след като паднах като малка, после всичко изчезна, но ми стана привычка да си разтърквам веждата. А как си забелязал, че това съм аз, че съм по-различна? Ние сме съвършено еднакви! — тя продължаваше да се опитва да го хване поне в противоречие. Ако лъжеше, беше съвършен!

— Трябва да ти призная, че трудно ви различавах, но винаги съм гледал повече тебе. Все пак ти си тази, която исках да опозная по-добре. Може би заради огъня в тебе. Сестра ти е по-спокойна... Но настина съм засрамен, че тя успя да ме заблуди. И трябва да ти се извиня. Ако ми позволиш да те опозная по-отблизо, ще те различавам и с вързани очи.

Защо ли ѝ стана толкова приятно? Как да приеме този намек? Магдалена си представи Александър в ролята на сляпа баба и се разсмя. Телефонът ѝ звънна. Все още засмяна, тя го включи и изведнъж кръвта се смъкна от лицето ѝ. По нейните реплики Александър разбра, че говори с баща си, но по въпроси като „Как?, Кога?, Сигурни ли са?“ не можа да определи за какво става дума.

— Магдалена, нещо със сестра ти ли? — я попита той, видимо развълнуван.

— Виктор. Задържан е. За убийство.

— Не може да бъде! Той е последният човек, за когото бих помислил!

— Сега са съобщили по новините... Имало доказателства. Значи затова оня лейтенант го оскуба!

Александър я погледна учуден, но телефонът ѝ отново зазвъня и тя не можа да продължи. Този път се обаждаше Елена. Магдалена почти не успя да се вмести в потока от думи, който се лееше от слушалката. Докато говореше с нея, забеляза, че Александър, който не пушеше, извади една от нейните цигари и запали.

— Елена. Шокирана е. И е възбудена от това, че ще я викат за свидетел. Знаеш ли, Алекс, благодаря ти за всичко, но ще тръгвам. Няма нужда да ме изпращаш. Ето, всичко свърши.

— Не бързай с изводите, Магдалена. Той е задържан, но още не е осъден. Може и да не е Виктор.

— Прав си. Но за да го арестуват, значи има за какво. Още не мога да го осъзная. Искам да се прибера, да чуя следващите новини и да остана малко сама. Трябва да премисля някои неща...

— Не си въодушевена. Нали това искаше — да хванат този, който нападна сестра ти.

— Да, но... Познавам добре Виктор и съм в пълен потрес.

— Още ли се съмняваш в мене? — той зададе толкова тихо този въпрос, че тя едва го чу.

— Не исках! Още от самото начало не съм искала да се съмнявам в тебе, но... Разбери ме! Всичко сочеше, че е някой от познатите ми... Аз ще тръгвам, Алекс, нашите ме чакат.

— Добре. Ще те изпратя. И не възразявай. Това е мое задължение.

— Хубаво, щом се чувстваш задължен... — Магдалена усети леко клъвване в сърцето. Нима всичко при него е просто добро възпитание?

— Магдалена, какво си дете! Не разбра ли, че искам да прекарам още малко време с тебе? — той наистина четеше не само мислите, но и желанията ѝ.

Тя за първи път се почувства спокойна и защитена. Нещо топло се разля в гърдите ѝ и тя усети пак онова голишарче, което трептеше и искаше да изхвъркне. Мислеше, че след раздялата с Майкъл е изпаднало от гнездото. Зарадва се, че още е там и пърха. Магдалена се усмихна на Александър и облече якето си, което той държеше. Дали така ѝ се стори, или леко я прегърна, докато ѝ помагаше?

Вместо удовлетворение от добре свършената работа Николай изпитваше смътно чувство, че е влязъл в задънена улица. Зачете отново протокола от разпита. Заподозреният Виктор Христов даваше пълни и точни показания за самоличността си. Те се покриваха с изявленията на свидетелите. Не отричаше, че вечерта на двадесет и пети декември към седемнадесет часа е отишъл в заведението „Арките“, където е срещнал пострадалата Мария Владова в компанията на приятелката ѝ Елена Лефтерова. Към седемнадесет и тридесет двамата са напуснали заведението и са отишли в дома на неговия колега Атанас Вълев, където са присъствали още седем души, изброени поименно от обвиняемия. Малко след двадесет и един часа Мария е изявила желание да си тръгва и Виктор е извикал такси, с което са пристигнали пред дома ѝ някъде към двадесет и един и

четиридесет. За събитията след този момент започваше да отговаря уклончиво. С редица уточняващи и улавящи въпроси Николай успя да изясни, че заподозреният се е намирал в много висока степен на алкохолно опиянение, като е бил и под наркотично въздействие, тъй като на събирането някои са пушили и трева. Заподозреният не уточняваше кой, нито имаше спомен за количеството изпит алкохол, но твърдеше, че по принцип нито пуши, нито пие, а от тревата си бил дръпнал само няколко пъти... Бил под въздействие на празничното настроение, тъй като с колегите са чествали завършването на сложен проект. След изясняването на тези обстоятелства заподозреният категорично отхвърляше да е извършил физическо насилие над пострадалата, като държеше на първоначалното си твърдение, че я оставил във входа и е тръгнал да се прибира пеша, тъй като „искал да се проветри“. След представяне на шапката като доказателство не отричаше, че е негова, но продължаваше да твърди, че не е забелязал кога и как я е загубил, защото не е бил на себе си. Когато Николай го притисна с въпроса откъде са нараняванията му по лицето, той видимо се притесни. Виктор имаше пресни белези, които съответстваха на нанесени при самоотбрана удари. Когато разбра, че ще бъде направена експертиза за доказване идентичността на намерения под ноктите на пострадалата материал с неговите епидермални клетки, той видимо рухна. Николай разбра, че Виктор вече няма психически сили за съпротива, и го попритисна с точно подбрани навеждащи и улавящи въпроси. Той се оплете, започна да си противоречи и накрая заяви, че ще направи пълни самопризнания. Не отрече, че е нападнал момичето във входа и че тя се е отбранявала. Но твърдеше, че от един момент нататък всичко му се губи. Признаваше напълно вината си за нападението над Мария Владова.

Николай въздъхна и запали поредната цигара. Стана, отиде до прозореца, отвори го и вдиша с пълни гърди. След гъстия тютюнев дим, запълнил стаята, студеният нощен въздух му се стори като еликсир. Загледа се в осветените прозорци. Въпреки късния час градът не заспиваше. Хората с радостно оживление се подготвяха за Нова година. На много места святкаха и премигваха най-различни разноцветни лампички. Николай живееше сам и нямаше коледна украса. Откъде време за такива излишества! Празникът за него щеше да настъпи след приключването на това дело. Беше невъзможно да си

представи как седи край елхата с приятели, а в касата го чакат документите по незавършения случай на Пианиста, как престъпникът е някъде сред нищо неподозиращи хора, върви и търси следващата си жертва.

Защо не беше удовлетворен? Нали вече имаха заподозрян по делото! С направени пълни самопризнания за нападението над единствената все още жива свидетелка по делото на Пианиста. Николай разчиташе на интуицията си, а в този случай тя му казваше, че нещо не е наред. Виктор отказваше да признае покушенията над останалите жертви. Това беше логично. Отричаше да владее каквито и да било източни похвати. Да не е глупак сам да си окачи примката на врата! Дали самопризнанието не беше ловък ход от негова страна? Мария все пак не е убита. И да дойде на себе си, едва ли ще каже нещо по-различно от неговите показания. Да, била е нападната от Виктор, който не си спомня какви ги е вършил. Само това. Нямахше как да го свържат с другите убийства, нямаше никакви улики, които да докажат участието му в тези престъпления. А характерното петно? Може случайно да го е получила сред многото други удари...

На всички въпроси, свързани с реферата на Мария и откраднатото календарче, Виктор отговаряше еднозначно. Да, виждал е тази папка. Да, Магдалена е разпитвала за някакво календарче. Но той нито е чел въпросната работа, нито има представа какво е това календарче. Николай му зададе редица контролни въпроси с цел да го хване в лъжа, но не стигна до нищо.

Хвърли фаса през прозореца и го затвори. Ако Виктор бе Пианиста, той много умело бе изградил своята защита. Не можеха да му вменят нищо повече от едно нападение с тежки телесни повреди. И то ако експертизата се произнесе положително за уликата... Да, тежко престъпление. Да, със съответното наказание. Но при добър адвокат всичко щеше да му се размине с едно твърде меко наказание. Изобщо не можеше да се сравни с присъдата, която би получил, ако се докажеше, че той е извършил серийните убийства. А между впрочем, Виктор в края на разпита заяви, че няма да каже и дума повече без адвокат. Което си беше негово право.

На Николай му беше ясно, че работата тепърва започва. Трябваше да се издирят и разпитат свидетели за придвижването на Виктор в дните на убийствата. За това време той имаше доста неточни

спомени. Дали наистина не се сещаше какво е правил? Може би умишлено поддържаше такова поведение, защото му бе известно, че ако не става въпрос за нещо важно, невинният човек никога не може да си спомни с какво се е занимавал на определена дата. С неговото ниво на интелигентност Пианиста със сигурност знаеше, че едно алиби, изпипано и веднага представено, би събудило подозрения у специалистите.

А освен Виктор имаше още поне двама, които косвено бяха въввлечени от Магдалена в тази история с откраднатата улика. Александър Милев, програмист в сериозна фирма със западно участие, собственик на заведението „Арките,“ и съседът Юлий Костов, перспективен млад учен, физик в научноизследователски институт. Вината на Виктор все още не беше доказана. Трябва да продължат оперативното разследване и по тези две линии. Николай пак се сети за Магдалена. Тя трябва все още да бъде много внимателна. Но дали това непредвидимо момиче няма да се втурне отново в собственото си разследване, като разбере, че истинският убиец може все още да се разхожда на свобода? Доколкото я беше опознал, Николай подозираше, че от нея може да се очаква всичко...

Вече трета нощ Ценко се въртеше на своя матрак и се стряскаше от кошмари. Защо му трябваше да ходи и да наднича там, където не му беше мястото!

Големият град омагьосваше Ценко. Сам на себе си господар, доскоро той се чувстваше голям и независим. Обичаше вечер, когато се прибираше в мазето, да наблюдава от своето прозорче улицата и съседните блокове. От малък бе съобразителен и забелязваше много неща, от които си правеше изводи. Това бе любимото му занимание. Знаеше кой от съседите колко пъти в седмицата ходи до магазина, какво купува, какво се изхвърля в кофите. Забелязваше кой с кого се прибира и кога закъснява. Виждаше къде икономисват от всичко — дори вечер си светят само с екрана на телевизора, и къде до късно през нощта свети ярка светлина. По празниците хората си бяха направили украса и той обичаше да занича по прозорците да я гледа. Имаше мъгляв спомен от детските години, когато с майка си нареждаха заедно

елхата. Ако беше жива, може би нямаше татко му да се пропие и всичко щеше да бъде различно...

...В коледната вечер си бе направил малко празненство. Украси със звезди от станиол малко борово клонче и го сложи в един буркан на перваза. Позволил си бе да си угоди от спестените пари с няколко резена салам върху твърд комат хляб и тъкмо хапваше сладко-сладко своя сандвич, загледан в звездната нощ, когато забеляза, че отсреща става нещо интересно. Ценко се измъкна бързо като змиорка през прозорчето и на прибежки се спотаи до входната врата на отсрещния блок. Вътре имаше трима души — двама мъже и една млада жена. Той дойде точно навреме, за да види как единият мъж просна другия на земята, след което заедно с жената, която бе доста уплашена и леко раздърпана, влезе в асансьора. Лампата във входа изгасна, но от уличното осветление вътре се процеждаше слаба светлина. Момчето постоя, погледа и точно се зачуди дали да не иде да провери диша ли онзи, когато той се размърда и стана, олюлявайки се. Поогледа се и тръгна да излиза. Ценко се дръпна в тъмното, за да не го види мъжът. После отново надникна във входа, беше празен. Предпазливо влезе и се огледа дали няма да намери нещо, но в този момент отново заработи асансьорът и той пак се притаи отвън. Появиха се същите мъж и жена. Но тя явно беше в безсъзнание, защото мъжът я носеше на ръце. Тя не изглеждаше никак добре. Мъжът я сложи на пода, огледа се, побутна с крак една черна шапка и излезе със забързана крачка. През цялото време от чантата ѝ се разнасяше телефонен звън...

Ценко не беше глупав и знаеше от филмите, които бе гледал в Дома, че не бива да влиза вътре и да оставя следи. Разбра, че е станал свидетел на нещо сериозно и лошо. Със свито сърце се прибра в своето мазе. Щом я търсеха по телефона, значи скоро трябваше да я открият, утешаваше се той, хапейки пръсти от напрежение. Нямаше към кого да се обърне за помощ, не знаеше какво да предприеме. Винаги излизаше той виновен... Почувства се малък, беззащитен и много-много самотен. За първи път се замисли дали да не се върне в Дома. Седеше на своето прозорче и гледаше към отсрещния вход с надеждата някой да влезе и да предприеме нещо. Когато след цяла вечност вътре светна, Ценко разбра, че някой слиза по стълбите. Скоро видя как отсреща се засуетиха, затичаха хора. Не след дълго засвириха сирени и пристигнаха една след друга линейка и няколко полицейски

коли. Много искаше да узнае дали жената е още жива. Когато се промъкна към мястото, видя същия мъж да стои наблизо... Ценко се уплаши и разбра, че няма да посмее да разкаже какво е видял. Мъжът бе облечен добре и изглеждаше като онези солидни господа, които се возеха в скъпите коли и не му даваха нито стотинка, когато им миеше стъклата.

От онази нощ Ценко изгуби самообладанието си. През деня се озърташе да не би онзи човек да го гледа отнякъде, а нощем подскачаше при най-малкия шум. Ами ако мъжът го е забелязал и идва да го удуши? Дали да не иде при ченгетата да разкаже какво е видял? Но каква защита може да очаква от тях? А ако те само му се изсмеят, какво ще стане после? Нали мъжът ще разбере кой го е издал?

Кой би повярвал на него, дриплъто?!

29 ДЕКЕМВРИ

...Някой звънеше на вратата. Магдалена я отвори и видя Юли. Той протегна ръка, хвана я и я поведе навън, както си беше по леки домашни дрехи. Зачуди се защо не ѝ е студено, но ето стълбите свършиха, той отвори входната врата и вместо да излязат на заснежената улица, те се озоваха на един път сред полето. Колко бързо бе минала зимата! Беше топло, тревите бяха избуяли и се люлееха като море. Юли ѝ каза, че ще я заведе при сестра ѝ, и тя от радост бързо го целуна по бузата. Той я привлече към себе си, прегърна я и двамата тръгнаха по пътя, но в този момент отнякъде изникна Александър. „Още ли се съмняваш в мене“, попита я той. Тя се смути, не знаеше как да реагира. Александър я погледна с пронизателния си поглед и тихо каза: „Само аз мога да те заведе при Мария.“ Тримата продължиха да вървят по пътя, а Магдалена с кожата си усещаше напрежението между двамата мъже. Трябваше да направи своя избор, но се страхуваше да не сбърка. Изведнъж излязоха на брега на една река. „Там някой се дави“, уплашено извика тя. Някой се бореше с вълните напред бързото течение. Юли скочи в реката и Магдалена разочаровано се зачуди защо и Александър не отива да помогне. В този момент най-сетне видя, че този, когото вълните заливат и премятат, е Виктор, но Юли кой знае защо не му подава ръка, а се опитва да му натисне главата под водата. Тя се развика и се обърна към Александър, но той се усмихна особено, хвана с фините си пръсти ръцете ѝ така, че не можеше да мръдне, и я повали на земята. Беше като вцепенена. Още малко и ръцете му щяха да стиснат с мъртва хватка врата ѝ. Магдалена отново се опита да вика, но с ужас разбра, че от устата ѝ излиза само хриптене. Никой нямаше да я чуе...

— Маги, детенце! Събуди се, миличкото ми. Маги...

Магдалена отвори очи, все още зашеметена от съня. Колко е хубаво, че си е вкъщи, в леглото, а не там, в оня кошмар! Тогава се сети, че всъщност Виктор е арестуван, а тя за малко не се отдаде оня

ден на Юли, докато подозираше Александър, който пък вчера накара голишарчето в душата ѝ да трепка, готово да хвъркне... Добре се е оплела, няма що!

— Няма нищо, милото ми — галеше я майка ѝ по косата. — Чух те, че викаш... Всичко е наред, детенце, това е било само сън.

— Не, мамо, нищо не е наред. Не искам повече да сънувам! Всяка нощ е това. И става все по-зле! Плаша се от тия сънища!

— Недей! Нали знаеш, че насън мозъкът ти преработва получената през деня информация. Без логика. Получават се абсолютно необясними връзки...

— Точно затова! Страхувам се, че нещо съм забелязала, но не знам какво е било. И в сънищата ми се появяват неща, които нито ги мисля, нито ги искам! И не знам откъде се взимат!

— Искаш ли да поговорим с доктор Златинов? Би могъл да ти препоръча някакво леко приспивателно. Не искам да ти давам от моето, защото може да е силно за тебе.

— Маменце! Не знаех, че не можеш да спиш... Внимавай с тия приспивателни!

— Няма нищо, не се безпокой. Доктор Златинов ми даде едно, към което не се привиква.

— Мамо, всичко ще се оправи! Аз знам, че Мари ще се събуди! Говоря ѝ и съм сигурна, че ме чува. И че в един момент ще реши да се върне! Повярвай ми!

— Да, рожбенце, и аз вярвам в това. И аз непрекъснато ѝ говоря. Може би затова не мога да спя. Като затворя очи, и продължавам да говоря с нея... Искаш ли да поспиш още, или ще ставаш?

— Ставам! М-м-м, колко хубаво мирише на кафе! — Магдалена скочи и прегърна майка си. — Много те обичам, мамо! И не се притеснявай толкова много, маменце, моля те! Двете с Мари имаме нужда от тебе!

— Добре, детенце! Хайде тогава ела в хола да ми правиш компания, докато тръгна за болницата да сменя татко ти.

Майка ѝ още веднъж я помилва по разрошената коса и излезе от стаята. Магдалена бързичко скочи в дънките, приключи скоростно сутрешния тоалет, като плисна две шепи вода на очите си, и отиде в хола, където вече я чакаше любимата ѝ чашка, пълна догоре със силно кафе. Първата сутрешна цигара малко я примири със света. Майка ѝ

отдавна бе престанала да мърмори за вредата от тютюна. Преди две-три години, когато двете със сестра ѝ бяха току-що пропушили, Мария дружеше с едно момче от горните класове. Та той един ден се обадил на майка ѝ с предложение за среща. Казал ѝ, че иска да си говорят нещо важно, касаещо дъщеря ѝ. Срецнали се в едно кафене и момчето заявило, че майката трябва да дава пример на дъщерите си и да се откаже от вредния навик. Той самият отказал цигарите, за да въздейства на сестрите. Тя умираше от желание да си запали една с кафето, но стоически удържала до края на възпитателната среща, засрамена от сериозността на младежа. Тогава Магдалена си умираше от смях, като наблюдаваше как майка ѝ като ученичка си крие от тях цигарите и се прави, че не пуши... Сега със свито сърце я гледаше как се опитва да си придаде бодър вид и си даде дума, че в деня, в който Мария оздравее, ще захвърли веднъж завинаги пушенето. И ще накара и майка си да се откаже. Изглеждаше много изморена, дори състарена. А беше толкова жизнена и по младежки възторжена, преди да се случи всичко това...

На вратата се звънна. Магдалена скочи, изтича да отвори и изпита чувството, че се е върнала в съня си. На прага стоеше Юли.

— Здравей, извинявай, че толкова рано те безпокоя, но ти нося тази книга...

— Юли! Знаеш ли, че точно този момент сънувах тази сутрин! — тя беше така впечатлена от съвпадението, че реагира преди дори да помисли.

— Мене ли? И как ме сънува? — той също бе изненадан.

— Не бързай да се радваш. Беше по-скоро кошмар. Там бяха още двама мои приятели и всичко свърши много зле. Просто съм много обърквана, Юли... Подозирам всички за всичко!

— Мога ли с нещо да ти помогна? Ако искаш, можем да излезем някъде... Може пак да се разходим в парка... Ще се освободя към три, три и половина.

— Не знам още, извинявай. Ще ходя в болницата и не искам отсега да се уговаряме. Обади се по-късно да се разберем, става ли? Или аз да ти звънна?

— Добре. Само да запиша номера ти — и той ѝ подаде книгата, за да си освободи ръцете. — Заповядай, това е за тебе. Нали говорихме

оня ден и за източните философии и ти обещах да ти дам нещо да почетеш.

— А, да! Благодаря ти, че не си забравил! Готов ли си да пишеш номера ми? — и тя го издиктува. — Дай ми и твоя.

— Маги, покани Юли да влезе, не го дръж така на вратата! — обади се майка ѝ, току-що излязла в коридора.

— Благодаря ви, госпожо Владова, отбих се само за малко, бързам за работа. Довиждане, Магдалена, ще чакам да се обадиш! — и Юли изтича надолу по стълбите. Тя го изпрати с поглед. Наистина беше хубав! Споменът за целувките му още я караше да изтръпва както онзи ден в парка. Какъв беше този нелеп сън?! Нали вече са хванали престъпника!

Тя влезе, седна в любимото си кресло и отвори книгата. Прочете оттук-оттам по нещичко, реши, че е интересна и си струва да я прегледа. Щеше поне малко да я разсее от мрачните мисли. Телефонът звънна и тя чу гласа на капитан Стоев. Искаше да я види в удобен за нея час, но възможно най-скоро.

Той обичаше много работата си, беше уважаван от колегите, които търсеха и ценяха мнението му, но днес просто не му вървеше. На няколко пъти срещна недоумяващите им погледи, когато на зададен въпрос отговаряше неточно, дори с някакви безсмислици. Мислите му отлитаха другаде и не можеше да се съсредоточи. Тя можеше в скоро време да бъде негова! Видя го в очите ѝ, чу го в гласа ѝ. Беше сигурен, че ѝ е приятно с него. Усмиваше му се и го гледаше с тези нейни невероятни очи... А в тях четеше откровена покана. Но все още се боеше да се отпусне. Ситуацията я караше да бъде предпазлива, но той ще успее да я предразположи. Ще намери начин да я заведе на вилата си... Тогава тя ще отрече това, което засега потискаше у себе си. Ще съвсем малко и ще я държи в ръцете си. Ще люлее в прегръдката си... Важното бе, че най-главното решение е намерено. Той е на верния път.

Изпитваше невероятно удоволствие, когато гледаше как действията се развиват по неговия сценарий. Беше хитър ход от негова страна да остави шапката на онзи малоумник.

Тогава беше тръгнал да я търси и изпита огромно разочарование, когато я видя в неговата компания. На всичкото отгоре оня видимо не беше напълно на себе си. Проследи ги до входа на блока, където с негодувание видя как явно подпийналият ухажор започна да става твърде нахален. Как смееше така да се отнася някой с неговата богиня?! Тя веднага отстрани от себе си натрапника, но това го направи още по-настойтелен. Налетя да я целува, а тя решително го отблъсна. Не влизаше в плановете му да се намесва, но и не можеше да стои безучастен. Сякаш всичко вътре в него се сви в една яростна топка, която със страшна сила се изтърколи в дясната му ръка, търсейки изход. Пристъпи и с един удар просна малоумника на пода. Оня не го видя, строполи се, без да разбере откъде му е дошло...

Никога няма да забрави онази подвеждаща благодарност в очите ѝ. Качи се с нея в асансьора, за да я изпрати до дома ѝ... И тогава там, в тясното пространство на кабинката, избухна онзи тъмен огън в кръвта му... Осъзна се едва когато тя се отпусна безжизнена в ръцете му. Стори му се, че не диша. Трябваше бързо да реши как да постъпи. Не му трябваше много време. Долу лежеше един насилник, трябваше да има и жертва. Изнесе отпуснатото ѝ тяло от асансьора и го положи на пода. Онзи вече го нямаше. Сигурно се бе свестил и си бе тръгнал. Още по-добре, защото моментално видя шапката му. Нека докаже, че не я е нападал! Обичаше криминални романи и знаеше доста за уликите и разследването на престъпления. Всяко добро произведение от този жанр приличаше на математическа задача. Дадено. Търси се. Трябва да се докаже. Както предполагаше, ченгетата влязоха в подготвения от него капан. Нека търсят собственика на шапката!

За себе си беше сигурен. Внимаваше никъде да не оставя следи. А сега вече бе унищожил и основната улика. Рискът бе голям, но играта си струваше.

За съжаление тя бе успяла да го одраска по шията. Видя следата от ноктите ѝ едва като се прибра вкъщи. Добре поне, че бе на място, което не се виждаше. А пък забеляза, че и оня малоумник ходи с лепенка. Дали и той не бе одраскан от нея? Щеше да е още един подарък от съдбата, която напоследък бе благосклонна и щедра към него. Трябва да използва шанса си. Останаха още две задачи за

разрешаване. Двама стояха на пътя му. Онази малка измамница, която ще е добре никога да не се събужда. И един съперник, който не може да няма слабо място. Другият вече е отстранен...

Младичкият лейтенант я чакаше на входа на управлението. Поздрави я със сърдечна усмивка и я поведе към кабинета на капитана. Магдалена тръгна след него, като с любопитство се оглеждаше. Досега не беше попадала на такова място. Мислеше, че ще види задържани престъпници с белезници, някаква по-особена атмосфера, но беше разочарована. Доколкото успя да забележи, отвътре полицейското управление приличаше на обикновено държавно учреждение. Лейтенантът почука на един от кабинетите на третия етаж и я въведе. Капитан Стоев веднага стана да я посрещне. Поздрави я и се обърна към високото момиче, което седеше на стола пред бюрото му.

— Благодаря ви, че се обадохте, госпожице. Сега, както се разбрахме, последвайте лейтенант Гаврилов, който ще ви каже какво трябва да направите. Ако се наложи, ще ви извикаме за разпознаване. Още веднъж ви благодаря за съдействието.

Лейтенантът и момичето излязоха. Капитанът имаше изморен вид въпреки все още ранния час.

— Как си, Магдалена? Спа ли по-спокойно, след като снощи задържахме Виктор? Знаеш, нали? Всички медии го съобщиха — усмихна ѝ се той.

— Изключено! Какво ти спокойствие! Дори сънувах, че моят съсед Юли дави Виктор, а Александър ме напада... Може ли да запалят?

— Разбира се — и Николай кавалерски ѝ подаде огънче, като също извади поредната цигара. — Точно за това те извиках. Все още не сме сто процента сигурни, че задържаният е този, когото търсим. Ти си схватливо момиче и разбираш, че не е толкова просто да се докаже вината на един толкова умен престъпник. Нямаме никакви преки доказателства. Позволявам си да ти кажа всичко това, за да си наясно със ситуацията. Но първо нека те попитам. Познаваш ли момичето, което току-що излезе?

— Не, не съм я виждала. Защо? — учуди се Магдалена.

— Тъй като твърди, че случайно е срещнала Виктор, просто питам дали не е била във вашата компания и оттам да го познава... Тя се обади тази сутрин — продължи Николай. — Чула снощи по новините съобщението за задържането на Виктор. Не исках да се раздухва случаят от журналистите, но ето че имаше полза! Те се разровили, свързали предишните убийства с последното от оня ден, като споменали и нападението над сестра ти. Момичето чуло това и се уплашило. Същата вечер, когато е пострадала сестра ти, то било нападнато от непознат, който отначало й направил добро впечатление. Срещнала го на спирката, където той я попитал дали отдавна чака трамвая. Казала му, че го изтървала за малко, и двамата се впуснали да обсъждат неуредиците на градския транспорт. Изглеждал прилично, говорел културно, дори не забелязала, че не е съвсем на себе си. Още не било твърде късно, имало хора по улиците и тя приела да повървят заедно до следващата спирка. Той й казал, че работи в телевизия. Добавил, че е фотогенична и някъде я е виждал, и тя, както си призна, решила, че това познанство може да е перспективно. Дори му дала телефона си. Всъщност именно заради това беше притеснена. По пътя той станал агресивен, тя вече забелязала, че май не е съвсем адекватен, и вече се чудела как да се отърве, когато той я дръпнал в един тъмен ъгъл и започнал да й налита. Тя твърди, че докато се отбранявала, доста добре го е изподрала...

— Така ли?! Значи следите по лицето му не са от сестра ми?

— Ще трябва да се установи от експертизата. Мария със сигурност е одраскала някого, защото открихме под ноктите й чужди епидермални клетки. Днес ще разберем, всеки момент очаквам резултатите. Но за да бъда съвсем честен, бях убеден, че белезите на Виктор са от нейните нокти. Пък и това беше най-големият ми коз! До този момент той отричаше всякакво насилие над сестра ти, твърдеше, че я изпратил, сбогували се, а пък къде си изгубил шапката, не помнел... Като му споменах, че разполагаме с такова доказателство, моментално се пречупи и направи самопризнания.

— Ама това не е ли достатъчно?! — Магдалена имаше съвсем смътна представа за работата на полицията и беше изненадана. — Нали си признава, значи е той!

— Не, Магдалена. За съжаление всяко самопризнание трябва да бъде подкрепено и с годни доказателства. Иначе и начинаещият

адвокат ще го обори.

— И сега, какво? Ще го пуснете ли?

— Не веднага, но ако нямаме нещо по-сериозно срещу него, ще се наложи да го освободим. Все още не му е повдигнато обвинение от прокурора.

Николай никак не обичаше да коментира тази страна от разследването, но в случая се налагаше да признае пред това момиче, че не са си свършили така добре работата, както му се искаше. Все пак основната му цел бе да ѝ разясни възможния риск, на който би могла да се изложи.

— Ама как така?! Признал си е, че е нападнал сестра ми, какво повече?! Ами ако е той? Ако се скрие, като го пуснете?

— За съжаление законът е такъв. Няма улики срещу него, че е извършил и другите престъпления, няма опасност да се укрие, с чисто съдебно минало е — това е положението! Но това са наши проблеми. Извиках те за нещо друго. Възможно е наистина Виктор да не е убиецът, когото търсим. При това положение имам основания да смятам, че той е някъде сред твоите познати. Искам да разбереш сериозната опасност, която те застрашава, ако продължиш неразумно да разпитваш и провокираш хората около себе си!

— Ама аз...

— Изслушай ме, моля те. Разбирам те добре — искаш да отмъстиш за сестра си. Но всяко подценяване на ситуацията може да се окаже фатално за тебе! Аз не мога да отделя човек, който да върви подире ти и да те пази. Разбираш ли?

— Да, разбирам... И кой може да е... убиецът?

— Все още не знаем. Но това, което със сигурност сме установили, е, че той владее много специфичен източен похват, с който парализира жертвата си...

— Него ли ми приложи, когато ме нападна в болницата? — прекъсна го отново Магдалена.

— Да. Жертвите затова не са се съпротивлявали. Сама по себе си тази хватка не е смъртоносна, ако не се приложи в крайния ѝ вариант. Но жертвата е като парализирана.

— Да, не беше приятно изживяване, меко казано... Източни бойни изкуства, значи... — Магдалена усети хладна топка в стомаха си. — Те са в тясна връзка с източните философии, нали? Върху

календарчето имаше снимки на такива книги! И Юли ми даде една тази сутрин... Извинете, ама като знаете всичко това, не можете ли да установите кой владее тази техника или както там се нарича?

— Не съвсем. Можем да открием кой би могъл да я владее, но без да сме сигурни, че му е известна. Пък и от това не следва, че той е нападателят.

— И... имате ли някого предвид? — Магдалена цялата бе слух.

— Моят помощник, лейтенант Гаврилов, проучи познатите ви и ето какво откри. Юлий Костов, за когото всички негови колеги дават изключително благоприятни отзиви, сериозно се е занимавал с източни бойни изкуства. Бил е много амбициозен и добър по думите на треньора му. Александър Милев пък е бил в Япония на специализация, където според източника ни също се е интересувал от този род занимания. Дори се е явявал на състезание, което спечелил с второ място. Било е за аматьори като него, но все пак успехът му е показателен. Също е с най-добри рекомендации от познатите си.

— И... какво излиза? Че един от двамата може да е убиец? Ако не е Виктор? — Магдалена имаше чувството, че се е върнала в своя кошмар от сънищата.

Телефонът иззвъня и тя подскочи. Нервите ѝ бяха опънати като струни. Едно е да сънува и да се събуди в безопасност, съвсем друго е да разбере, че може би в съня си е била по-близо до разрешаването на загадката. Може би наистина подсъзнанието ѝ е забелязало нещо. Ако можеше да знае какво...

— Добре, колега. Благодаря за съдействието.

Николай свърши разговора и се замисли. Магдалена с тревога наблюдаваше лицето му, станало изведнъж хладно и някак ожесточено.

— Лоши новини ли? — осмели се да попита.

— Ще видим. Може да не са чак толкова лоши. Поне за някого. Твоят приятел Виктор може и да не е виновен. Мария е одраскала някой друг. Трябва да е имало и трети човек. Още в началото мислех, че нещо не се връзва...

— Нито Юли, нито Александър имат драскотини по лицата си! Ами защо тогава си е признал, щом не го е одраскала Мария?

— Защо ли? Навярно и той не би могъл да ти отговори на този въпрос. Май в главата му всичко, станало онази нощ, се е объркало. Алкохол, трева... И спомените му са се наложили един върху друг.

— И сега какво?

— Сега си отиваш право вкъщи и забравяш всякаква самодейност! Ясно ли ти е? — Николай съзнаваше, че е груб, но наистина искаше да я стресне, за да я накара да се пази. — Може да е някой от тия двамата, Александър или Юли, а може да е и някой, за когото изобщо не си чувала. Някой, който те наблюдава, но ти не го знаеш. Което е най-лошият вариант...

Магдалена престана да го слуша. Темата беше изчерпана. Той още нещо ѝ говореше за риска, но тя знаеше, че нищо няма да я спре. Щом ченгетата не можеха да се доберат до убиеца с техните предписания за това какво може и какво не може, тя ще постъпва тъй, както ѝ казва сърцето. Беше си дала дума да стигне до този, който бе посегнал на сестра ѝ. И щеше да я удържи с цената на всичко. Капитанът нека си разследва Виктор, а тя ще се насочи към Юли и Александър. Господи, но тя ги познава толкова отдавна и винаги ги е харесвала! Нима може да се усъмни в Юли? Юли, с неговите горещи устни, очите му, които я прогаряха, прегръдката му, от която ѝ се подкосяваха краката... Колко беше нежен с нея, и как я омагьосваше с думите си... Невъзможно! Тогава значи е Александър? Александър, който я караше да се чувства сигурна и защитена така, както само у дома се е чувствала... Александър, който владееше всяка ситуация и със спокоен, но непрекословен глас караше всички да изпълняват волята му. Който четеше мислите и желанията ѝ... Също невъзможно! Капитанът спомена, че може да е и някой напълно неизвестен. Някой трети. Ако за него това е най-лошият вариант, за нея е най-добрият...

Тя отдавна бе напуснала управлението и бавно крачеше по шумната улица, без да забелязва нито хората, нито колите. Изведнъж наблизко изскърцаха спирачки и в следващия момент видя Александър, който бързо слезе от мощна черна тойота и се насочи към нея толкова радостен от внезапната среща, че дори забрави да я поздрави.

— Магдалена! Точно си мислех за тебе! Качвай се по-бързо, че тук не мога да спирам! — и той отвори предната врата и леко я побутна към седалката.

— Защо винаги ме буташ нанякъде?! — възмути се тя, но му се подчини. През главата ѝ за частици от секундата минаха предупрежденията на капитана, нейното решение да се добере до

истината и мисълта, че евентуалният убиец не би я отвлякъл и нападнал в момент, когато полицията разполага със заподозрян. Стига, разбира се, да не е напълно превъртял...

— Извинявай, ако съм бил груб — усмихна се той, докато подкарваше колата. — Обещавам да се поправа! Тържествено ти давам дума, че повече няма да те бутам!

— И няма да се отнасяш с мен като с малко дете?

— Така ли съм се държал? А как трябваше да постъпя, като те гледах колко неразумно показваше на всички, че знаеш нещо?

— Не мислиш ли, че си е моя лична работа с кого и как ще разговарям? А ти нямаш право да ме дърпаш!

— Обещавам! — засмя се Александър. — Няма нито да те дърпам, нито да те контролирам. Знаем, че си свободолюбива!

— Успокой ме донякъде! Още нещо да ми обещаеш? Например, че няма да ме нападаш и да ме душиш? — тя сама не разбра как ѝ се изплъзнаха тези думи от устата. Идеше ѝ да си прехапе езика. Май Александър беше прав и тя понякога говореше преди да помисли.

— Още ли не ми вярваш? — той замълча за малко, а пръстите му стиснаха здраво волана. После продължи с променен глас. — Чуй ме, Магдалена! Бих искал да те пазя от всички и всичко! Ако можех, бих те носил на ръце...

— Аз и сама мога да се пазя... — Магдалена се смути, чувстваше се неловко от онова, което той каза, а и не знаеше как да приеме това признание. Загледа се в ръцете му. Бяха големи, силни, но с фини пръсти. Като на пианист. — Сериозно ти говоря! И не искам никой да ме носи! Мога и сама да си ходя.

— И аз говоря сериозно. Ето, спирам, за да ме видиш по-добре. — Александър отби колата от движението и се обърна към нея. Хвана по своя си начин двете ѝ ръце и я погледна в очите. — Магдалена, мило мое момиче, наистина вярвам, че нещата скоро ще се изяснят. И това недоверие, което изпитваш към мен, ще се разсее. Може би трябва да ме опознаеш по-добре, за да ми повярваш...

— Нали сам каза, че постъпвам неразумно! Какво по-неразумно от това, да се кача в колата ти? Да те опознавам? Знаеш ли, сигурно ще те заболи от това, което ще кажа... Но обстоятелствата ме карат да се съмнявам в най-близките си приятели. Не знам всъщност защо ти го казвам...

— Аз знам. Разумът ти се съмнява, но не и сърцето.

— Моля ти се! Спести ми тези приказки! Спести ми признания, поучения и опека! — избухна тя, всъщност искаше да каже нещо съвсем друго. Искаше всичко вече да е приключило и да слуша гласа му, без да преценява всяка негова дума. Искаше наистина да има някой до нея... Само ако можеше това да бъде той...

— Не, нищо няма да ти спестя! Знам какво изпитваш. И знам, че съм отговорен за тебе.

— Отговорен? Пред кого? Никой не те е молил! — тя все повече се ужасяваше от себе си. Какво правеше?! Говореше точно обратното на това, което искаше да каже. Очите му сякаш гледаха вътре в нея и Магдалена имаше чувството, че вижда и чува мислите ѝ.

— Пред себе си съм отговорен. Мило момиче, разбирам цялата ти болка. Довери ми се! Виждам колко си изнервена и това, което искам, е поне малко да те накарам да се успокоиш и разсееш. — Александър с леко движение отметна кичур коса от челото ѝ. Пръстите му нежно я погалиха. Тя пожела този миг да е вечен и се изплаши от себе си.

— Можеш ли да ме закараш до болницата?

— Както кажеш.

Той запали колата и потегли. Магдалена искаше час по-скоро да остане сама и да осъзнае това, което почувства. Не трябваше да прибързва с реакциите си. Всеки погрешен ход би бил фатален. Ако е виновен, тя ще трябва много хитро да изгради стратегията си и да не се поддава на чувства. Ако е невинен, може да го загуби завинаги с това си държане... Какво да прави?! Ако можеше да пита Мария!

— При сестра си ли отиваш? Сигурно безкрайно ти липсва. Предполагам ти е известно, че трябва да ѝ говориш много, нали? Това е най-добрият начин да я върнеш към живота.

Той караше и гледаше напред, но в профила му се четеше напрежение.

— Слушай, Алекс! Как така винаги знаеш какво точно да кажеш! Не се ли изморяваш от това? Не искаш ли поне от време на време да не си толкова правилен! Да изтърсиш някоя глупост! — съзнаваше, че е рязка, но трябваше да скрие чувствата си.

— Искам. Искам да не посрещаш всяка моя дума на нож и да не мисля всеки път какво още да ти кажа, за да ми повярваш. Искам да

намеря път към тебе. Искам да те заведа някъде, където поне за малко да забравиш тревогата си. Искам нещо, което не би могло да стане. Например да отидем на вилата ми. В планината е, но там има всички удобства. Ще запаля огън в камината, ще ти приготвя вечеря... Ще говорим само глупости. Без да мислим кой какъв подтекст влага в думите си... — той взе доста рязко един завой и гумите изсвириха.

Магдалена гледаше напред без да продумва. Александър също не каза нито дума повече. Спря колата близо до входа на болницата, бързо слезе и заобиколи да ѝ отвори вратата. Тя му благодари и се сбогува без да му подаде ръка. Изтича по стълбите и в последния момент пряко волята си се обърна. Той стоеше и гледаше след нея. Махна ѝ с ръка и се усмихна. Магдалена влезе в болницата.

Мария лежеше все така спокойна в дълбокия си сън. Според доктор Златинов общото ѝ състояние бе добро, нямаше вече никаква опасност за проявяване на скрити увреждания по органите, всичките ѝ системи функционираха задоволително. Можеха само да чакат да се събуди.

Тя държеше ръката на Мария и разговаряше с нея. Не усети как отлетяха два часа. Разказваше ѝ за Александър и Юли, за посещението си при капитана и за последните събития около Виктор. Задаваше ѝ въпроси и сама си отговаряше от нейно име. Така я завари майка ѝ, прегърна я и се разтревожи, че има толкова уморен вид.

Магдалена напусна болницата с твърдото решение да се види с Юли както му бе обещала. Той се зарадва на обаждането ѝ, каза, че скоро ще се освободи, и си определиха среща в тихо заведение в центъра. Тя тръгна с бавна крачка по улиците. От пъстротата на витрините, от шума на колите и дочутите реплики на минавачите, от многото хора по тротоарите и от предновогодишната суматоха почувства, че ѝ се завива свят. Сети се, че дори не бе закусила, а приближаваше вече три часът. Имаше още време и влезе в „Уго“ да хапне една салата. Докато чакаше поръчката, извади цигара, но не можа да открие запалката си. Огледа се от кого да поиска огън и изтръпна.

— Алекс! Какво правиш тук? Това вече не може да е съвпадение!
— каза тя на приближаващия се Александър. — Да не ме преследваш?

— Здравей, Магдалена! Видях те като влезе. Имам клиенти наблизко и досега се разправях с тях. Може ли да седна при тебе?

— Моля! — той й подаде огън и тя най-сетне запали цигарата си.
— Наистина е странно. Виждам те все в моменти, когато се чувствам на кръстопът и не мога да събера мислите си.

— Ако искаш, сподели с мен. Ще се опитам да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне...

— Виждаш ми се уморена. Цял ден не си яла, нали?

— Не, не съм. Но причината не е в това. Не знам какво да мисля, Алекс... — Магдалена почувства, че повече не може да сдържа всичко в себе си. — Когато ме качи в колата, току-що бях излязла от полицията. Капитан Стоев ме извика да ме предупреди. Може Виктор да не е този, когото търсят...

— Така и предполагам.

— Защо?

— Не ми изглеждаше на престъпник това момче.

— Ако знаеше колко объркани стават сега нещата, щеше да пожелаеш да е той...

— Разбирам... Отново се съмняваш в мене.

— Не само аз и не само в тебе...

— Разбирам — стисна устни той.

Сервитьорът донесе салатата на Магдалена и се обърна въпросително към Александър, който отказа да направи поръчка.

— Нищо ли няма да вземеш? — попита го тя.

— Не, наистина бързам. Нямам никакво време. Влязох само за малко, като те видях... Все пак радвам се да чуя, че капитанът те е предупредил да внимаваш. Направил го е, нали? Него поне ще послушаш, надявам се.

— Алекс! Не мога повече! Ще откача! Трябва да се съмнявам в хора, които уважавам! Да се пазя от хора, за които поне досега мислех, че добре познавам! — Магдалена вече знаеше какво ще направи. Решението се бе зародило в нея още докато говореше на сестра си, но бе крехко и несигурно. — Алекс, искам да ти разкажа всичко. Мисля, че и Мария така иска.

— Чудесно! Радвам се, че най-сетне се реши!

— Да, вече е време да поговорим. Кажи, моля те, кога ще ти е удобно.

— Ето какво ще направим. Довечера ще дойда и ще те взема от дома ти. Не възразявай! — вдигна ръка той, като видя реакцията ѝ. — Държа да успокоя родителите ти, за да са спокойни, че си в сигурни ръце. И ще идем някъде. Знам един хубав нов ресторант близо до вас. Ще ми кажеш всичко, което те притеснява и заедно ще помислим. Съгласна ли си?

Тя кимна. Той се извини, че няма повече никакво време, повика сервитьора да уреди сметката и си тръгна.

Магдалена замислено ядеше салатата си, без да усеща вкуса ѝ. Знаеше, че прави опасен завои. Знаеше, че връщане назад няма. Скоро щеше да настъпи решителният момент. Рискът бе огромен, но тя бе готова. Събрала бе вече сили да направи предизвикателната крачка към всеки един от двамата. Ще им разкаже какво знае. Ще ги провокира да се издадат. Иначе няма да разбере истината. Ще трябва да бъде много внимателна и да наблюдава реакциите им...

Юли я чакаше на уговореното място. Видя я още като влезе и стана да я посрещне. В заведението нямаше много хора, той бе седнал в едно странично сепаре, предразполагащо към интимност, а и музиката бе тиха и приятна. Магдалена бързо прегледа менюто и се спря на ирландско кафе, Юли избра същото и докато чакаха поръчката, двамата се умълчаха. Тя бе решила да играе вабанк, но първият въпрос приличаше на скок в студена вода.

— Юли, как ти се стори рефератът на Мария? — това си беше чист блъф. Дали щеше да се хване?

— Моля? — учудването му беше наистина непресторено.

— Сестра ми спомена, че ще ти даде да го прочетеш, или че ти го е дала... Не си спомням точно.

Магдалена не очакваше признание. Знаеше, че убиецът никога няма да си признае, че е чел работата на Мария. Дали ще успее да отличи действителното отрицание от престореното?

— Съжалявам, нищо не ми е дала. Защо питаш?

— Мисля, че убиецът си е забравил вътре календарче, на което е отбелязвал дните на нападенията си.

— Да не е онова, за което ме питаше в парка?

— Същото. И същата вечер ми го откраднаха.

— Защо ме гледаш така, Магдалена? Да не мислиш, че аз съм нахълтал в болницата и съм ти откраднал календарчето?

— То не беше мое, а на убиеца.

— И... откъде ти хрумна тази идея?

— От датите, които бяха оградени.

— Защо от тях? Разгледах го много внимателно тогава, но нищо особено не забелязах. Бяха оградени празниците... не разбирам какво те е смутило толкова.

— Юли, само помисли — никой не си отбелязва с кръгчета официалните празници! Затова пък по една странна случайност на тези дати са извършени убийствата.

— Убийствата? Но, чакай, по новините не казаха кога са били извършени...

— Капитан Стоев ми каза.

Тя не отместваше поглед от него, но реакциите му не издаваха да се чувства виновен. Или се владееше перфектно, или беше невинен. Стомахът ѝ от известно време отново се бе свил на хладна топка. Дали несъзнателно бе забелязала нещо, или просто бе много притеснена?

— Нищо не разбирам, Магдалена. За какво е този разговор? Какви са тези въпроси? — той хвана ръката ѝ. — Нали има задържан по случая!

— И какво от това? Аз искам да знам кой е чел реферата на Мария! Нямам ли това право?

— Съжалявам. Наистина не знам. — Той внезапно поднесе ръката ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ. — Днес си толкова особена. Случило ли се е нещо?

— Не, Юли, прости ми. Не съм на себе си... — беше ѝ толкова приятно да усеща устните му, но това я разсейваше и тя издърпа ръката си.

— Магдалена, цялата си само нерви. Бих искал да те успокоя, да разсея съмненията ти. Остави нещата на полицията, това ѝ е работата. Виж колко бързо откриха този, който е бил със сестра ти в онази нощ. Чух, че направил самопризнания...

— Точно така! — извика Магдалена. — Решил си, че е виновен! В съня ми точно това се случваше!

— Вярваш ли на сънища?

— Доскоро не вярвах. Но напоследък сънувам толкова странни неща! Трябва да има някакво обяснение за това!

— Каза, че си ме сънувала. Как?

— Само не се обиждай, моля те. Започна много хубаво. Ти ми звънна на вратата и ме изведе. Озовахме се някъде край една река и после почна един кошмар... Виктор се давеше, а ти го натискаше. Дойде и Александър, мой познат от „Арките“. Той пък нападна мен...

— Защо да се обиждам? Напротив! Дори мисля, че това не е кошмар, а един сън с послание! Ти знаеш, че те харесвам, логично е да предположиш, че не искам друг да привлича вниманието ти. А Виктор и Александър са твои приятели, значи допусках, че аз те ревнувам от тях. Ерго, аз си разчиствам сметките с тях в съня ти. Шегувам се, разбира се. И как свърши?

— Както ти казах. Мама ме събуди и не видях какво стана после.

— Жалко! Ако беше продължила да сънуваш, сигурно щеше да видиш как се разправям и с другия ми конкурент и те спасявам!

Магдалена горчиво се засмя. Не ѝ беше хрумвало да тълкува така съня си. Може би имаше нещо вярно... Юли отново посегна към ръката ѝ, погледна я право в очите и задържа погледа ѝ с някаква хипнотизираща сила, която се излъчваше от него.

— Магдалена, не може да не си разбрала колко те харесвам. Магдалена... Любов моя, не мога да не мисля за теб... Не може да не го усещаш... Нашата разходка в парка... Помниш ли „Песен на песните“: „...ако намерите моя възлюбен, кажете му, че съм ранена от любов“! Помниш ли?

— Помня — прошепна Магдалена, гласът му я омагьосваше.

— Мила моя, ранен съм от любов... Твоите очи, твоят глас... Каквото и да правя, те виждам, сънувам те с отворени очи...

— Юли, моля те, недей...

— Любов моя единствена, не казвай не... — той потърси с устни нейните, целувката му бе лека, повече приличаше на милувка. — Мирисът на кожата ти ме опиянява. Бих могъл да те изпия като вино... — прошепна той на ухото ѝ. — Била ли си пияна от желание? Усещаш ли моето?

— Юли, не съм готова... не знам...почакай...

— Ще чакам, само не казвай не... Животът е толкова кратък, любов моя... времето изтича, а ние го пилеем!...

— Юли, моля те, не бързай...

— Добре, мила моя, ще направя всичко така, както пожелаеш. Но без теб няма да съм жив!...

— Не говори така, моля те! Плашиш ме...

— Не се плаши, мила моя. Не и от мене. Бих извадил и бих ти подарил сърцето си, ако можех. Дали разбираш колко те обичам?

— Да, Юли. Вярвам ти...

— Любов моя, кажи... Поне малко харесваш ли ме?

— Харесвам те много, но... Юли, това още не значи... Искях да кажа... Не знам, Юли, всичко е толкова объркано...

— Всичко е толкова просто, мила моя. Аз съм твой. Когато решиш, че си готова, ще се постарая да те направя най-щастливата...

— Бих искала да е така, но после, малко по-нататък... Извинявай, но наистина не се чувствам добре... Би ли ми извикал такси? Искам да се върна в болницата...

— Защо ти е такси? Аз ще те закарам... Какво ти е? Лошо ли ти е? — загрижено я погледна той. — Толкова си бледа!

— Не, ще ми мине. Обещах на майка ми да мина да я взема.

Нищо подобно не бе обещавала, но почувства, че трябва да се върне там. Непременно трябва да види Мария и да се посъветва с нея. Чувстваше, че ще си изгуби разсъдъка, ако не сподели с някого огромния смут в душата си. Имаше усещането, че само сестра ѝ по някакъв начин може да ѝ помогне.

Юли плати и я поведе към колата. Когато седнаха в сребристия джип, той посегна да запали мотора, но се спря. Обърна се към нея и се усмихна.

— Магдалена, надявам се, не мислиш, че съм някой разнежен мухльо? Не ми е в характера да говоря така... Но това не значи, че не го мисля. Пак бих ти казал същото! И още много повече... И много повече мога да направя за тебе...

— Не знам, Юли... Не се обиждай, разбери ме, наистина ми трябва време...

— Бих искал да ти кажа още много неща... Бих искал да бъда с теб и ти обещавам, че ще забравим времето. Помниш ли? Говорехме за мига... Бих могъл да ти подаря такъв миг. Бих искал да ми позволиш това...

Юли я привлече и я целуна. Магдалена усети отново, че потъва. Затвори очи и престана да мисли. Времето спря.

По пътя тя мълчеше. Юли караше също без да говори.

Май ѝ ставаше навик да пътува с мъж, който ѝ признава чувствата си, а тя не знае как да отговори. Вътре в нея бушуваше пожар. Нямахте опит в контактите си със зрели мъже, досега всичките ѝ увлечения бяха с връстници или малко по-големи младежи, но до един близки ѝ по манталитет и възгледи. А тези... Какво им ставаше на тези мъже? Двамата, които трябваше да подозира, бяха готови да ѝ поднесат света на тепсия! Един след друг! Да не се бяха наговорили случайно?! Трябва да се вземе в ръце и да върне здравия си разум. Безумие е да се влюбва в двама едновременно. Още по-голямо безумие е това, че единият може да е убиец. Умът ѝ не побираше как един от тях може да се окаже изверг. Онзи изверг, когото тя пред леглото на сестра си се закле да унищожи... Дано да е някой трети... Трябва да е някой трети!

Розичката, която някой бе донесъл, вече не бе така свежа, скоро щеше да клюмне. Магдалена не обичаше срязаните цветя, не понасяше вида им, когато започват да увяхват. Навявах ѝ мисли за преходност и смърт. Тя изля в мивката водата от пригодената за ваза бутилка, но реши да не оставя увяхващото цвете. Нямахте предразсъдъци, нито суеверия, обаче сега нещо я подтикна да постъпи така. Не искаше в стаята на Мария да има нещо, което да навява усещане за тлен. Излезе в коридора и се запъти към кофите за боклук в тоалетните. Насреща ѝ се зададе миловидната сестричка, обслужваща отделението.

— Хубаво цветенце! Защо го изхвърляш? Мария не можа да го види, ама повярвай ми, на следващия букет вече ще може да се радва!

— Дано! — усмихна ѝ се Магдалена. — А от кого всъщност е това цвете?

— Знам ли? — повдигна рамене сестричката. — Райна санитарката го донесе отнякъде. Случайно я видях, бях тогава в бокса при сестра ти.

— Моля те, сети се! Тя каза ли нещо?

— Каза! Запомних я, защото мърмореше, че сме изпочупили вазите и ето сега тя нямало къде да сложи розата, която онзи хубав млад мъж предал за горкото момиче, тя така ѝ викаше на Мария...

— Мъж? Хубав? Млад? — Магдалена не можа да сдържи реакцията си, моментално усети в стомаха познатата хладна топка. — Къде да я намеря? Санитарката, искам да кажа...

— Питай долу в приемното, тя там работи. Дано да е на смяна. Защо? Твой познат ли е?

— И аз това искам да разбера. Благодаря ти!

Магдалена хукна надолу по стълбите. Нямахше търпение да чака асансьора. Докато прескачаше стъпалата, се опитваше да си даде сметка защо така я развълнува това съобщение. Всеки би могъл да дойде и да донесе цвете. Какво толкова?! Но хладината под лъжичката я караше да се съмнява, че е било обикновено посещение. Дали се дължеше на изострената ѝ чувствителност или на нещо друго, но тя моментално си представи как убиецът идва да провери състоянието на жертвата си. Райна санитарката беше на смяна и веднага с охота се впусна да ѝ разказва за онзи мъж. Беше ѝ направил впечатление. Описваше го като висок, добре облечен почтен млад господин, който се държал изключително мило и културно с нея, казал си името, питал за горкото момиче и много се вълнувал. Споменатото име нищо не ѝ говореше. Магдалена успя да си състави някаква представа за мъжа. Би могъл да е и Александър, ако не беше балтонът, с който бил облечен. Юли имаше подобен балтон...

Краката на Магдалена се подкосиха.

Юли?! Не! Не можеше да е Юли!

Цялата ѝ същност крещеше против тази мисъл. Онзи е изверг. Маниак. Сериен убиец-психопат. Онзи е чудовище, което тя се зарече да унищожи още в първия ден, когато стоеше край леглото на полуживата си сестра. Ръцете ѝ се свиваха в юмруци всеки път, когато се сещаше за това нищожество. Искаше ѝ се да има мъжка сила, за да го размаже. Знаеше, разбира се, че няма да има тази физическа възможност, но в представите си го подлагаше на бавна и мъчителна смърт. Той нямаше лице. Той не беше човешко същество, не заслужаваше пощада!

Но Юли?... Как би могла сега да го види в образа на Юли?! Само преди два дни беше с него в парка, погледна го с други очи и видя в него един интересен мъж. Юли бе нежен и мил с нея. Бе съзряла нещо толкова дълбоко, такава болка в очите му, когато говореше за „Песен на песните“... А признанието му? Юли я бе държал току-що в

прегръдката си и тя имаше желание да забрави всичко, да усеща само свежия му дъх, ласките на ръцете му, горещите устни, които милваха кожата ѝ, преди да се слоят с нейните. Дори Майкъл не я вълнуваше така силно, както желанието на Юли. Усещаше го като порой, който ще я залее и ще я понесе нанякъде, където няма мисъл, няма логика, някъде, където всичко е едно огромно ненаситно желание. То се изливаше от всяка негова дума, от очите му, от силните му ръце... Не и Юли, Господи!...

Познаваше го от малка. Дори в ранните си тийнейджърски години двете с Мария бяха малко влюбени в него. По-голям с осем години от тях, той винаги изглеждаше като прекрасния недостижим принц, току-що излязъл от някаква приказка. По онова време той изобщо не ги забелязваше, въпреки че винаги бе внимателен и любезен. После те двете тръгнаха с младежки компании, а той неусетно се превърна в млад, но сериозен и перспективен учен физик. А сега... Сега тя чу от него любовно признание, което я смуги както никое досега. Не ѝ беше за първи път да изслушва любовни приказки, момчетата я харесваха и кой по-директно, кой по-завоалирано ѝ признаваше чувствата си. Но думите на Юли я разтърсиха. Бе покорена от силата на чувството му, само с последните остатъци от здравия си разум успя да се овладее. И ето че сега бе хвърлена в адски съмнения...

Магдалена бавно се върна горе при Мария. Майка ѝ учудено я погледна. Заинтересува се къде е ходила и тя ѝ каза, че е слизала до кафенето. Беше решила да не споделя това, което я извади от релсите. Докато нищо не е сигурно, ще ѝ спести излишните тревоги. Ще скрие от нея притесненията си. Достатъчни са ѝ грижите за Мария.

Няма да бърза да се обажда и на капитана за последното си разкритие. Всичко вътре в нея крещеше против това. Юли живее на горния етаж. Много е ясно, че е разбрал още същата вечер какво е сполетяло съседката му. Какво по-нормално от това, да отиде на другата сутрин да се заинтересува от състоянието ѝ? Защо не им се е обадил ли? Но те седяха под фикуса с капитана, разговаряха, разбира се, че не би искал да ги безпокои. А и не всеки знае какво трябва да каже на близките. „Много съжалявам“ или „Моите съболезнования“ е толкова раняващо и ненужно в такава ситуация! Или пък

безпомощното „Мога ли да ви помогна?“ в ситуация, когато само Бог може да помогне...

Майка ѝ искаше да поговори с лекарите и излезе от бокса. Магдалена седна до леглото на Мария, благодарна за това, че остават насаме.

— Сестричке, колко ми липсваш! — тя взе ръката ѝ в своята, като се молеше и с надежда очакваше мига, в който пръстите на Мария ще помръднат. — Не знам какво да мисля, нито какво да правя. Объркана съм... Не исках да вярвам, че може да е някой от двамата, но ето сега май трябва... Това цвете... Санитарката описа мъжа, който питал за тебе. Прилича на Юли. Не знам защо, но веднага реших, че убиецът се е връщал да те дебне. Какво друго да помисля?! Нали два пъти направи опит да те нападне... Не може да е Юли, нали?! Каж ми, Мари! Разказах ти за разходката с него. А сега бяхме в едно кафене в центъра. Той ми каза... Мари, не ми се сърди, знам, че е отворително да се държа така... Но нищо не мога да направя със себе си, Мари! Каза ми думи, които като че ли ме хипнотизираха... Имах чувството, че ще умра в прегръдката му... Исках времето да спре, докато той ме целува. Забравих, че трябва да го подозирам, забравих всичко. Моля те, Мари, събуди се! Моля те, сестричке! Имам нужда от подкрепата ти. Искам да чуя гласа ти, да ми кажеш, че си ми простила за онова скарване. Пак ти казвам... Не можеш да си представиш колко съжалявам! Нарекох те мое копие, но никога не съм го мислила! Виновна съм пред тебе, Мари... и ще изкупя вината си. Ще видиш. Не искам да е някой от двамата — нито Юли, нито Алекс... Ти знаеш кой е, нали? Дай някакъв знак... кажи ми... Как да го разбера? Ще трябва да се доближа до тях. Само така ще разкрия истината... Но ми е много трудно, Мари. Харесвам ги... Дори не знам кой от тях харесвам повече...

Майка ѝ се върна, като с нея дойде и баща ѝ. Той щеше да остане през нощта — продължаваха да се редуват край леглото на Мария. Магдалена прегърна майка си и се постара да я убеди колко добре изглежда вече сестра ѝ и как вярва, че скоро ще се върне при тях. Трябваше да съобщи на родителите си поредното решение, което капитанът навярно би оценил като безумно рисковано и да подготви почвата.

— Татенце, нали помниш Алекс?

— Дето вчера се обади, че си с него в „Аркиите“ и после те доведе ли?

— Същият. Тази вечер излизам с него.

— Маги, не мисля, че е разумно!

— Къде ще ходите? — намеси се разтревожена и майка ѝ.

— Моля ви, не се безпокойте! Няма да ходя далече, няма да закъснявам, няма да има никаква причина да се вълнувате! Пък и нали в полицията вече има задържан!...

С още малко усилия и непреклонност от нейна страна тя успя да ги придума и те доста неохотно, но приеха решението ѝ да излезе с Алекс. Разбираше тревогата им, но нямаше намерение да се отказва от предизвикателството, което бе приела.

През последните дни Ценко се бе отдал на слухтене и наблюдения. Той искаше да узнае повече за това, на което стана свидетел. Какво беше учудването му, когато на следващия ден след онази зловеща нощ видя същото момиче живо и здраво да се прибира в къщи. Той се позавъртя няколко пъти из околните магазини и заведения, подслуша разговори, подпита познатите продавачи и разбра, че нападнатата млада жена все още се намира в болница и не се знае дали ще оживее. Другата, която приличаше на нея като две капки вода, се оказа нейна сестра близначка. Ценко я следваше отдалече и много искаше да види усмивка на измореното ѝ лице. Тя му харесваше. Беше му жал за нея. Знаеше колко се измъчва за сестра си, тъй като и той имаше братче, за което мислеше всяка вечер.

Веднъж я видя да се прибира с онзи мъж. Ценко отдавна правеше опити да научи повече за него. Няколко пъти успя да повърви подире му, забеляза, че следи близначката, и се уплаши. Изпитваше угризения, че е единственият, който знае истината, а го е страх да я разкаже. Когато една вечер видя момичето заедно с онзи, разбра, че тя е в голяма опасност. Виждаше, че мъжът търси начин да се сближи с нея, а тя от своя страна май също го харесваше. Упрекваше се, че заради неговото малодушие може да пострада още някой. Колеба се доста, но най-накрая реши, че трябва да я предупреди. Пък тя ако иска да го слуша.

Докато я чакаше да се прибере, реши да се опита да припечели малко пари. Сложи в джоба си дрънкулките от намерената кутия и тръгна да си търси късмета. Предпочиташе възрастните дами, те бяха по-добросърдечни и поне не го ругаеха. Ценко се повъртя по улицата, надникна в барчето отсреща, нареди се на опашката в магазина, без да има намерение да купува, и си хареса една стара жена. Тя купи няколко дребни неща, между които и шоколад. Може би има внуче, реши Ценко. Измъкна се навън и я причака. Когато тя излезе, се приближи и с мила усмивка я попита не желае ли госпожата едно хубаво уникално бижу. Тя се спря и го погледна. Той държеше в шепата си няколко обеци. В очите на жената Ценко видя искрица, каквато бе виждал някога и у своята баба, когато още не беше толкова болна.

— Откъде имаш тези неща, момченце? Да не си ги откраднал? — гласът ѝ прозвуча строго, като на учителка.

— Намерих ги, госпожо! Аз не крада! — отвърна той с достойнство.

— Къде живееш? Майка ти знае ли какво правиш? — тя продължаваше да го разпитва и Ценко вече почна да съжалява, че се бе насочил към нея.

— Аз нямам майка.

Тъкмо бе решил да избяга, когато тя го хвана за ръкава на якето.

— Чакай малко, момченце! Дай пак да видя какво имаш.

Той разтвори шепата си и тя разгледа обеците една по една.

— Хубави са! А ти как се казваш?

— Ценко.

— Добре, Ценко, ще ти дам този шоколад, но ти ще ми кажеш къде живееш!

— На съседната улица. Извинете, много бързам! — и той се опита да се откопчи от нея, но тя здраво го държеше и явно бе решила да не го пуска, докато не разчепка въпроса, който я интересуваше.

— На колко си години, Ценко? С кого живееш?

Това вече надхвърляше всякаква граница. Възмутеният Ценко се откъсна от хватката на старата дама и хукна. Мислеше, че е избрал добра, наивна и милосърдна жена, а то се оказа любопитно бабе, лошо и от ченге! Знаеше си, че тези дрънкулки ще му навлекат неприятности! Кой изхвърля сребърна кутия с единични обеци, тук трябваше да има нещо нередно... Той ги натика в джоба и реши повече

да не подлага късмета си на изпитание. Може следващия път да отнесе и някой пердах, нищо не се знае. Зае позиция, като се скри в един ъгъл между сградите, и зачака близначката. Поне това да успее да свърши днес както трябва!

Магдалена влезе в барчето да си купи цигари. Хвърли както по-рано поглед по масите и с облекчение видя, че няма познати физиономии. Не желаше никой да я разпитва за сестра ѝ, да я спира или да ѝ говори. Искаше час по-скоро да остане насаме с мислите си. Когато отвън към нея се приближи дребничко момче с настоятелна молба в очите, тя със свито сърце си помисли, че ще иска милостиня и трябва да му обърне внимание. Знаеше от баща си, че просяците са организирани и парите не остават за тях, но всеки път ѝ се струваше, че точно този, който я спира, е изпаднал наистина в безизходица и тя няма право да го подмине. Погледна го с измъчен поглед и то ѝ се усмихна.

— Извинете, може ли да ви кажа нещо?

— Искаш да ти помогна ли? Ей сега... — и тя бръкна в чантата да си извади портмонето.

— Аз нищо не искам! Само ме изслушайте, трябва да ви кажа нещо много важно!

— Така ли? — Магдалена беше изморена, но това момче май наистина не просеше и тя се почувства длъжна да го изслуша, изглеждаше доста разтревожено.

— Какво има?

— Извинете, аз случайно видях нещо много лошо. Мисля, че видях кой нападна сестра ви. Един мъж. И сега скоро го видях с вас. Една вечер се прибрахте с него.

— Чакай малко! Как изглеждаше?

— Висок. С тъмна коса. С балтон. Онзи мъж, който нападна сестра ви, е същият. Само исках да знаете, да се пазите от него! И да знаете, че ви следи! И да не казвате, че аз съм ви казал! — всичко това Ценко изговори задъхано на скороговорка и хукна да бяга. Магдалена извика няколко пъти след него да се спре, но той много бързо изчезна между блоковете.

Това просто не можеше да е истина! Малкият се е припознал. Какво може да е видял в тъмното? Тя си припомни, че оная вечер се бе

прибрала с Юли. След разходката в гората... А снощи пък Александър я изпрати... След като научиха, че са задържали Виктор. Юли ходеше с балтон, а Алекс с яке. Къде избяга това хлапе?! Толкова неясно се изрази! Искаше още толкова нещо да го пита! Тя се прибра вкъщи с подкосени крака. Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. Каза на майка си, че има главоболие и се затвори в стаята си. Не биваше да ѝ създава допълнителни грижи. Сама ще разреши тези въпроси и ще намери отговора. В главата ѝ пулсираха няколко образа. Юли. Балтонът. Розичката. Момчето. Балтонът на Юли... И през цялото време се мъчеше да превърти лентата и да си спомни онзи момент, когато при срещата си с Юли почувства онази вече добре позната хладна топка в стомаха. Когато след половин час се обади Александър да я предупреди, че идва, тя още не можеше да събере мислите си.

Той звънна на вратата и тя изтича да му отвори. Носеше два букета. Единият беше за майка ѝ, а на нея подаде три рози. Пак рози, помисли си Магдалена. Няма ли начин нещата да не се въртят в такъв омагьосан кръг? Запозна майка си с Александър, той определено ѝ направи добро впечатление. Отдъхна си, че поне тя няма да се безпокои за нея, като знае с кого е.

В колата Магдалена пое дълбоко дъх и още преди той да запали мотора, каза това, което си бе намислила, докато го чакаше.

— Алекс, промених решението си. Предлагам да не ходим в този ресторант.

— Както кажеш. Запазил съм маса, но щом не желаш... Къде да отидем тогава? В някой друг? Кажи кой ти харесва.

— Не. В никой. Ако все още ме каниш на вилата си, приемам.

— Сигурна ли си? А майка ти?

— Ще ѝ се обадя по-късно. Тя те хареса, знам го.

— Добре! Чудесно! Аз пък харесвам решението ти. Докато не си го променила, ще минем през „Билла“ да вземем нещо за хапване и потегляме.

— Но няма да оставам цялата нощ! Вашите мъжки сметки са ми толкова ясни! Щом идва с мен, значи си го иска. Предупреждавам те, не си прави никакви илюзии!

— Моля те, Магдалена, обиждаш ме. Защо ли вече не се учудвам?

— На кое?

— На дръпнатото ти държане. Всеки път измисляш нещо, с което целиш да ме ухапеш. Но аз съм твърде много хапан от живота и твоите зъбки просто нищо не могат да ми направят. Само ме гъделичкат.

— Почвам да се съмнявам дали това е правилният избор.

— Аз знам. Правилен е! — усмихна се той.

— О, да! Как можах да забравя, че ти винаги всичко знаеш! Ако продължаваш да си толкова саркастичен, нищо няма да ти разказвам. Не разбираш ли, че имам нужда да споделя с някого! — избухна тя.

— Извинявай. Извинявай, Магдалена, не исках да те засегна.

По пътя към „Билла“ старателно отбягваха всякакви пиперливи теми и говореха за незначителни неща. Магдалена се чудеше кое е това дяволче вътре в нея, което все я караше да дразни Александър. В магазина той напазарува много и различни деликатеси, въпреки че тя на няколко пъти му спомена, че не е гладна. Натовариха всички покупки в колата и поеха към Витоша. По пътя заваля сняг. В светлините на фаровете снежната пелена изглеждаше плътна като завеса. Чистачките се задъхваха в усилието си да разгребват полепналите по стъклото снежни парцали. Александър караше бавно и съсредоточено. Бе пуснал радиото и в топлината на купето под звуците на тихата музика Магдалена се почувства странно, някак едновременно напрегната и защитена. Пристигнаха горе в истинска снежна вихрушка. Къщата не бе голяма, но вътре бе подредена с вкус и имаше всичко необходимо, за да може човек да се усети и откъснат от суетата на града, и заобиколен от лукса на цивилизацията. Александър включи отоплението, в хола имаше и камина. Докато той я разпалваше, Магдалена се зае да подрежда продуктите. Не бе успяла да извади и половината, когато той дойде при нея и хвана ръцете ѝ. Разтри нежно пръстите ѝ, духна леко по тях и ги целуна.

— Студено ли ти е? Ей сега ще се затопли. Остави всичко, аз ще се погрижа. И не бързай да си сваляш якето. — Той я хвана за раменете и леко я избута от кухненския бокс. — Седни ето тук и се завий с това одеяло.

— Алекс! Аз не съм дете, не е нужно да ме наставляваш — възпротиви се тя, но се подчини. Наистина ѝ беше студено. Седна на дивана, свали си ботушите, а той я наметна с одеялото и го подпъхна от всички страни.

— Стените са изстинали, но газовите печки сега ще обърнат въздуха. След малко няма да може да се диша от жега.

— Много е хубаво тук. Често ли идваш?

— Не. Имам много работа, понякога само събота или неделя успявам да се откъсна. Тук всеки път така се зареждам с енергия, че все си обещавам да го правя по-често... За съжаление рядко ми се случва.

— Има ли други вили наблизо? От този сняг нищо не видях.

— Има, но и те през зимата, общо взето, не са много посещавани. Дано утре да е хубаво времето, такава гледка се открива... Искаш ли да ти пусна телевизора, или предпочиташ музика?

— Утре ли?! Казах ти, че няма да оставам!

— Магдалена! В тази виелица е самоубийство да тръгнем обратно! Мисля, че и ти разбираш това, нали?

— Ох, разбирам... Но пак ти казвам, не си прави...

— Като кажа нещо, го изпълнявам!

— Ще видим!

— Не каза какво да ти пусна, телевизора или музика?

— Музика. По твой избор. И моля те, подай ми чантата, искам да се обадя на майка ми.

— Мисля, че никак няма да ѝ е приятно да разбере къде си се озовала... и че е невъзможно да се прибереш.

— Ох, да... и като я знам как ще реагира...

— Искаш ли и аз да говоря с нея? Тържествено ще ѝ обещаю да бъда джентълмен!

— Не, благодаря, подиграваш ли ми се? Ще се справя и сама.

Магдалена със свито сърце изтърпя упреците на майка си, обеща да бъде разумна и с въздишка на облекчение прие съгласието ѝ да остане там.

— Ако не ѝ се обаждам на всеки половин час, щяла да звъни в полицията...

— Цялата нощ ли?

— Мисля, че ще се поуспокои, като ѝ се обадя два-три пъти. Много ѝ се насъбра... Какво е това? Какво си пуснал?

— Харесва ли ти?

— Да, какво е?

— Моцарт. Квартети. Най-великият композитор. Обичаш ли класика?

— Понякога слушам, но рядко. Трябва да имам съответното настроение.

— Сега имаш ли?

— Може би... Това е много... как да кажа... настройващо към вгълбяване и в същото време разпускащо.

— Искаш ли нещо друго?

— Не, не, това е добре — каза тя и отметна одеялото, тъй като вече се бе позатоплило.

— Не бързай, още не е толкова топло! — той отново я зави. — Стените смучат. Ти си почивай сега, пък аз ще приготвя бързо нещо за хапване.

Магдалена се отпусна на дивана и притвори очи. Александър я погледна, усмихна се и понечи нещо да ѝ каже, но се отказа. Пресегна се и остави на горния рафт на библиотеката това, което извади от джоба си, след което тръгна към бокса. Две обеци във форма на конусовидни спирали матово проблеснаха в полумрака. Александър бе запалил само дискретното стенно осветление и пламъците от камината хвърляха танцуващи отблясъци из стаята. Магдалена, затворила очи, усети как напрежението от този тъй дълъг ден започва полека да я отпуска. Музиката успокояваше обтегнатите ѝ нерви и галеше сетивата ѝ, карайки я да се чувства сигурна. Всичко ще бъде наред, изведнъж си помисли тя и се хвана, че с такава увереност тази мисъл я спохожда за първи път откакто ги сполетя бедата. Ако можеше наистина да остави всичките си тревоги долу, в града...

— Заспа ли? — тихо я попита Александър, приближил се без тя да го усети.

— Не. За миг се почувствах както преди... Когато Мария беше здрава...

— Всичко ще бъде наред! Тревогите ти са останали долу, в града, а тук съм аз... — каза той и леко я помилва по косата.

Тя за пореден път се учуди от съпадението на неговите думи с нейните мисли. — Искам да ти дам спокойствие, да забравиш всичко, което те тормози. Не изглеждаш добре напоследък и се безпокоя за тебе. Добре ли ти е тук?

— Да. Алекс, мога ли да разгледам къщата? Обичам да надничам навсякъде.

— Разбира се. Само че се обуи и се наметни, горе все още не е топло.

Магдалена последва Александър и хвърли бърз поглед във всяка от стаите на двуетажната вила. Беше ѝ станало втора природа да бъде нащрек, но не забеляза нищо тревожно. Върнаха се долу и той се зае да подрежда масата за вечеря. Запали няколко свещи, извади от един шкаф ароматни индийски пръчици, запали и тях.

— Какво ще пиеш? Взех хубаво червено вино, мерло. Разбрах, че го харесваш.

— Добре. — Тя пое чашата и я вдигна към светлината, вътре в течността заблестяха искри. — За здравето на Мария.

— За нейно здраве.

Магдалена отпи и се загледа в ръцете на Александър. Бяха големи, с фини пръсти. Още отпреди бяха привлекли погледа ѝ, харесваха ѝ и очертанията на устата му — с твърди и непреклонни устни, които ставаха добри и меки в момента, когато се засмееше. Обичаше да си съставя мнение за хората, като наблюдава отделните им черти. Юли също имаше изящни пръсти...

— Свирил ли си?

— Някога, вече не. Като малък майка ми ме тормозеше, но беше за кратко. От тия напъни ми остана любовта към класиката. Защо не ядеш?

— Не съм гладна. Алекс... мисля, че знам кой е убиецът.

— Какво?! — той си изтърва ножа. — Ти никога ли не чуваш какво ти се говори? Казах ти да не се занимаваш с това! И... какво разкри? Кой е?

— Юли. Един мой съсед.

— Аха! Аз пък очаквах да кажеш моето име. Или мен вече не ме подозираш?

— Стига си се шегувал! Говоря сериозно.

— Аз също съм сериозен, Магдалена. Знам, че капитан Стоев разглежда и мен като вероятен извършител.

— Откъде знаеш?

— Вече ме вика да ме разпитва къде съм бил тези дни. А с твоя съсед ти... доколко беше близка?

— Само че капитанът не знае това, което аз научих днес. Не ме прекъсвай, моля те! — вдигна тя ръка да спре поредния упрек за нейните детективски занимания, без да отговаря на въпроса му. — Спести ми упреците си, че съм неразумна. Ако седя и чакам, няма да ми е по-леко. Виновна съм пред сестра си и трябва да открия кой ѝ причини това. Иначе няма да мога да живея по-нататък. И няма с кой друг да го споделя.

— Магдалена, мило момиче, как можеш да се упрекваш? Каква вина можеш да имаш ти?

— Имам... Аз я изоставих, като преди това я обидих. Тя затова се е представяла за мене. Имам много да ти разказвам и трябва да почна отначало. Точно затова исках да дойдем на някое спокойно място.

— А... този твой съсед? Каза, че нещо си научила?

— И дотам ще стигна, само ме остави да говоря...

Магдалена започна разказа си от онзи хубав слънчев ден в далечното немско градче, когато двете с Мария се скараха. Разказа му всичко — за жената от катедралата, за сънищата си, за циганката, за маскирания от болницата, за срещите си с Юли, за розичката в болницата и за момчето, което твърдеше, че е видяло нападението. Само едно не спомена. Горещите целувки на Юли си бяха нейна съкровена тайна. Дори не самите целувки, а реакцията ѝ, нейното желание да потъне в прегръдката му...

— Сега всичко, което стана, отново минава пред очите ми като на филмова лента. Виждам как Юли почти си разля кафето, когато му казах, че се притеснявам за Мария. Беше първият ден, след като пристигнах. Срещнах го в барчето пред блока. Той едва тогава разбра, че тя се е представяла за мене! Мислел, че аз съм Мария. Беше много смутен. Каква съм била глупачка! Направо съм била сляпа! Оставих се да ме убеди, че се е сконфузил, дето не ни различава!

— Аз също ви обърках...

— Различно е. Как да ти обясня... Алекс, малко ми е неловко, но... той ми се призна в любов...

— Какво?! Е, сега вече и аз ще стана убиец! Не ми хвърляй такива погледи, разбираш какво искам да кажа.

— Не съвсем и го намирам за твърде безвкусен хумор, но...

— Благодаря ти! Никой досега не ми е казал, че съм безвкусен! И... ти какво му каза? Когато ти се призна...

— Чакай малко! И без това ми е трудно да говоря за това... Не съм му давала никакви поводи. Той сам започна. Говореше много... е, добре де, говореше много страстно. Сега пък аз ще те помоля да не ми хвърляш тези погледи! Имаше много болка в очите му... И някаква сила... Не знам как да го определя.

— Затова пък аз знам. И знам как аз ще си поговоря с него. Ти разбираш ли на какво си се била изложила?!

— Чакай, не започвай пак. Не съм свършила. Когато в парка му показах календарчето, той ме прегърна и ръката му мина тук отзад, зад врата ми...

— Идиотка! Боже мой, какво наивно дете си още! Как можах да си помисля, че поне нещо ти е влязло в главата, след като толкова те молих да внимаваш! Да ходи в парка! Безмозъчна идиотка!

— Ако не си мериш приказките, ще излея това вино отгоре ти! Грубиян! Откакто съм се върнала, никой друг не си е позволявал такъв тон и такова държание към мене! Що за обносики! В гората ли си расъл?

Магдалена със свито сърце си спомни думите, които ѝ шепнеше Юли. Защо ставаше така? Защо един убиец можеше да бъде толкова омагьосващо ласкав, а мъжът до нея, който я привличаше не по-слабо и караше сърчицето ѝ да пърха, още малко и с мъжката си арогантност щеше да изтърси горкото голишарче от гнездото... Сигурно и ласките му са мечешки...

— Иде ми да те напердаша, а ти ми говориш за добър тон! Ти изобщо схващаш ли в какво си се забъркала? Разбираш ли, че си била на косъм?

— Не съм толкова глупава, колкото искаш да ме изкараш!

— И какво стана в парка? Как така не ти е приложил хватката си, за да ти вземе още там календарчето? Нали каза, че така е постъпил после в болницата! Само че в гората едва ли щеше да ти се размине толкова леко...

— Някакъв мъж с куче се появи от страничната алея. Аз дори по едно време мислех, че може той да е убиецът и да ме е следил. Тогава изобщо още нищо не предполагах! Знаеш ли, Алекс, мисля, че има

нещо, някаква сила, която ме пази... И Мария също... Цяло чудо е, че е оцеляла, и докторите го казват!

— Имала си късмет наистина! А дали имаш ангел-хранител... Кой знае... Всичко е възможно. Но не мога да си простя, че подцених упоритостта ти! Трябваше аз да те пазя! Не някакъв си там хвъркат! Ако знаех какви ги вършиш, щях да те отвлека и насила да те заключа тук! — Александър отдавна бе изоставил тихия си и спокоен маниер на говорене. Откакто го познаваше, не бе го виждала така разпален.

— Как ли пък не! Ще ме заключваш! Ти изобщо разбираш ли, че аз знам неща, които полицията дори не предполага! Именно защото не се спрях да стоя със скръстени ръце!

— Май наистина някаква сила те е пазила, иначе не мога да си обясня как още си жива... Какво ти стана? Защо така побледня?

— Сетих се още нещо. Когато днес говорих с Юли, по едно време усетих стомаха си свит на хладна топка. Няколко пъти вече ми се случва да става така, когато съм забелязала нещо... Едва сега разбрах кое е онова, което е казал Юли и което съм доловила, без да го осъзная докрай...

— Е! Говори, защо млъкна?

— Чакай да запаля цигара. Цяла вечер не съм пушила. И ти ли искаш? — Тя с учудване проследи ръката му, която посегна към цигарите ѝ. — Нали не пушиш?

— Покрай теб ще се сдобия с пълен комплект пороци! Шегувам се, шегувам се! Няма повече!

— Добре де, от мен да мине, и този път ще ти простя. Алекс, чуй: той нямаше откъде да знае, че в болницата маскираният е взел от мен календарчето!

— Не те разбирам. Давай подред.

— Питам го за реферата на Мария. Отначало се чудех на съвпадението... Разбираш ли, тя е разглеждала в работата си формирането на психически отклонения, водещи до такива аномални прояви като сексуална извратеност и склонност към насилие. А после сама е попаднала на такъв тип! Доста мислих и стигнах до извода, че това не е било съвпадение. Той го е чел и е реагирал, като я е нападнал! Мисля, че се е познал в този тип и се е ядосал. Доказателство за това беше неговото календарче. Отделен въпрос е как стигнах до извода, че то не е на сестра ми, сега не искам да се отклонявам. Затова го е

забравил вътре в папката ѝ! Трябваше да разбере кой е имал възможност да прочете работата ѝ. Затова разпитвах... Апропо, и ти си останал насаме с Мария, когато Елена е отскочила до тоалетната... Шегувам се, не се разпалвай!

— Не преставам да се учудвам на чувството ти за хумор!

— Съжалявам, Алекс, трябваше да разгледам всички възможности! Никой не каза, че е виждал тази папка в ръцете ѝ, но тя все пак е дала на убиеца реферата си по някое време, нали?! От мама научих, че на Бъдни вечер Мария се върнала за малко, влязла веднага в стаята си да вземе нещо, после ѝ викнала, че отива до барчето да даде на Юли книгата, която му бяхме донесли. Мама била в кухнята и не е видяла какво е взела Мария. Ами ако точно тогава му е дала и папката? Когато показах, че отдавам по-голямо внимание на този реферат и на това календарче, отколкото би трябвало, той реши да ми го отнеме. Дотук ясно ли е?

— Ти всичко това вече го обясни по-рано. Не разбирам какво е нямало откъде да знае...

— Той каза горе-долу така: „Защо мислиш, че аз съм те нападнал в болницата и съм ти взел календарчето.“ Юли нямаше откъде да знае, че маскираният изобщо е взел нещо от мен в болницата! Разбираш ли? Всяка вечер следях новините по телевизията, никой и дума не е споменавал нито за нападението над мене, нито за това календарче. И няма как! Журналистите изобщо нямаха представа за него! От полицията не му бяха обърнали внимание! Мислели, че е на Мария. Едва оная нощ разказах на капитана съмненията си. След нападението... И само той знаеше колко е важно то! Тогава ми каза, че върху него са отбелязани датите на убийствата, но никой друг не знаеше това! Разбираш ли? Освен самия убиец, естествено!

— И какво направи този Юли като го попита за реферата?

— Разпитваше ме защо мисля, че е толкова важно... После ми се призна в любов...

— Изчервяваш се. Защо, нормално е да ти е приятно, когато си желана...

— Можех и да не ти казвам! Но мисля, че е факт, който е от значение.

— Мислиш, че нарочно е сменил темата? Може и така да е. Но няма да скрия, че на мен пък ми е изключително неприятен този факт.

И ти... мога ли да знам какво му каза?

— Съжалявам, ама нали трябва да подредим фактите, Алекс. Освен това нали помниш какво каза, че е видяло момчето? Видяло ме е да се прибирам с убиеца! — Тя отново отбягна отговора на въпроса му и продължи. — Само двама души са ме изпращали тези дни и това бяхте ти и Юли. И санитарката, и момчето говореха за мъж с балтон. А ти ходиш с яке. Ти... всъщност имаш ли балтон? Защо ли те питам, и да имаш, вече няма да ми кажеш...

— Ела! — той скочи, властно я хвана за ръката и я измъкна от масата.

— Къде ме дърпаш? Всеки път си позволяваш все повече воля на ръцете... Пусни ме веднага!

— Казах ти, ела! Омръзна ми! Веднъж завинаги ще сложим край на тези подозрения! Ако не тръгнеш, ще те вдигна на ръце и пак ще те занеса горе!

— Горе? Защо горе? — Магдалена се изплаши. Сама, в тази усамотена вила... Какво му ставаше на Александър? Ами ако не е преценила правилно? Жалко, че не можа да получи по-точно описание от момчето! Вярно, че пъзелът се подреждаше без грешка, но всичко опираше до този проклет балтон... Другото бяха догадки!

— Не се плаши! Нищо няма да ти направя. Искам да надникнеш във всички гардероби, килери, скринове и шкафове. Ще ти покажа и мазето, и тавана. И гаража, и багажника на колата! Ако аз съм този убиец, къде бих скрил балтона си? Тук някъде, нали? Аз не знаех, че ще дойдеш тази вечер, значи ако имам такъв балтон, той би трябвало да е тук. Не бих го оставил в София, щом с него съм извършил нападение, нали? Хайде, тръгвай!

— Остави ме! Какво си позволяваш! — тя се отскубна от него и седна на пода пред камината, обхванала с ръце коленете си. — Никъде не тръгвам!

— Извинявай, ако съм те уплашил — той седна до нея и я прегърна през раменете. — Хайде, не се сърди, моля те! Мислех, че вече си приключила с подозренията към мене.

— И аз така мислех...

Телефонът на Магдалена зазвъня сякаш по-силно от обикновеното и тя скочи.

— Майка ми! Как забравих! — и се зае да се извинява и да моли майка си да не ѝ се сърди, че не се е обадила, както бе обещала. Александър ѝ направи знак, че иска също да говори, и тя му подаде слушалката, като с напрегнат поглед слушаше репликите му.

— Добър вечер, госпожо Владова! Аз съм виновен, трябваше да подсетя Магдалена, но се заприказвахме и не усетих времето... Да, не се безпокойте, ще имам грижата... Не се безпокойте, моля ви, всичко ще бъде наред... Предполагам, че ми имате доверие. Повярвайте, няма да го опровергая... Благодаря, и аз ви желая лека нощ. Още веднъж ви моля да ми вярвате и да не се безпокойте за Магдалена. Благодаря... Е? — обърна се той вече към нея. — Сега поуспокои ли се?

— Да... но как искам всичко това да е свършило!... Изморих се — след разговора с майка си тя отново седна пред камината и с някаква обреченост се загледа в пламъците.

— Имай ми доверие. Послушай ме и всичко ще бъде наред. Нещата сами ще застанат на местата си, само не се набърквай!

— Лесно е да се каже... Добре, де! Поне тази вечер ще се опитам да си дам таймаут! И ще се радвам на момента. И на всяка дреболия. Като онези глинени човечета върху камината например!

— Тези човечета, както ги нарече, са символ с особено предназначение. Тъй като огънят създава земята, тази глинена двойка върху полицата поема неговата сила. И така увеличава енергията в този сектор от стаята, който по древната традиция на фън шуй отговаря за брака и партньорството и чийто символ е земята...

— Нищо не разбрах!

— Някой път ще ти разкажа, ако ти е интересно. Това е едно старо, старо китайско изкуство да се живее в хармония с енергията на заобикалящия ни свят. Не се иска много... просто няколко добре подбрани символа на съответните места. Е, при добра планировка на жилището, разбира се.

— Ха! И ти ли се интересуваш от фън шуй?

— Защо? Кой друг още?

— Не знам... Нещо напоследък много често взех да чувам за този фън шуй...

— Защо се учудваш... На Изток го почитат, а на Запад печелят луди пари от него. И твърдят, че помагал...

— На теб помогнал ли ти е?

— Донякъде...

— А тези човечета? Намериха ли ти партньор?

— Много взе да питаш! Пък и отскоро съм ги сложил! Може би вече действат...

Телефонът на Магдалена отново извъня и тя чу гласа на Юли. Кръвта се смъкна от лицето ѝ.

„Здравей, извинявай за късното обаждане... Искрах само да те чуя. Вкъщи ли си?“

— Не. Защо... защо питаш?

„Всъщност, глупав въпрос от моя страна... Видях, че замина... Къде си?“

— Аз... — тя не можа да продължи и се загледа в огъня с широко отворени от уплаха очи.

„Защо мълчиш, любов моя? Безпокоя се за теб! Каж ми нещо...“

— Не мога...

„Мислех, че между нас има нещо повече... Очите ти, устните ти говореха, без думи... Защо... Защо тръгна с него?“

— Ти би трябвало да знаеш...

„Не знам... Не разбирам... Знаем само, че ни беше добре и на двамата... Забрави ли?“

— Не, нищо не мога да забравя!... И Мария не мога да забравя, ако разбираш за какво ти говоря!...

„Любов моя, правиш ужасна грешка...“

— Магдалена, той ли се обажда? — Александър издърпа от ръката ѝ телефона и чу края на фразата.

— Слушай, копеле... — извика той, но отсреща Юли затвори, а Магдалена изтръпна от яростта, която чу в гласа на Александър.

— Защо разговаряш с него? — обърна се той към нея с толкова нежност и болка, че тя почувства как ѝ се завива свят.

— Мислех, че ще мога да му кажа какво открих...

— Защо? За да го предупредиш ли?

— Ами ако бъркам? Ако е някой друг?!

— Ако е друг, просто няма да те пусна повече и на крачка от себе си, докато не го открият! Я се виж, на човек не приличаш! Толкова си бяла, като някоя статуя!

— Изморих се, Алекс... Искрам вече всичко да свършва...

— Магдалена, мило момиче... Обещах ти да те пазя... — той я прегърна през раменете. — Повярвай, света ще преобърна за тебе. Искам отново да бъдеш каквато беше... Остави вече тези мисли...

— И аз това искам...

— Доведох те тук, за да те откъсна от тях, да ти дам поне малко спокойствие... Искаш ли повече да не говорим за това? Виж кое време стана! Ще хапнем ли най-сетне нещо? Всичко изстина, но мога да го позатопля.

— Не, и така става.

— Ти днес яла ли си нещо друго освен оная салата в „Уго“?

— Не знам. Май не. И току-що почувствах, че съм страшно гладна.

Те седнаха на масата и Александър се засмя, като видя с какъв апетит Магдалена са нахвърли върху всичко онова, което по-рано отричаше, че ще яде. Моцарт много отдавна бе свършил и той пусна телевизора, за да чуят късните вечерни новини. Тъкмо навреме, защото започна криминалната хроника. Когато тя приключи със съобщението, че Виктор Христов е пуснат от ареста, без да има нов задържан по делото, Александър бурно изрази недоволство. Очакваха повече. Май Магдалена наистина бе права, че е изпреварила с едни гърди полицията.

Александър отново пусна музика, този път нещо съвременно, тихо и приятно. Подсети Магдалена да се обади на майка си, после пак седнаха пред камината. За да им е по-удобно, бе постлал един дебел китеник на пода. Тя искаше да гледа играта на пламъците и да не мисли за нищо. Чувстваше се изчерпана. Облегна се на сгънатите му крака, а той зарови ръка в косата ѝ, като леко я милваше. Желанието ѝ да не мисли обаче беше по-слабо от стремежа да стигне до дъното на истината. Мозъкът ѝ продължаваше да проиграва отново и отново събитията от последните дни.

— Знаеш ли, сещам се и за още една уличаваща следа. Пак във връзка с Юли. Днес сутринта ми даде една книга. За източните философии. А на календарчето имаше реклама на една книжарница, продаваща точно такива книги! Значи е бил там... Разбираш ли, той се е интересувал и от окултното, от езотерика... Когато след разходката в парка седнахме в една сладкарница, Юли продължи разговора ни за смисъла на живота, но вече от друга гледна точка. Говорихме за карма,

за това, че няма нищо случайно, за това, че щастието не зависи от външния свят, а е състояние на съзнанието, или по-точно — на душата. Спомена ми после нещо и за някаква табула смарагдина, ако правилно съм запомнила, но вече исках да си тръгвам...

— Да, така се казва. Май добре се е постарал...

— Постарал? Имаш предвид, че ме е подготвял? Или обработвал?

— Може би...

— Но на мен ми беше интересно...

— Естествено! Не ти ли каза, че всичко е любов? Само че и аз, както разбра вече, имам някои познания в тази област. Искаш ли да ти разкажа една приказка, стига да не решиш, че освен балтона, и календарчето е мое! — Александър седна до нея, прегърна я и тихо започна да ѝ говори. — Имало едно време в древен Египет един велик жрец. Хермес Трисмегист или Трикратно великият Хермес. Бил известен с това име, защото така гърците наричали египетския бог Тот, на когото в тяхната митология съответствал бог Хермес. Бог Тот бил покровител на всички магове и магьосници, каквито тогава са били и жреците. Та този жрец заповядал да се изсекат върху плоча от зелен корунд, донесена от източните владения, петнадесет постулата. И тази плоча била известна като „Табула смарагдина“. От нея води началото си херметизмът, също и алхимията, и астрологията... Един от текстовете гласял, че „каквото е горе, такова е и долу“. Което значи, че навсякъде във Вселената — и в макрокосмоса, и в микрокосмоса, на всички нива на проявление на битието действат едни и същи закони. Всичко е свързано и се подчинява на едни и същи закони, като всяка част носи в себе си характеристиките на цялото. При това положение, ако ние наблюдаваме и изследваме достъпни за нас форми, чрез интерполация и аналогия можем да пренесем откритията си и върху недостъпни за възможностите ни нива. Което например значи, че ако опознаеш себе си, ще откриеш и Бог, и обратното — ако вярваш в Бог, можеш да откриеш проявата му във всеки човек... Разбираш ли ме?

— А... в душата на един убиец? Какъв Бог може да има там?

— Във всяка душа, във всеки човек го има. Никой не е лишен от поне една малка частица, едно зрънце доброта. Може да е слабо, но го има.

— Ами ако не е поливано?

— Трябва да му се помогне. Трябва да бъде дарено с любов и то ще даде класове.

— Хубаво звучи... Но в някои сърца няма дори пукнатина, където да го пуснеш това зрънце.

— Грешаш. Всеки е един вид отражение на околните. Ако е добър, вижда край себе си доброто у всеки. И не се страхува да хвърля и полива това зрънце... И обратното. За лошия всички са като него. Като съм започнал с приказките, искаш ли в тази връзка да ти разкажа още една...

— Ти май искаш да ме осиновиш — засмя се Магдалена.

— Как ти хрумна?

— Държиш се с мен като че ли съм на пет години... Храниш ме, завиваш ме... Приказки за лека нощ...

— Щом не искаш, няма. Мислех, че ти е приятно, пък и искам да те разсея! Мога и други неща, и то доста добре... Но държа на обещанията си... и държа да го знаеш!

— Алекс, не исках това да кажа! Разбира се, че ми е приятно! Само дете имам чувството, че съм попаднала в някакъв нереален свят.

— Защо? Какво имаш предвид?

— За първи път ми се случва да ме свалят с притчи и приказки! Като малко дете. Юли с цитати от Библията, а ти...

— Ако още веднъж чуя това име, ще запаля колата и ще слеза в града да го намеря това ко... Извинявай, този нещастник, и да му видя сметката! Въпреки бурята! И изобщо не те свалям, малка нахалнице такава! Ако искам някоя жена, не я свалям, а направо я взимам!

— Пак ставаш груб. Не можеш ли да си малко по-романтичен, по-нежен...

— Мога. Мога да бъда колкото искаш нежен, невероятно нежен, фантастично нежен, божествено нежен! Защото „каквото горе, такава и долу“!

— Сега пък циничен ли ставаш?

— Не, просто влюбен. Не се плаши — добави той, като усети, че тя трепна, но дали не беше изтълкувал превратно реакцията ѝ? — Мога да спра дотук. Обещах ти джентълменско поведение, забрави ли? Искам само да знаеш, че желая да те опазя. От всичко. Дори от себе си. Но преди всичко трябва да те опазя от онзи ненормалник!

— Знаеш ли, когато се заричах да унищожа този, който е нападнал сестра ми, той нямаше лице. Но сега чувствам, че ако ми дадат пистолет в ръката, не бих могла да застрелям Юли.

— За разлика от мене... — измърмори Александър. — И май те помолих нещо?

— Не разбираш... Аз също не разбирам... Трябва да го преодолеем някак, а не знам как... Докоснах се до нещо, което не мога да изразя с думи. От негова страна нямаше агресия към мен... точно обратното. И аз бях някак...

— Момиченце, не ме дразни! — той я хвана за брадичката и повдигна лицето ѝ към своето. — Аз съм миролюбив човек, но всичко си има граници!

— Друго исках да кажа! Но ти с твоята егоцентричност...

— Ако намекваш, че във всеки мъж се крие един потенциален ловец, независимо от методите му, права си. Признавам, че и аз не обичам да губя битки. Добре! Поне вече не ме обвиняваш, че съм все правилен! Не харесвам правилните хора.

— Ти отначало се преструваше на такъв. Разбрах го тази вечер, след като ме наруга. Но така ми харесваш повече. Не, не това, че беше груб... Исках да кажа, че с Юли... Ох! — извика тя, защото той леко ѝ беше дръпнал косата. — Добре де, няма да му споменавам името, но с него имах желание да се представям за по-умна, по-добра, отколкото съм. Докато с теб не е така. Не е нужно да играя роля, да се мъча да ти се харесам... Но ти с твоята мъжка суетност пак ме разбра накриво!

— Благодаря ти, мно-о-о-го ме зарадва! Казваш ми в очите, че съм двуличен, суетен и невъзпитан... И егоцентричен! Заявяваш, че не заслужавам заради мен да направиш и най-малкото усилие да ми се харесаш... И като капак на всичко ме сравняваш с един убиец!

— Алекс! Не е така! Преувеличаваш! — Магдалена се обърна към него разтревожена. Знаеше, че се шегува, но разбра, че най-накрая май жестоко го е засегнала.

— Напротив. Казах ти и по-рано, че бих искал да те нося на ръце, но, изглежда, съм сбъркал.

— Не искаш ли вече? — с явна тревога го попита тя.

— Първо трябва да си купя ръкавици.

— Моля? — тя го погледна неразбиращо.

— А как се носи такъв таралеж като тебе?

Магдалена от облекчение така се разсмя, че се търкулна по гръб върху китеника. Александър легна до нея, като подпря главата си на сгънатата в лакътя ръка. Така му беше по-удобно да се радва на засмяното ѝ лице. Тя виждаше усмихнатите му очи съвсем близо над себе си. Изведнъж спря да се смее. Протегна ръце и ги склочи на врата му. Със силно и рязко движение го наклони към себе си и впи устни в неговите. Те бяха изненадващо нежни и ненаситни. Като на мъжа от съня ѝ...

— Не ме пускай! — прошепна между целувките. — Прегърни ме силно! Страх ме е...

— От какво? С теб съм... Вече не трябва да се страхуваш...

— Страх ме е да не е сън и да изчезнеш...

— Няма, реален съм. Толкова реален, колкото искаш... Но ти обещах да не...

— Забрави!...

За първи път от много време насам тя беше наясно със себе си. Искаше това, което беше неизбежно да се случи...

30 ДЕКЕМВРИ

Магдалена се събуди и отначало не разбра къде се намира. Стаята беше непозната, но не беше сън, изобщо нищо не бе сънувала. В следващия момент споменът за изминалата нощ я връхлетя и тя се обърна към Александър. Той спеше още и тя се загледа в него. Ласките му изобщо не бяха мечешки... Може би от престоя си на Изток бе научил много в областта, в която работеше, нямаше как да прецени това, но че беше овладял до съвършенство изкуството да се люби, се убеди без всякакви съмнения. Той успя да я дари с мигове на върховен екстаз, които дотогава не познаваше. На интереса ѝ за уменията му отвърна, че „в любовта, както и в боя, са нужни сърце, техника и силно тяло“. Магдалена щастливо се сгуши до него, като леко го помилва. Без да се събужда, той протегна ръка и я прегърна. Странно, но не изпитваше угризения към Мария — Александър някак успя да ѝ внуши, че състоянието на сестра ѝ няма да се влоши, ако се отдаде на чувствата си. И тя се отдаде с такова упоение, че не усети кога трепкащото в гърдите ѝ голишарче се превърна в красива и волна птица. А тя самата под неговите ласки от влюбено момиче разцъфна в жена, познала не само най-дълбокото удоволствие, но и обичта.

След първата вълна на неутолима страст бяха седнали уморени и разнежени пред камината, загърнати двамата с едно одеяло, когато си спомниха разговора за късметите. Тя се протегна и с блаженство в гласа заяви, че нейният се бе изпълнил. „Значи сега е ред на Мария, трябва да се сбъдне и нейният късмет“, убедено отсече той. „За тебе — любов, за нея — здраве, а искаш ли да знаеш на мен какво се падна?“, попита я и тя го загледа с очакване, защото той се усмихваше и бавеше отговора. „Път за двама, така ми беше написано на листчето. Леля ми, тя е доста старичка вече, ги измисля едни такива...“ В стаята бе доста топло, камината пращеше и хвърляше отблясъци, с разгарянето на пламъка кипваше отново и кръвта им... В един момент го чу да я нарича с името, което ѝ беше измислила Мария, когато бяха малки. „Откъде знаеш, че ми казват Дели?“, попита го тя. „Не знаех, прилича

ти, някак ми дойде на езика. Може ли?“, отвърна той и Магдалена се бе съгласила. Тогава ѝ напомни обещанието си, че ще я познава вече и с вързани очи, и тържествено измоли разрешение да опознае с устни територията...

Тя се усмихна, леко се освободи от прегръдката му и тихо слезе долу. Беше ожадняла. Надникна по шкафовете в кухнята и реши да приготи закуска, но преди това трябваше да се облече. Само по тениската на Александър ѝ беше хладно. Тръгна да си търси дрехите и се зачуди как са успели да се озоват на толкова невероятни места. Нямаше спомен как частите от тоалета ѝ са се разхвърчали така из хола. Докато ги събираше, реши да подреди и дрехите на Александър. Един негов чорап беше виснал от полица на библиотеката. Изведнъж дъхът ѝ секна.

На горния рафт проблясваха сребърните обеци на Мария. Машинално ръката ѝ се вдигна към ушите, тя имаше същите, но много добре помнеше, че тръгна изобщо без всякакви бижута. Не бяха нейните, очите ѝ не я лъжеха. Това бяха онези обеци, с които Мария е била в деня на нападението — с форма на разширяваща се като конус спирала. Същите, за които я питаше капитанът... Целият свят изведнъж се сгромоляса. През главата ѝ като вихър прелетяха думите на Александър за балтона и календарчето — как я убеждаваше, че не биха могли да бъдат негови... намеците, че в душата на всеки има добро, че всеки има нужда от любов... Той просто я е омагьосвал със своите приказки!...

В следващите мигове Магдалена действаше импулсивно, без да може нито да разсъждава, нито да спре обзелата я паника. Облече се със страхотна бързина и хукна по стълбите нагоре, като стискаше в ръка обещите. Нахълта в спалнята и с вик „Ти си бил!“ ги хвърли върху него. Той стреснато скочи.

— Ти си бил! — повтори тя. — Ти си нападнал Мария! Цяла нощ ме лъжеш, а аз, глупачката, вярвам!

— Грешеш, Дели! Намерих ги! — извика той, отметна завивката и тръгна към нея както си беше без дрехи.

— Стой там! Да не си мръднал! — изкрещя Магдалена и грабна с две ръце от близкото шкафче една настолна лампа. — И не смей да ми викаш Дели!

— Няма... Само се успокой! Повярвай ми, намерих ги в „Арките“, отзад в тоалетните... Едно момиче...

— Глупости!

— Сигурно Мария ги е забравила там...

— Ама какво правят тук?! И не мърдай, че ще ти строша главата!

— викна тя и вдигна заплашително лампата.

— Дел... Магдалена, исках да ги върна на теб...

— Не вярвам! — извика тя.

— Бяха в джоба ми и щях да ти ги дам, но ги оставих... после съвсем ги забравих...

— Не вярвам! Лъжеш ме! — и тя с все сила запрати лампата в неговата посока, но без да го цели. — Ти си бил, а аз те обикнах!... — извика тя с пресекващ глас, обърна се и се затича надолу, като едва виждаше стъпалата.

Александър изскочи след нея.

— Магдалена, не прави глупости! Върни се! — извика той, но тя вече бе затръшнала външната врата.

Магдалена тичаше по шосето надолу към града. Подхлъзна се на няколко пъти и си разкървави ръката. Навалелият през нощта сняг скриваше хлъзгавите участъци отдолу. Добре поне, че се беше облякла подходящо за планина, мина ѝ през ума. Още докато се приготвяше за срещата с Александър, бе взела решението да дойде с него на вилата му.

Денят бе слънчев и тих. Когато снощи пътуваха във виелицата нагоре, тя не бе успяла да види нищо, но сега още по-малко имаше възможност да се наслаждава на красивите гледки. Някъде отгоре чу шум на мотор. Досети се, че Александър вече бе успял да се облече и я догонваше. Огледа се. Наоколо нямаше никакви къщи, никой, от когото да потърси помощ. Нямаше и телефон, за да се обади. Заедно с чантата ѝ той бе останал горе във вилата.

Горе, където бе прекарала най-фантастичната нощ в живота си... Ласките на Александър... Кожата ѝ пламна от спомена за неговите устни... Ръцете му... И думите, че всеки мъж е ловец! И обещите на Мария! Розичката на Мария и розите, които ѝ подари снощи... Неговите изкусни милувки... и онзи сън, в който я нападаше... „Искала си да ми се отдадеш, но си се страхувала да го признаеш дори

пред себе си...“ Ако можеше да не се събужда в този кошмар!... И дали бягаше от един убиец, от човека, нападнал сестра й, или от чувствата си към него?...

Опита се да тича по-бързо, но вече изнемогваше. Отдолу иззад завоя изскочи сребрист джип. Магдалена застана по средата на пътя и размаха двете си ръце. Мощната кола спря до нея със скърцане на спирачките и отвътре изскочи Юли. Този път беше с яке.

— Обръщай! Юли, веднага обръщай! — извика тя и се хвърли към него. Залитна и той я хвана да не падне.

— Магдалена! Знаех, че ще те намеря! Влизай! — отвори й той вратата, седна на мястото си и бързо завъртя волана да направи маневрата.

— Как разбра къде съм?

— Досетих се...

— Но откъде знаеше, че аз... че Алекс има вила тук?

— Знаех от по-рано... Стой вътре и не мърдай! — извика той и излезе от джипа.

С фонтан от снежни пръски до тях спря черната тойота. Юли застана по средата на пътя и с ледено спокойствие зачака съперника си.

— Магдалена, веднага излизай оттам! — извика Александър и се устреми към него.

— Отдавна търсех среща с вас! — усмихна се Юли, без да трепне.

— Какво съвпадение! Аз също! Магдалена, излизай!

— Тя ще дойде с мен, а вие ще останете тук! Завинаги! — в гласа на Юли прозвуча недвусмислена заплаха.

— Грещиш! Този път не си познал! Магдалена!

— Не понасям да ми говорят на ти — бавно отвърна Юли, а в следващия миг вече бе заел стойка. Александър моментално реагира.

Това, което последва, стана мълниеносно. Магдалена не разбра кой нанесе първия удар. Тя с ужас наблюдаваше как двамата се бият. Имаше чувството, че сънува. Че това е кошмар, като тези от последните й нощи. Че сега ще се събуди и няма да гледа как като в някакъв екшън двамата мъже си разменят удари. Знаеше от капитан Стоев, че са много добри в източния бой, но това, което ставаше, надмина всичките й представи. Беше й ясно, че са решени да се бият

до смърт. До един момент като че ли никой нямаше предимство, но ето че Юли удари доста лошо Александър и той залитна. Веднага обаче скочи и отби следващата атака. Магдалена нямаше повече сили да гледа това. Не искаше пред очите ѝ да бъде извършено убийство. Излезе от колата, отиде до края на пътя и надникна. Стръмнината бе доста страховита.

— Спрете! — извика с все сила. Мъжете продължаваха да се бият. — Спрете, или ще скоча! Чувате ли! Спрете!

Александър за момент погледна към нея и това му струваше един страхотен удар, от който се строполи, загубил съзнание. Юли беше замахнал да го повтори, когато Магдалена с вик се втурна и се вкопчи в ръката му.

— Не, Юли! Ако ме обичаш, недей!

Тя видя с какво усилие той отпусна ръце, усещаше дори през плата на якето напрегнатите мускули. Лицето му бе изкривено от ярост. Магдалена хвърли поглед към Александър.

— Жив ли е?

— Надявам се да не е! — със стиснати зъби пророни Юли.

Тя клекна до Александър и забеляза, че диша. Ако можеше самата тя да издъхне тук, до него... Ръката на Юли я вдигна и почти я понесе към колата. Седнаха вътре. Магдалена имаше усещането, че не само ръцете и устните ѝ, а всичко вътре в нея трепери. Отправи поглед към Юли. Той дишаше тежко и толкова здраво бе стиснал волана, че пръстите му бяха посинели.

— Тръгваме. Сложи си колана! — каза след едно последно дълбоко вдишване и издишване, като запали мотора.

— А той? Така ли ще го оставим? — тя се обърна да погледне назад към останалата просната в снега фигура.

— Друго не заслужава... — промълви и стисна челюсти.

Повече не проговори, мълчеше и караше бързо, като хвърляше погледи в огледалото за задно виждане. След един завой зад тях се появи тойотата. Странно, но треперенето ѝ премина...

— Дръж се здраво! — извика Юли и настъпи педала. След кошмара на боя сега Магдалена попадна във вихъра на едно лудешко спускане. Затвори очи и отправи гореща молитва незнайно към кого, незнайно точно за какво...

В съзнанието ѝ изплуваха отделни случки и фрази. Майка ѝ в детството им ги утешава след разправия със съседско момче: „...който обиди близък, има не един, а двама врагове...“. Само че тя сега е сама в усилията си да отмъсти за сестра си... Циганката казва на Мария: „...едната лежи, другата бяга...“. Ето тя сега бяга... И дали ще оживее? Юли ѝ шепне: „...без теб няма да съм жив...“. Александър я целува: „...сега ще те познавам и с вързани очи...“. Александър... А колата се люшка и поднася на завоите... Клаксони...

Николай затвори телефона и с облекчение помисли, че поне Магдалена е в безопасност. От майка ѝ научи, че заминала извън града с Александър. Не би и могъл да желае по-добро развитие на събитията от това. Можеха да задържат опасния убиец-психопат, без да рискуват живота ѝ. Много не вярваше, че се е стреснала след разговора с него, затова почувства, че поне този товар му се смъква от плещите.

...Снощи се бе обадила една възрастна дама, разтревожена от подозренията си. От репортажите научила, че серийният убиец взимал по една обеща от жертвите си, а току-що я било спряло малко момче, което държало цяла шепа единични обеци. За първи път в практиката си Николай изпита благодарност към журналистите — именно заради тях имаха сега тази толкова ценна информация. Жената бе много разтревожена, но не можа да съобщи нищо повече за момчето освен външния му вид. По всичко личало, че е бездомник. Вече се бе стъмнило, когато получиха това сведение и нямаха никакъв шанс да го издирят. Кой знае къде се е завряло... На сутринта още със съмването двамата с лейтенанта бяха започнали методично да обхождат квартала, където най-вероятно обитаваше момчето. Разпитваха продавачи и собственици на магазинчета, будки и дребни квартални заведения. Надничаха по мазета, качваха се по тавани... Най-накрая късметът им се усмихна и те сгасиха малкия на другия край на квартала, доста далече от неговото мазе. Закараха го в управлението, дадоха му топло какао и кифла и го предупредиха какво го очаква, ако не отговаря на въпросите. След съвсем кратко уговаряне момчето се отрица. В интерес на истината бе твърде уплашено от това, на което бе станало свидетел, и с облекчение посрещна възможността да сподели тайната си. Даде доста точно описание на мъжа и те веднага го разпознаха.

Дори им разказа за кутията, в която открило бижутата. Като награда му обещаха да го закарат до Дома, където вече искаше да се завърне. Николай веднага се обади да им дадат подкрепление. Възможно бе обектът да е въоръжен. Бяха го проучили и знаеха, че баща му като служител на органите е имал пистолет, който най-вероятно е оставил в дома си, преди да замине за Щатите.

...Николай затвори телефона, взе своя пистолет и слезе при групата за задържане. Тръгнаха.

Предстоеше им да арестуват Юлий Костов по подозрение в тежки серийни убийства.

— Измъкнахме се! — дочу тя гласа на Юли и отвори очи. Вече бяха в покрайнините на града. Черната тойота я нямаше. С непозволена скорост Юли взе останалото до дома им разстояние. Странно, но нито един катаджия не се изпречи на пътя им.

— Нямам ключове, забравих си чантата... — сети се Магдалена във входа на блока. — Мисля, че няма никой у нас.

— Ела при мен. Ще изчакаш там майка си.

— Добре — прие тя и се качи с него в асансьора. Едва се крепеше на краката си. Той я подхвана леко за лакътя. Помисли си, че може би трябва първо да провери има ли някой вкъщи, преди да се качва при Юли, но нямаше сили. Ще се обади по телефона.

Той отключи и ѝ направи път да влезе.

Магдалена седна в едно кресло и затвори отново очи. Беше като прегоряла отвътре. Александър... Имаше му пълно доверие... Как успя така да се заблуди... Къде сбърка в разсъжденията, за да насочи подозренията си в грешната посока? Как ще живее сега с тази невъзможна любов, без бъдеще... Усети ръцете на Юли върху раменете си, беше застанал зад креслото. Не искаше никой да я докосва. Не и след Александър...

— Юли... Тебе... разпитваха ли те?

— Да, викаха ме вчера в полицията. Разпитваха ме къде съм бил на определени дати. Защо?

— И тебе ли? — машинално повтори въпроса си тя. Като вихър пред очите ѝ мина снощният разговор с Александър. Подкачаше я, че тя пак ще го подозира... Или е опипвал почвата?

— Да, не разбирам защо. Може би проверяват всички, които са контактували с Мария?

— Може би... — не ѝ се говореше. Юли не знаеше нищо за нейните съмнения. — Тебе... питаха ли те за мен?

— Не само за теб... И за Виктор, и за... Александър... — тя се насили да произнесе името му.

— Ти... Ще ми кажеш ли защо беше с него? Обичаш ли го? Защо бягаше? Какво ти направи? — той заобиколи креслото и я гледаше, сякаш искаше да проникне в мозъка ѝ.

— Юли, моля те, не ми задавай сега въпроси... — вътре в нея всичко кънтеше от болка. Как ще живее с мисълта, че Александър е убиец...

— Променила си се... — той коленичи пред креслото и се взря в очите ѝ. — Очите ти не са същите. Любов моя, ти ме гледаш и не ме виждаш, слушаш ме и не ме чуваш. Къде си?

— Не съм и никога няма да бъда същата...

— Вчера беше мила с мене. Вчерта ми позволи да те целувам. Нима се лъжа, че ти беше приятно?

— От вчера... се случиха толкова много неща. Недей, Юли, не ме докосвай... моля те...

— Какво ти направи онзи човек?! Мила моя, защо бягаше от него?

— Обещите на Мария бяха у него...

— Какво?! Но тя нямаше... — Той млъкна, без да довърши изречението.

Изведнъж скочи със силен вик, като се държеше за главата. Магдалена го загледа с ужас. Беше като вцепенена. Сега вече разбра всичко. Твърде късно...

— Наистина съм идиотка... Ти си бил, нали?!

— Всичко ще ти обясня. Не исках да става така! Повярвай! — той отново коленичи и хвана креслото с двете си ръце, като все повече се приближаваше към нея. — Нещо става с мен. Ти си единствената, която може да ме разбере! Дори майка ми не ме е обичала! Ти си единствената, заради която живея. Ти си моята богиня, а всичко друго няма значение! Любов моя, ще сложа целия свят в краката ти, имам всичко, пари, кариера! От полицията нямат нищо срещу мен, можем да заминем... Не съм виновен, любов моя! Онези момичета... те се

осмеляваха да приличат на тебе, те бяха само твои копия... жертви на твоя олтар. Бях внимателен с тях... заради тебе! Те не почувстваха болка, сигурен съм! Трябваше да го направя! Любов моя единствена... знам, само ти можеш да ми простиш... Само твоята прошка ми е нужна...

— А болката на Мария? — Магдалена беше като в капан, притисната от Юли в креслото.

— Любов моя, съжалявам! Не знам какво стана. Беше по-силно от мен. Моля те, прости ми!

— Пусни ме! — тя се опитваше да го отхвърли от себе си, но безуспешно. Сети се за неговата хватка. Беше загубена. Той покриваше лицето ѝ с целувки. Трябва да му говори. Трябва да му отвлече вниманието, да го забави. Александър трябва скоро да дойде... дано е успял да слезе по онзи хлъзгав път от планината... Господи, как го бе обидила!...

— Защо избра мене? А не Мария? Тя е същата... Ние сме копия...

— Не! Не сте! Помислих Мария за тебе, но нещо в мен откри разликата... Любов моя... Не се страхувай...

— Юли, недей, почакай... Затова ли я нападна?

— Може би, не знам... — той я целуваше, а тя се учуди на себе си, че забелязва такава подробност като това, че дъхът му вече не бе така свеж. Явно цялата нощ бе пушил.

Напипа на врата му лепенка, докато се мъчеше да го отблъсне.

— Какво е това?

— Дреболия... Не се страхувай, отпусни се... Никога не бих те наранил... Скъпа моя... ще бъда много нежен... Отпусни се... Ще ти дам цяла Вселена от страст и нежност...

— Юли... — трябваше бързо да измисли въпрос! — Юли... Кога... кога разбра, че ме обичаш?

— Любов моя... Помниш ли концерта?

— Да. Ти беше толкова... толкова мил... — тя веднага усети, че това беше грешка, той стана по-настоятелен.

— Тогава разбрах, че никога няма да обичам друга. Само теб. Моя единствена, неповторима... моя богиньо... Любов моя... Без теб съм загубен...

Той ставаше все по-неудържим. Беше като обладан. Магдалена вече едва дишаше, смазана от тежестта му. Губеше сили с всяка секунда. Усещаше, че той няма да се спре, докато тя не изпусне и последния си дъх. Оня тъмен огън в очите му... Била е сляпа... Той напълно е превъртял...

Като светкавица проблесна споменът за молитвата ѝ в немската катедрала. Беше пожелала да обрече себе си, но Мария да бъде спасена. Ако това е цената, тя ще я приеме... Горката ѝ майчица... Как ще го понесе... Александър!... Дали някога би ѝ простил... Поне Мария да се оправи... Мария трябва да живее вместо нея!...

Като се бореше с последни сили, Магдалена започна да вика името на сестра си.

След болката дойде невероятно усещане за лекота.

...Беше много изплашена отначало. Сама в тъмнината, тя не знаеше къде е, не можеше да помръдне, не можеше да извика колко я боли.

Гласът на сестра ѝ идваше оттам, от онова светло място, където преди цяла вечност двете можеха заедно да се смеят и да плачат, да мечтаят и дори да се карат.

Сега тя цялата бе само болка. Океан от болка. Болка, каквато по-рано не познаваше, защото в нея се вливаха безброй реки — реки от чужда и неизличима болка. Разпознаваше покрусата на майката, лишена от единственото си дете, заливаше я предсмъртната му агония, усещаше отчаянието на младежа, загубил своята любима... давеше се в чуждата самота...

Нямаше време, нямаше пространство, нямаше светлина. Само океан от болка. И като остров в него бе гласът на сестра ѝ. Но и той скоро щеше да потъне, ако не успееше да я спре от това, което се канеше да направи. Сестра ѝ беше в смъртна опасност, а тя не можеше дори с клепач да трепне, за да я предупреди...

И ето че най-сетне болката отстъпи. Трябваше само да мине през тунела, за да се освободи завинаги от нея. В дъното му блестеше светлина и тя се устреми към примамливия ѝ блясък. Ставаше ѝ все по-леко, а светлината ставаше все по-ярка. Вече се бе откъснала от земята и летеше към сияйния край на тунела, когато видя как там се

появяват очертанията на някакъв силует. Още малко и ще започне да го различава... Една жена я чакаше там и тя знаеше коя е. Вече виждаше един невероятен и прекрасен свят, изпълнен с хармония от багри, светлини и звуци. Нейната покровителка протегна ръка и в същия миг тя дочу името си...

Оттам, от света на болката, който бе останал зад гърба ѝ, я догони гласът на сестра ѝ, който я зовеше. Океанът вече заливаше нейното малко островче...

Жената вдигна и другата си ръка и тя разбра, че може да спре преди края на тунела. Разбра, че има власт да се върне.

Устреми се назад. Към света на болката. Към гласа на сестра си...

Мария отвори очи и видя белия таван над себе си. Някаква сила напираше в нея и със силен вик „Не!“ тя седна в леглото.

Дели! Не! Спрете го! Спрете Юли! Мамо!

И тя протегна ръце към изуменото лице на майка си.

Вратата се отвори и в стаята се втурнаха хора с бели престилки...

Магдалена усети, че тежкото тяло на Юли не я притиска повече.

Той бавно се изправи. Тя изведнъж също почувства прилив на сили и скочи. Стояха един срещу друг. Смая се от промяната в него. Лицето му се състари и някак замръзна като мъртво. Само очите му бяха живи, но искряха като две огромни езера, пълни с болка. Хвана лицето ѝ с две ръце и се вгледа в нея.

— Ти никога няма да бъдеш моя, нали?

Магдалена поклати глава, не можеше да говори.

— Но заради него щеше да скочиш... — той се пресегна и отнякъде в ръцете му се озова пистолет.

Краката ѝ се подкосиха и тя отново рухна в креслото. Затвори очи, за да не вижда дулото. През главата ѝ мина мисълта, че всъщност е по-добре да я застреля, отколкото всичко друго. Усети, че я хваща за ръката и я изправя на крака. Опита да се откопчи, но напразно, пръстите му бяха като от стомана. Натика пистолета в ръката ѝ.

— Застреляй ме!

— Не, не мога — изпълнена с ужас, тя изтърва оръжието на пода.

Той го вдигна и пак се насочи към нея.

— Застреляй ме! Поне това направи за мене! Аз вече съм мъртъв!

Потресена, тя завъртя глава. Тогава той със силен замах я избута към вратата. Магдалена разбра, че това е краят.

— Юли, не смей! Не прави нищо!

— Върви си, докато още се владеея. Не искам да пострадаш. Не и ти... Не те искам насила! Не и тебе!

— Юли, остави пистолета!

— Сбогом, любов моя. Единствена. Само теб съм търсил и искал... Обичам те. Само теб съм обичал. Ако можеш, прости ми... Любов моя... Прости... — по замръзналото му лице течеха сълзи.

Той отвори вратата и направо я изхвърли на площадката, след което заключи всички ключалки. Тя скочи веднага.

— Юли! — извика и удари с юмрук по вратата.

Отвътре се чу музика.

— Юли! — крещеше тя и удряше с юмруци. — Юли! Недей! Юли!

Той се облегна на вратата. Чуваше виковете ѝ от другата страна. Нищо не можеше вече да се промени. Тази задача нямаше решение. Бил е сляп да не забележи преградата между тях. Преграда, по-здрава от тази врата. Преградата, която сам бе издигнал около себе си...

Отиде в хола и пусна Незавършената симфония на Шуберт, усили звука до краен предел, за да не чува гласа ѝ.

Нямаше смисъл повече да се залъгва. Имаше две жени в живота му, но и двете нямаха място в сърцето си за него. Можеше най-накрая да погледне истината в очите. Майка му беше отдадена на кариерата си. Сигурно го е обичала по някакъв си неин начин... Но така и не му даде това, от което той имаше нужда. Беше излишен... Боготвореше я, тя бе свършена, приличаше на антична богиня. И също толкова хладна като мрамора, от който сякаш бе направена.

Магдалена... До снощната вечер вярваше, че е намерил правилното решение на задачата... С какво нетърпение бе очаквал

завръщането ѝ, което отпразнува с поредния си Празник! Не знаеше коя от сестрите бе пристигнала и нарочно я пресрещна на стълбите, след като я бе проследил от аерогарата... И как нито за миг не заподозря измамата!... Колко привидно случайно се бе срещнал с Магдалена в барчето, когато тъгуваше, че е нападнал своята богиня! Видя я през прозореца. Мислеше, че е Мария, и искаше да я разпита за сестра ѝ... Колко бе щастлив след това, че тя бе жива! Как вярваше, че съдбата му подарява втори шанс!... Колко удачно я бе проследил до „Арките“ и без никой да го забележи, от един ъгъл бе видял навреме интереса ѝ към календарчето! Може би всичко тръгна накриво, защото уби оная малката посред бял ден и журналистите се разляха. Едва бе успял да се измие, след като се бе прибрал, когато позвъни Магдалена да му върне парите. И разходката в парка... наистина беше щастлив... Дали щеше да я обладае още там, ако не се беше появил онзи мъж?... Дали тъмната сила в кръвта му нямаше да се надигне като огромна приливна вълна и да залее съзнанието му? До последния миг вярваше, че с нея това няма да му се случи, но преди малко само по някакво чудо успя да се спре, усещаше вече грохота на приближаващия влак... Изплаши се от себе си. Това, в което се превръщаше, не беше той... Беше някакъв звяр с дъвен зов в кръвта...

Може би всичко щеше да бъде иначе, ако тя не го бе предала... Усещаше я вчера как тръпне в ръцете му... Не грешеше — тя бе почувствала изгарящата страст, която бликаше от него! Отговаряше на неговите ласки! Къде сбърка? Защо тя снощи замина с Александър? Видя го как пристига с букетите, видя как се качи в тойотата му... Събра сили да ѝ се обади, но тя вече не му принадлежеше... Разбра това от гласа ѝ, но не искаше да повярва. До късно през нощта чака завръщането ѝ. От мястото си до прозореца виждаше добре улицата и отсрещното барче, но нея все я нямаше. После се качи на колата и отиде рано сутринта до дома му, беше разучил противника си. Знаеше и за вилата му...

Цял живот се бе чувствал предаден...

Не разбираше как стана така, че той, който никому не искаше да причини зло, сега беше един подгонен звяр. Беше му безразлично дали от полицията го разследват или не. Вече всичко бе загубило смисъл. Дори името му, име на велик човек, носеше в себе си заряда на предателството... Юлий Цезар бе убит от този, на когото бе

вярвал... Каква подигравка на съдбата! Един велик епилептик и един достоен наследник на смахнатата леля Вени!... И двамата — предадени от най-близкия човек!

Тя е подозирала Александър и въпреки това го спаси там, горе, когато се биеха... Защо да се залъгва... Именно заради Александър бе готова да скочи в пропастта, не заради него... На него дори не може да даде прошката си... Той бе третият излишен... Още от дете бе третият излишен...

В главата му кънтеше ре-бемол с такава сила, че дори заглушаваше трагичната музика на Шуберт. Незавършената симфония... И неговият живот ще остане незавършен...

Той вдигна пистолета и сложи край на камбанения звън...

Изстрелът отекна в ушите ѝ като гръм.

Магдалена се свлече на пода. Някой тичаше нагоре по стълбите.

Почти бе изгубила съзнание, когато усети, че две силни ръце я вдигат. Александър. Би го познала и със затворени очи.

— Как си? Ранена ли си? Направи ли ти нещо?

Тя отрицателно завъртя глава. Той я опипваше, сякаш да се увери, че е цяла и невредима.

— Повече никъде няма да те пусна! Никога!

— Няма... вече няма да бягам от тебе... Прости ми...

— Глупачето ми! — той силно я прегърна, сякаш искаше да я предпази от целия свят.

От улицата се дочу вой на сирени. Полицаяте. Нахлуха на площадката и ги избутаха в един ъгъл. Натиснаха енергично няколко пъти звънеца, но отвътре се чуваше само музика. Започнаха да разбиват вратата. Капитан Стоев ѝ говореше нещо, но тя не чуваше нищо друго освен тази музика...

След суматохата на полицейския оглед и потока от въпроси най-сетне слязоха долу. Магдалена вече се чувстваше малко по-добре. Александър в бързината не бе забравил да хвърли и чантата ѝ в колата, така че успяха да влязат в апартамента. Той доста бързо се ориентира в чуждата кухня и ѝ приготви кафе. Накара я да изпие и няколко глътки уиски, за да се съвземе. Тогава се обади майка ѝ. От доста време се опитвала да се свърже с нея. Плачеше от радост, че Мария се е

събудила. Магдалена веднага скочи да тича към болницата и с Александър пристигнаха малко след като бяха приключили прегледите. Пуснаха ги за кратко при Мария с уговорката, че няма да я натоварват с въпроси и информация. Двете сестри се прегърнаха и до края на свиждането не позволиха на никого да ги раздели. Държаха си ръцете и дори нямаха нужда от много думи, за да си кажат това, което ги вълнуваше. За някои неща се разбираха дори само с поглед.

Дойде Николай, който пожела да поговори с Мария насаме, но успокои близките, че сега все още няма да я разпитва за станалото. Напрежението и умората, изписани на лицето му, се стопиха в усмивката, с която се обърна към възкръсналото момиче.

И ето, че те отново бяха седнали под украсения с гирлянди фикус, но сега в очите на Магдалена той не изглеждаше тъй нелеп и безсмислен както преди. Николай, който скоро излезе от бокса, разказа накратко на родителите й историята на престъпленията, извършени от Юли.

— Господи, умът ми все още не може да го побере! — възкликна Гергана. — Изглеждаше такова умно и възпитано момче! Мечтата на всяка майка...

— Мечта! Ако знаехте с колко реализирани мечти се сблъскваме всеки ден! Някой имал мечта за хубава кола, ама тя била чужда... голяма работа! Друг имал мечта за парите в трезора на някоя банка... Или за вила на Карибите...

— Все пак не разбирам. Как е стигнал дотам? Беше хубав млад мъж, можеше да има всяка жена...

— Вижте, нашите психолози ще си кажат думата, аз засега мога само да предполагам. В такива случаи се търсят корените на тази болезнена промяна на психиката в травмиращи събития още от детството. И после, ако триъгълникът майка—баща—син се е бил превърнал в един омагьосан кръг на взаимно привличане и отхвърляне, където желанията не са били правилно ориентирани... Ако той е имал някакви комплекси в сексуално отношение, а не е имало с кого да ги сподели... В резултат на всичко това не се е чувствал пълноценен, самолюбието му е било жестоко наранено, а в същото време е бил обладан и от силна страст. Явно е страдал и от самотата си, а ако е имал и някаква генетична предразположеност в рода — ето ви една експлозивна смес, от която не може да се роди нищо друго освен

агресия... Сега постфактум психолозите ще обяснят случая с разни термини от сорта на неизживян едипов комплекс и тъй нататък, но от своя опит знам едно — за да стане един човек престъпник, нещо много му е липсвало, и това не са били непременно парите! Вашият съсед от дете е имал всичко. Освен любов...

Магдалена трепна, пусна ръката на Александър, която дотогава стискаше силно, и се опита да прикрие пламналите си страни.

— Не се измъчвай! — прошепна той в ухото ѝ. — Нищо вече не е могло да го спре!

— Не, Магдалена, не си била длъжна да отвърщаш на чувствата му! — Николай също бе забелязал реакцията ѝ. — Пък и никой не би могъл да предположи какво е ставало в главата му! Ако не си била ти, щяла е да бъде някоя друга, която да послужи за отключване на състоянието му...

— Да, знам, но... Чувствам се виновна... Само ако знаех...

— И какво, Дели, щеше да го превъзпитаеш ли? Другаде трябва да се търси причината!

— Може би наистина е така... Мамо, май беше права за тройното въже! Чак сега разбирам защо онази жена го спомена...

— Да, детенце, и аз се чудих тогава, като приказвахме за нея, защо ти е наговорила всичко това... Как нищо не усетих, дори те пуснах да излезеш с него в парка!... — въздъхна Гергана. — И все пак цяло чудо е, че не посегна на Магдаленчето! А сега и Мария се върна при нас!... Не знам, мисля, че е чудо...

В късния следобед Александър предложи да се качат отново на вилата. Бяха прекарали почти целия ден в болницата, където дойдоха и леко гузният Виктор с голям букет, и Елена, грейнала от радост за приятелите си. Най-накрая ги бяха изгонили оттам, тъй като при Мария повече нямаше да пускат посетители, за да не се претовари психиката ѝ. Беше още слаба и те напразно чакаха, че може да им разрешат да си я вземат. Чак на следващата сутрин щяло да стане ясно кога ще я изпишат. Очерта се една свободна вечер, която можеха да прекарат сами, без тревоги и съмнения.

Когато пристигнаха във вилата, Магдалена помоли Александър да пусне Реквиема на Моцарт. Той я разбра. Остави я сама в стаята и

не я измъчваше с излишни въпроси. Трябваше да мине време, за да изчезне сянката на третия...

Музиката отприщи дълго сдържаната мъка, но тя така и не успя да заплаче, колкото и да искаше. Юли беше толкова отчаян, когато приживе се нарече мъртвец... Преследваше я фразата му „няма да съм жив без тебе“. Да, той бе убиец и тя безумно съжаляваше жертвите му. Но в съзнанието ѝ щеше да остане другият Юли — с омагьосващия глас, горещите устни и силни ръце. И очите на Юли — прогарящи, нежни, пълни с болка, но и с тъмна сила... За този Юли искаше сега да скърби, за да може да продължи напред. Ако искаше да бъде с Александър, нямаше право да го товари със своите незараснали рани от миналото. Трябваше да се сбогува с болезнения спомен и да остави душата на Юли свободно да премине в отвъдното... Ако можеше да заплаче, щеше да ѝ бъде по-леко... Реквиемът свършваше и тя разбра какво трябва да направи утре, за да преодолее болката. Нещо, което дължеше не само на Юли, но и на жертвите му, а и на Дева Мария...

Трябваше непременно да се изясни и с Александър. Не можеше да има тайни от него. Чул финала, той влезе и тя за пореден път почувства как сърцето ѝ прескача само като го погледне.

— Алекс, много грешки направих, но никога не съм... Той не ти е съперник и всъщност никога не е бил!...

— Знам, скъпа. Само дето ти избяга от мен и почти му се хвърли в прегръдките!

— Не беше така! Алекс, мили! Тия обеци и обяснението ти за тоалетната... всичко това звучеше толкова съмнително!

— Истината често изглежда като измислица за разлика от добрата лъжа... А обещите — едно момиче ги намерило, сигурно Мария се е оправяла пред огледалото и ги е забравила. А пък ти, хлапе, трябваше да ми повярваш...

— Съжалявам, бях откачила! Сърдиш ли ми се? Прости ми... моля те... Аз самата не мога да си простя! Бях като замаяна...

— Милата ми! Така се изплаших, че ще скочиш в оная пропаст! Като те знам каква си луда глава...

— Мисля, че Юли разбра... Разбра, че не е заради него, и май това го спря...

— Чакай малко! Аз обаче не разбирам... Нали мислеше, че съм убиец... И въпреки това?...

— Да, мислех... Нищо вече нямаше смисъл...

— Никога няма да си простя, че допуснах да изживееш всичко това!

— Алекс, аз съм виновна, само аз...

— Не ти ли хрумна, че ако съм убиец, нямаше да си жива?

— Да, всъщност не... Бягах най-вече от себе си... Алекс, чуй, искам да ти кажа още нещо. Да ти призная... Съжалявам, мили, може да те заболи, но съм длъжна да изясня нещата. И то сега. Иначе все ще се връщаме към това...

— Дели, миналото е зад гърба ни, остави го!

— Не, Алекс! Трудно ми е, но трябва... Ще ти призная, че той... Че той наистина ме завладя по някакъв начин с неистовото желание, което се излъчваше от него... Не бях влюбена, но... Харесвах го... Дори много...

— Само те моля да не си въобразиш някога по някакъв повод, че те упреквам за нещо, нали?

— Аз се упреквам! Той ме прегръщаше и аз имах желание да потъна, да умра, да ме няма... Докато в твоята прегръдка... Снощи... Снощи беше толкова хубаво... Като че ли умирах и в същото време знаех, че ще възкръсна, за да ме прегръщаш още и още... Разбираш ли ме? Искам да живея, но съм готова да умра за тебе...

— Стига, малката ми! Ще живееш! Дълго и щастливо и аз ще се погрижа за това, любов моя...

— Не! Никога!... Никога, никога не ме наричай така! Моля те! Както искаш, но не и така, умолявам те!

— Извинявай, без да искам... Дели, съжалявам!... Всъщност има и други хубави думи... Нали, обич моя? Нали така, таралежчето ми? — и Александър я привлече в прегръдката си.

31 ДЕКЕМВРИ

В последния ден на отиващата си година Магдалена трябваше да направи още нещо. Беше си го обещала още когато полицаите разбиваха вратата, а снощи разбра, че това е единственият начин да продължи напред. Трябваше да го свърши сама, и то по-скоро. По обед щяха да изпишат Мария и за празника всички да бъдат заедно. Александър се беше отказал от посрещането с колегите в хотел „Шератон“ и щеше да се присъедини към тях.

Слязоха от вилата по-рано сутринта и тя веднага отиде в „Св. Александър Невски“. Купи свещи и нарече най-голямата на Дева Мария. С вперен в иконата поглед горещо ѝ благодари. Вече беше убедена, че онази странна жена от немската катедрала бе нейна пратеничка. Вярваше, че горещата ѝ молба е била чута и двете с Мария са били закриляни.

Запали по една свещ за здравето на сестра си, за родителите си, за себе си и Александър и една голяма свещ за упокой на душите на мъртвите момичета. Сърцето ѝ се късаше за тях. Единствената им вина бе, че приличаха съвсем малко на нея. Помоли се да има по-малко мъка на този свят.

После с треперещи ръце запали свещичка за душата на Юли. Чувстваше се длъжна да го направи. Знаеше вече цялата му история. Неговата несподелена любов бе ужасяваща в своята трагичност. Дали щеше някога да се отърси от тежкото чувство, че е стояла в основата на терзанията му, причинили такова море от скръб?! А той искаше прошка от нея...

Тя познаваше оня, другия Юли...

Юли, който я изпрати след концерта и ѝ говореше с толкова плам и нежност...

Юли, който неистово свиреше по цели дни, след като почина майка му. Как се бе грижил за нея през последните ѝ месеци, докато тя гаснеше от болестта!

Юли, който я посипваше със сняг в парка, чийто глас я омагьосваше, а очите му я прогаряха... Не, тя не успя да се влюби в него. Или поне не много... Той просто се появи в един миг, когато имаше нужда от нечия ръка. И ѝ подаде своята. Помнеше още колко бе топла. Тя не знаеше тогава, дори не можеше да предположи, че тази ръка е причинила толкова смърт...

Юли и неговите самотни празници...

„Без тебе няма да съм жив!“ Имал е нужда от някого до себе си... За някои неща няма прошка, но кой има право да съди?

След толкова време, през което очите ѝ бяха пресъхнали, тя отново се разплака. Юли също бе жертва. Капитанът бе прав. Юли бе имал всичко освен любов. Лишен от любов дори в детството си. Кой беше казал, че този свят щеше да бъде по-добър, ако имаше повече по-добри майки? Лишен от любов през младостта си... Лишен от любов и през най-хубавите си години. И обзет от ревност, за което тя също нямаше вина. Или може би съвсем малка...

Заедно със сълзите от душата на Магдалена се изля и потокът от насъбралата се през последната седмица мъка.

„Сбогом, Юли. Ти искаше това, което иска всеки човек. Любов. Не можах да ти я дам, Юли, прости ми... Може би те подведох, прости ми... Не съм го направила нарочно. Ужасно е да живея с мисълта, че си разчитал на мене!... Че заради мен стана всичко това... Господи, ако съм виновна за нещо, прости ми!... Сбогом, Юли! Ти наистина ме вълнуваше... Подари ми незабравими мигове, но нещата се развиха така... Може би при други обстоятелства... може би ако я нямаше онази тъмна сила, която те бе обсебила... Виновна съм, че не ти дадох прошката си, когато ме молеше. Сега ти я давам. Прощавам ти, Юли... И моля за твоята прошка... Моля те, прости ми... Сбогом, Юли... Прости ми, че не можах да ти дам това, което очакваше... И моля Бог да ти прости...“

Магдалена отново плачеше както тогава, в немската катедрала. Но сега нямаше онзи смут в душата. Най-накрая почувства, че е простила и ѝ е било простено...

Тя излезе от храма и с учудване видя Александър, който бе дошъл и я чакаше, без да имат уговорена среща. Изтича надолу по стъпалата и му се усмихна. Прегърнати, те тръгнаха по улицата, а

навсякъде около тях шуртяха води и капеха капчуците. След снежната Коледа идваше една топла и обещаваща радост Нова година...

Януари–март 2005

Источник: <http://bezmonitor.info/>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.